

Lucy Monroeová

MODELKA A MILIONÁŘ

^> HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

**Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk Londýn •
Madrid • Milán • New York Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

**Název originálu: Wedding
Vow of Revenge**

**První vydání: Harlequin
Books, 2006**

**Překlad: Mgr.
Jiří Bila**

**Odpovědný redaktor: Jiří
Chodil**

© 2005 by Lucy Monroe
© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2009 Vydavatel: Arlekin
- Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Sladký život ISSN 1734-0217.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny
ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 73 Kč
SK: 2,96 € / 89 Sk

ISBN 978-83-238-5723-5

PRVNÍ KAPITOLA

Modré oči Angela Gordona se zaujatě zúžily.

„A víš to jistě, *amico mio*?" zeptal se angličtinou, která nezapřela silnou stopu zpěvného sicilského přízvuku, jenž jeho duševní rozpoložení vystihoval lépe než samotná slova.

Hawk přikývl. „Stoprocentně. Baron Randall hlídá Taru Petersovou ostřížím zrakem už dva roky, od té doby, co jejich milostný románek skončil."

„Jak jsi to zjistil?"

„Majitel bezpečnostní agentury, jejichž služeb Randall dlouhodobě využívá, mluví po pár sklenkách whisky víc, než by muž v jeho postavení měl." Hawk sám takové chyby nedělal, ale když se naskytla příležitost využít cizí slabosti, neváhal.

„To je příjemné zjištění."

„Myslel jsem si to."

„Tak dobře. Řekni mi všechno, co ses dozvěděl, a nic nevynechávej."

Hawk hodil na Angelův psací stůl složku s dokumenty a počkal, až ji vysoký Američan sicilského původu otevře.

Pak ukázal prstem na výstřižek z novin, který ležel hned navrchu. Článek doprovázela fotografie, na níž

byl úhlavní nepřítel jeho klienta zachycen v doprovodu ženy nejméně o deset let mladší. „Randall a slečna Petersová se seznámili před čtyřmi lety na jedné módní přehlídce v New Yorku. Přišel tam v doprovodu jiné modelky, ale odešel už se slečnou Petersovou. Podle všeho ji uchvátil tak dokonale, že si ještě téže noci mohl vybrat svou výhru. Ona pak ukončila svou kariéru jako modelka a zapsala se na vysokou školu. Žili spolu osmnáct měsíců a rozešli se krátce před tím, než se zasnoubil se svou současnou manželkou. Říká se, že slečně Petersové navrchoval, aby i nadále zůstala jeho milenkou."

„A ona odmítla."

„Přesně."

„Tak to byla silnější než má matka," zamružel Angelo, jako by ženě na fotografii skládal poklonu. „Proč ji tedy ještě sleduje?"

„Podle mého informátora po ní Randall stále touží. Prý vydal rozkaz překazit jí každý milostný vztah. Ale můj kolega se mi svěřil, že tento rozkaz doposud neměl příležitost splnit."

Angelo vstal a postavil se k oknu za svým psacím stolem. Urostlá, skoro dvoumetrová postava Hawkovi zastínila výhled na siluetu horního Manhattanu. „Zajímalo by mě, co si od toho vlastně slibuje..."

„Evidentně doufá, že se znovu stane součástí jejího života."

Angelo se zadíval na druhého muže a jeho patricijské rysy se zakřivily v pochybovačném šklebu. „To přece nedává smysl. Odmítla ho, a očividně si za tím stojí."

„Pravda. Člověk se až musí divit, jak dlouho vlastně Baron Randall čekal, že mu to manželství vydrží. Krátce před tím, než se oženil, oznámili lékaři otci jeho nastávající, že trpí neoperovatelnou srdeční vadou."

„Ale díky správné dietě a poctivému cvičení se z toho dostal. Nebo si život přinejmenším o pár let prodloužil."

Hawk se cynicky usmál. „Není pochyb o tom, že z toho Randall neměl velkou radost. Jeho manželství nikdy nebylo z těch nejšťastnějších.“

Angelo věděl, že je to zčásti i jeho vlastní zásluha.

Tara nebyla jedinou ženou, které Randall navrhoval, aby se stala jeho milenkou. Jiné dívky tuto lákavou nabídku nedokázaly tak snadno odmítnout, a Angelo s Hawkem se postarali o to, aby mladá paní Randallová byla vždy dobře informována.

„Podle mého zdroje se rozhodla během následujícího měsíce podat žádost o rozvod.“

Angelo pomalu přikývl na znamení, že ho takhle zpráva nijak nepřekvapila. „Takže myslíš, že Randall chce plynule navázat na svůj milostný život tam, kde přestal?“

„Jinak si to nedovedu vysvětlit. Slečna Petersová byla jedinou jeho známostí za posledních deset let, když ovšem pomineme vztahy, z nichž profitoval především jako podnikatel. Podváděl ji jen tehdy, když zrovna nemohl být s ní, což je na takového nenapravitelného sukničkáře obdivuhodný výkon.“

Na Angelově tváři se objevil výraz, který u něj Hawk ještě nikdy neviděl. „Myslíš, že ji miluje?“

„*Miluje?*“ zopakoval Hawk tak překvapeně, jako by se to slovo v dané souvislosti ani nedalo použít. „To si tedy nedovedu představit. Možná by se dalo říct, že je tou ženou posedlý. Podle toho, co jsem se o ní dozvěděl, je jedinečná minimálně v tom, že ho dokázala odmítnout, ale tuším, že by mohla být výjimečná i v jiných ohledech. Jako modelka byla velice cílevědomá. On byl jejím prvním milencem.“

„Chceš říct, že než se seznámili, nikoho neměla? Kolik jí je let?“

„Čtyřiaadvacet, a ano, podle toho, co jsem zjistil, byl Randall jediným milencem, kterého kdy měla.“

„Tak to je opravdu výjimečná, aspoň ve světě, v němž se pohybuje on.“

„A to není všechno.“

„Co ještě?“

„Tomuhle nebudeš věřit,“ řekl Hawk, protože se tomu sám zdráhal uvěřit, když to poprvé slyšel. „Je to až příliš dobrá zpráva...“

„A jak tedy zní?“

„Před půl rokem získala diplom v oboru managementu a poslední čtyři měsíce strávila na stáži v *Primo-Techu*, ve školícím programu pro čerstvé absolventy.“

Angelo tuhle technologickou společnost v Portlandu ve státě Oregon ovládl před třemi lety, a podobně jako ostatní firmy, které výhodně koupil, když stály na pokraji krachu, se během těch tří let dostala na jedno z předních míst v odvětví. Teď ho ovšem hospodářské výsledky *PrimoTechu* ani zdaleka nezajímaly tolik jako skutečnost, že Tara Petersová je vlastně jeho zaměstnankyní.

„To je osud.“

Hawkův smích byl stejně cynický jako Angelův vlastní úsměv. „Taky se to tak dá nazvat...“

Když Hawk odešel, seděl Angelo ještě dlouho u svého stolu a studoval složku věnovanou Taře Petersové. Hawk v ní shromáždil mimo jiné i několik fotografií z jejích módních přehlídek. Byla étericky krásná a vypadala jako to nejnevinnější stvoření na světě, ale měla na sobě modely, které by k hříchu lákaly i světce. O vysokém a štíhlém, ale přesto svůdně tvarovaném těle ani nemluvě...

Měla hluboké hnědé oči v dokonale souměrné, oválné tváři lemované vodopády oříškově hnědých vlasů. Ta žena ho začala zajímat... přestože věděl, že kdysi patřila Baronu Randallovi.

Listoval fotografiemi, až došel k těm, které pocházely z bulvárních deníků. Ve složce byla celá řada článků o jejím rozchodu s Randallem. Při pohledu na snímky se v Angelovi pohnulo něco, o čem si už dávno myslel, že je to nadobro pryč. V tváři té ženy se odehrála nepopsatelná

změna a její čokoládové oči byly najednou plné smutku a zrazené nevinnosti.

Přesně jako oči jeho matky.

Potřeboval si v hlavě urovnat všechno, co se dozvěděl, a rozmyslet si, jak s tím naloží. Neměl moc času. Kdyby pro nic jiného, tak proto, že Baron Randall nepochybně bude Taru Petersovou kontaktovat, sotva jeho manželka podá žádost o rozvod.

Angelo měl tedy měsíc času, ne-li méně, aby stačil nějak zužítkovat nově získané informace o slabosti svého konkurenta.

Muž, který ukradl jeho společnost a zničil jeho matku, si nezasloužil nic lepšího než totální porážku, a Angelo si předsevzal, že mu ji uštedří právě on.

Tara Petersová se usmála na ostatní stážisty kolem sebe, zvlášť na několik kolegyň, s nimiž se spřátelila. Přípravovali se na příjezd Angela Gordona tak pečlivě, jako by je měla navštívit nějaká rocková hvězda.

„Nechceš půjčit aspoň rtěnku?“ zeptala se Danette Michaelsová se svou obvyklou přímostí, když si na rty pečlivě nanesla vrstvu lesku a schovala šminky a zrcátko do šuplíku. „Víš přece, že se někdy během dne přijde podívat i do našeho oddělení.“

„Ne, děkuju,“ řekla Tara prostě. I jako modelka se líčila sama a věděla, že méně je zpravidla více. Používala líčidla jen tak, aby zvýrazňovala její přirozenou krásu.

A kromě toho si zase vzpomněla na ten vzkaz od Barona Randalla. Když pro nic jiného, tak kvůli němu byla ochotná se na celý zbytek života vzdát líčidel i elegantního oblečení.

S ním už nechtěla mít nic společného!

Srovnala si papíry na stole a řekla: „Jestli na pana Gordona chci něčím zapůsobit, tak je to prací, kterou dělám, a ne rtěnkou.“

Danette nevěřičně zakroutila hlavou. „To pořád myslíš jen na práci a nikdy na zábavu? Víš, že si o tobě lidi začnou myslet, že jsi nudná? A ještě z té věčné práce budeš mít pupínky...“

Od ženy, která si první vážnou známost našla v jedenadvaceti, to znělo trochu legračně, ale Tara nic nenamítala.

„Zatím to zvládám docela dobře, pleť mám čistou, díky za optání," usmála se. „A můj názor znáš. Je lepší být nudná než odkopnutá.“

„Všichni chlapi na světě nejsou takoví neřádi jako ten Baron Randall," namítla Danette.

Tak jako většina jejích kolegů znala Taru z fotografií v novinách, takže nemělo smysl se tajit s tím, že je bývalou přítelkyní velkého boháče, který ji opustil kvůli sňatku s dědičkou ropného impéria. Ale na rozdíl od většiny ostatních si Danette na Taru vytvořila vlastní názor a nenechala se nijak ovlivnit tím, co se dočetla v bulváru. Teď byla přesvědčená o tom, že Baron Randall byl prvotřídní mizera a že Tara udělala moc dobře, když se s ním nadobro rozešla.

Tara si to ostatně myslela taky. Teď už ano.

Jenže před dvěma lety se jí zdálo, že ji ta bolest připraví o rozum. Ani nemluvě o strašné ostudě, kterou si prožila kvůli tomu, že jejich rozchod propíraly všechny bulvární deníky.

„Ne, to jistě nejsou," řekla rychle, aby včas zarazila něco, co se mohlo zvrtnout v další obšírné kázání o tom, že se člověk nesmí litovat a po každém pádu se znovu vyšvihnout do sedla, jinak by totiž úplně zapomněl jezdit, a tak dál. To už od své matky i od Danette slyšela aspoň miliónkrát. „Po světě určitě chodí spousta slušných chlapů, ale já to momentálně nehodlám ověřovat. Nemám teď ve svém životě místo na žádný vztah a upřímně řečeno, nechápu, jak to chceš stíhat ty.“

Danette pokrčila rameny a zamžourala na ni svýma kočičíma očima.

„Někdo zkrátka zvládá myslet na víc věcí zároveň," řekla s úsměvem. „Ale to je jedno. I kdybys myslela jen na svou kariéru, stejně by ses měla snažit na pana Gordona udělat dobrý dojem. Koneckonců mu tahle firma patří. Tahle a ještě několik dalších..."

„Jasně že na něj chci udělat dobrý dojem. Chci ho oslnit tím, jak zvládám svou práci."

„Už jste ho oslnila, Taro."

Tara se prudce otočila a překvapeně se podívala do tváře svého nadřízeného. Myslela si, že pan Curtiss je ještě nahoře v zasedačce, kam se celé vedení hned ráno slezlo, aby se vši pompou přivítali majitele společnosti.

„Pan Gordon by si s tebou rád promluvil mezi čtyřma očima."

Najednou celá ztuhla a podvědomě zaťala zuby. Znělo to až příliš povědomě. Přesně takhle ji před pár lety jako modelku oslovila její agentka. A protože byla Tara tehdy ještě naivní a hloupá, byla bez sebe blahem z toho, že se o ni Baron Randall osobně zajímá.

„Mezi čtyřma očima?" zopakovala nevěřičně.

Pokud to její šéf považoval za hloupou otázku, nechal to na sobě znát. „Zřejmě na něj udělala dojem tvá analýza produktivity práce. Chtěl by ji s tebou osobně probrat."

Tara se trochu uvolnila a pokusila se o úsměv. Pracovní schůzka. Tentokrát je to naštěstí jen pracovní, žádná záminka k tomu, aby ji bohatý muž mohl začít svádět.

„To je skvělé, Taro," ozvala se Danette od sousedního stolu. „Slyšela jsem, že ten člověk je génius. Jestli na něj tvá práce udělala dojem, tak to možná rychle dotáhneš hodně vysoko."

„A to za ním mám jít hned teď?" zeptala se Tara nejistě.

Samozřejmě snila o tom, že za ní jednoho dne přijde její nadřízený a oznámí jí, že odvedla skvělou práci a že bude povýšena. Který stážista by po tom netoužil? Ale věděla, že v reálném světě se takové věci dějí jen zřídka. Její nadřízený se nespokojeně podíval na hodinky. „Vlastně ne teď, ale už před pěti minutami. Cestou sem jsem se trochu zdržel...“

Tara Petersová vstoupila do Angelovy provizorní kanceláře s hlavou hrdě vztyčenou a se sebevědomým výrazem na tváři. Jen její ruce, strnule svěšené podél těla a zakončené zaťatými pěstmi, prozrazovaly, jak je ve skutečnosti nervózní.

Byla vysoká a štíhlá, ale rysy její tváře byly překvapivě jemné a křehké. Nebylo divu, že se stala úspěšnou modelkou.

Ale ve skutečnosti vypadala přece jen úplně jinak než na fotografiích, které Hawk shromáždil ve složce s jejím jménem. Nepodobala se ani té chladné krásce z mola, ani zlomené a opuštěné ženě, jejíž tvář se v bulváru objevila po jejím rozchodu s Randallem.

Na těch fotografiích vždycky vypadala jako žena, která se snaží maximálně využívat svého vzhledu, ale Taru Petersovou, která teď stála před ním, mohl sotva někdo nařknout, že si k úspěchu pomáhá tím, jak vypadá.

Dlouhé hnědé vlasy měla spletené do pevného copu, který jí padal na záda. Neměla mejkap a nehty měla sice perfektně upravené, ale bez laku. A modrý kalhotový kostým sice dával vyniknout její vysoké a štíhlé postavě, ale rozhodně nepůsobil nijak vyzývavě.

Angelo nevěděl, co od ní může čekat, ale tahle strohá elegance dost přesně odpovídala tomu, jak podle Hawkovy zprávy žila od doby, co se s ní Baron Randall rozešel a oženil se s jinou.

Tara podle všeho za posledních pár let neměla žádnou známost a ani o muže nestála. Že by v duchu pořád toužila

po tom grázlovi? Taková představa se Angelovi moc nezamlouvala, a než si to uvědomil, jeho tvář se nesouhlasně zamračila.

„Pane Gordone?" Ten hlas zněl zdvořile, ale sebevědomě, a to se mu líbilo.

Uznával sebevědomí a odvahu, protože za slabost - za slabost jakéhokoli druhu - člověk obvykle draze zaplatil.

Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „Slečna Petersová? Prosím, posad'te se."

Přešla místností a elegantně vklouzla do křesla proti jeho psacímu stolu. Angelo musel změnit názor na její oděv. Sotva se dala do pohybu, objevily se pod látkou svůdné křivky, které kostým sice nezvýrazňoval, ale nedokázal je ani úplně skrýt. A právě ten letmý náznak toho, co se pod ním skrývá, v Angelovi najednou probudil touhu ho z ní strhnout a podívat se na krásné tělo, které pod ním nepochybně bylo.

Celé to bylo o to horší, že si vzápětí vybavil fotografie z Hawkovy složky. Na některých z nich pózovala jen v plavkách, na jiných zas předváděla večerní šaty, které jako by tam ani nebyly.

Prekvapilo ho, jak náhle jeho tělo ožilo touhou. Tak bouřlivou reakci v něm pohled na ženu nevyvolal snad už od puberty.

Naštěstí se už od mládí věnoval aikidu, ve kterém se kromě jiného naučil i duševní cvičení na zklidnění mysli, a ta mu teď přišla velmi vhod. Ačkoli i dnes stále cvičil, už dávno pochopil, že nejde jen o fyzickou kondici, ale hlavně o zachování si chladné hlavy. Obvykle se mu to dařilo bez větších potíží.

Tentokrát ovšem musel počkat několik hlubokých nádechů, než se jeho myšlenky odpoutaly od toho, co viděl před sebou, a neochotně se vrátily k tomu, proč si slečnu Petersovou zavolal. „Četl jsem vaši zprávu

o produktivitě práce. Došla jste v ní k několika zajímavým závěrům a předložila pár neméně pozoruhodných návrhů, které rozhodně stojí za to, abychom se jimi zabývali."

Usmála se a oči se jí rozzářily. Když se naklonila k němu, ucítil lehký závan vzrušující vůně. „Z posledních průzkumů je k dispozici obrovské množství údajů, které dosud nebyly analyzovány a interpretovány, a já jsem dospěla k přesvědčení, že některé z nich jsou v rozporu se stávající teorií managementu."

Spokojeně přikývl. Kromě toho, že slečna Petersová měla celou řadu očividných předností, byla zřejmě i odbornicí na danou problematiku. „Zvlášť se mi líbily vaše návrhy, pokud jde o rekreaci zaměstnanců."

„Několik studií prokázalo, že lidé, kteří odpracují méně přesčasů, pravidelně si vybírají dovolenou a netráví v práci polední přestávky, dosahují ve skutečnosti lepších výkonů než ti, kteří jsou na pracovišti od rána do večera a nevěnují pozornost vlastnímu odpočinku. Jsou i zdravější," dodala s úsměvem. „Objevuje se mezi nimi méně infarktů a mají menší pravděpodobnost výskytu žaludečních vředů."

„Je vidět, že jste si to nastudovala opravdu pečlivě."

Po takové pokloně lehce zrudla a on se spokojeně usmál. Bylo vidět, že vlastní krása je pro ni zcela nepodstatná ve srovnání se snahou odvádět dobrou práci.

Zajímavé.

A neobvyklé.

„Mnohé z vašich návrhů jdou přímo proti celosvětově platným firemním politikám," namítl klidně. Tara se naklonila ještě blíž k němu a na její tváři se objevil půvabný úsměv. „Tyhle politiky jsou stejně zastaralé jako představy o tom, že ve vysokém managementu mohou uspět jen muži. Neodrážejí současné poměry v pracovních kolektivech, a proto v nich ani nemohou fungovat. Zvlášť v tak rychle se vyvíjejícím odvětví jako technologie."

„Proč jste si vlastně hledala práci v tomhle odvětví?“ zeptal se Angelo. „Soudě podle vašeho životopisu jste měla blíž k humanitním vědám.“

Bylo vidět, že ji tak rychlou změnou tématu nepříjemně zaskočil. Odtáhla se zpátky do hlubokého křesla a nejistě se na něj zadívala. „Když jsem se o to místo ucházela, nebyl s ním spojený žádný požadavek na technické vzdělání.“

„Já vím, to je v pořádku. Ale neodpověděla jste mi na otázku.“

„Máte pravdu, omlouvám se,“ řekla a nepatrně se usmála. „Mám ráda stimulující prostředí. Věci se neustále mění, nejen výrobní postupy a produkty, ale i situace na pracovišti, složení pracovní síly a podobně. Tahle práce pro mě představovala výzvu. A především jsem chtěla pracovat někde, kde mám pocit, že můžu něco změnit.“

„A myslela jste si, že *PrimoTech* je pro vás to pravé místo?“

„Ano.“

Zvedl ze stolu zprávu, která by jistě upoutala jeho pozornost, i kdyby to nebyla ideální záminka seznámit se s touhle ženou. „Řekl bych, že jste na dobré cestě dokázat, že jste se nemýlila.“

„To mě moc těší,“ řekla a oslnivě se na něj usmála. Angelo si najednou uvědomil, že se také usmívá, což se mu během pracovních jednání stávalo jen vzácně.

Telefon na jeho stole zazvonil přesně v tu chvíli, jak si to se svou sekretářkou domluvil.

Zvedl sluchátko. „Gordon.“

„Pane Gordone, volám vám, jak jste chtěl.“

„Děkuji. A ty ostatní věci?“

„Rezervace jsou připraveny. Večeře v půl osmé v restauraci vašeho hotelu.“

„Vydržte chvíli.“ Zakryl sluchátko dlaní a omluvně se podíval na Taru Petersovou. „Je mi líto, ale musím teď vyřídit tenhle hovor.“

Tara rychle vstala. „Samozřejmě.“

Byla už na půl cesty ke dveřím, než za ní zavolal: „Slečno Petersová?“

„Ano?“ zeptala se a překvapeně se k němu otočila.

„Rád bych s vámi tu vaši analýzu probral trochu podrobněji. Sešla byste se se mnou dnes večer na pracovní večeři v mém hotelu?“

Ačkoli nenápadně zdůraznil slovo „pracovní“, podívala se na něj trochu podezíravě. „Na večeři?“

„Ano. Nevadilo by vám to?“ zeptal se hlasem jen nepatrně chladnějším a ostřejším, aby jí připomněl, s kým mluví.

Zhluboka se nadechla a odvážně zvedla hlavu. „Ne. Samozřejmě to nevadí. Kde a kdy?“

Řekl jí to a pak se za ní spokojeně díval, když odcházela z jeho kanceláře. Zdálo se, že tahle část jeho plánu, jak se Randallovi pomstít, bude docela příjemná.

Svést Taru Petersovou rozhodně nebude žádná velká oběť.

Když se Tara chystala na večeři, uvědomila si, že tahle nervózní snad za poslední dva roky nebyla. Proč?

Snad proto, že když se seznámila s dalším přitažlivým milionářem, v jejím těle se spustila nějaká podvědomá reakce. Ani se jí tomu nechtělo věřit a byla sama na sebe našťvaná, že se nedokáže ovládnout.

Ještě horší bylo, že se jí už na první pohled zdálo, že ta přitažlivost je vzájemná. Neměla sice mnoho zkušeností s muži, své vlastní pocity mohla vlastně srovnávat jen s tím, co kdysi cítila k Baronovi, ale často se stávala objektem mužské touhy a dokázala docela dobře poznat, že nějakého muže přitahuje. Jako modelka si tenhle instinkt vypracovala už v začátcích své kariéry: poznat to, a pak se tomu vyhnout.

Jen jedinkrát podlehla pokušení a spálila se tak, že jí to stačilo na celý život.

A právě proto se teď měla dvojnásob na pozoru. Přece se poslední dva roky nevyhýbala mužům jen proto, aby padla do náručí dalšímu takovému Baronu Randallovi? Na to už dnes byla o něco chytřejší.

Jen pomyšlení na to, že by si s Angelem Gordonem mohla něco začít, jí připadalo naprosto nesmyslné.

Přesně tak. Pamatuj si, je to hloupost!

Bohužel se nedokázala ubránit tomu, aby ty části její mysli, které neměly nic společného s rozumem, ale zato hodně podléhaly citům, v jednom kuse nehlásaly zcela opačné názory. Třeba aby se přece jen trochu nalíčila, aby si vzala o něco odvážnější šaty a aby si rozpustila vlasy. Přesně ty nápady, které se v sobě už dva roky snažila potlačit.

Její rozum byl přesvědčen o tom, že zrovna dnes by se měla svých zásad držet zvlášť důsledně, ale její srdce i tělo žádaly pravý opak.

Hloupá, hloupá, hloupá, opakovala si v duchu, když si před zrcadlem zastrkávala poslední vlásenku do složitého uzlu vlasů. Kalhotový kostým vyměnila za černou sukni a kabátek, který jen s rozpaky nechala rozepnutý, jako by jí i bílá halenka pod ním připadala snad až příliš odvážná. Při své výšce ani neuvažovala o střevících na vysokém podpatku, vzala si nízké černé lodičky a decentní tmavé punčochy. Dokonalé.

Tohle si opravdu žádný muž nemohl vyložit jako snahu upoutat pozornost nadřízeného čímkoli jiným než prací.

Co na tom, že v ní Angelo Gordon vyvolal pocity, o kterých si už dávno myslela, že je Baronova zrada navždy umlčela. To, co k němu cítila, v ní probouzelo především obavy, a rozhodně tomu nemínila ani na okamžik podlehnout.

Touha byl přece cit, který moudré ženy sváděl k hloupým rozhodnutím.

Škoda, že to nepochopila už v dětství, když vyrůstala s matkou, která střídala jeden destruktivní vztah za druhým.

Ta nešťastná žena nikdy nepochopila, proč s ní žádný z těch mužů dlouho nezůstal. Nepochopila, že silný, charizmatický typ muže, který ji vždycky tak přitahoval, využívá těchto svých předností jen k tomu, aby dostal, co sám chce: pár příjemných nocí s krásnou ženou.

Ale ani jednoho z nich nikdy nenapadlo, že by měl její matce dát to, co chtěla ona. Lásku.

Tařina matka by se v tom bludném kruhu vzplanutí a zklamání snad pohybovala ještě dnes, kdyby se jako zázrakem neobjevil muž, který kromě silné osobnosti měl i srdce.

Až když se Tara seznámila s Darrenem Colbym, musela uznat, že ne všichni muži jsou od přírody sobci. Přesto byla přesvědčená, že partner její matky je spíš vzácnou výjimkou, jedním kusem z tisíce. A bylo by bláhové čekat, že ji v životě potká stejné štěstí.

Odcházela z domu pevně rozhodnutá soustředit se na svou práci, a ne na to, jak se jí při pohledu na Angela Gordona podlamují kolena.

Když Tara vstoupila do noblesní restaurace v centru města, nasadila sebevědomý výraz, ale v duchu se celá chvěla. Takhle nervózní nebyla ani první den v práci. Vlastně to bylo pochopitelné, protože první den v práci čelila jenom strachu z neznáma. Dnes se ovšem bála vlastní slabosti a toho, že by se mohla dopustit osudové chyby, kterou už jednou udělala.

Angelo na ni čekal u stolu v odlehlém zákoutí restaurace. Budova hotelu byla už skoro historickou památkou a celý sál vypadal přesně tak, jak byl v devatenáctém století postaven. Stěny zakrývaly vyřezávané obklady z tmavého dřeva, jež se táhly až k vysokému stropu, který zdobily malby napodobující fresky Leonarda da Vinci.

Ale nic z bohatě zdobeného interiéru restaurace nedokázalo upoutat její pozornost víc než muž, který z ní

nespouštěl oči od okamžiku, kdy vstoupila do dveří. Když se proplétala mezi stolky, u kterých v přítomí seděli elegantně odění hosté, cítila na sobě celou dobu pohled těch modrých očí. Už takhle na dálku dokázal způsobit to, že se jí rozbušilo srdce.

Zrovna jako Baron.

Jenže na rozdíl od Barona už u Angela Gordona tak snadno nepodlehne klamnému zdání, že je v něm něco víc než to, co je vidět na povrchu: chladnokrevný, nelítostný obchodník.

Když přišla ke stolu, sám vstal a Tara si najednou uvědomila, jak je vysoký. Musela zaklonit hlavu, aby se mu podívala do očí, na což při své vlastní postavě nebyla moc zvyklá.

„Dobrý večer, pane Gordone.“

Počkal, až ji číšník usadí, a až pak sám znovu usedl. „Prosím, říkejte mi Angelo. I při práci mám rád uvolněnou atmosféru.“

„Zdá se, že váš přístup nese ovoce,“ řekla s úsměvem. „Zatím jste s každou svou akvizicí slavil úspěchy.“

Přes jeho tvář přelétl sotva znatelný stín, ale hned se zas uvolnil a nalil jí víno ze sklenice, která už stála na stole. „Vlastně až na jednu výjimku,“ opravil ji, „ale to už je hodně dávno.“

Tara z výrazu jeho tváře pochopila, že o tom nechce mluvit, a tak se napila lehkého vína a změnila téma. „Angelo je italské jméno, že?“

Kromě modrých očí, které u Italů nebyly tak docela běžné, vypadal Angelo se svými tmavými vlasy a opálenou pleť skutečně spíš jako obyvatel Středomoří.

„Moje matka pocházela ze Sicílie.“

Tím se to vysvětlovalo, ale když si Tara vzpomněla na svou módní přehlídku v Palermu, neodpustila si ještě jednu poznámku. „Italové jsou ale většinou o poznání menší než vy...“

„Otec byl Američan," dodal s úsměvem, při kterém se jí rozbušilo srdce. „A podle toho, co mi matka vyprávěla, ji na něm upoutala právě jeho výška. Byl o třicet centimetrů vyšší než ona, ale přesto vždycky vypadali jako dokonalý pár."

„Slyšela jsem, že láska překoná mnoho rozdílů," řekla se špetkou ironie, které by se sama ráda zbavila.

Ale po tom, jaké prožila dětství, a po jediném katastrofálním vztahu s mužem, se průpovídkám jako „láska hory přenáší" musela smát.

„Ano, taky jsem to slyšel," odpověděl neméně sarkasticky.

K jejich stolu diskrétně přistoupil číšník a oba si chvíli objednávali jídlo. Když odešel, rozhodla se Tara, že přejde rovnou k věci.

„Chtěl jste se mnou mluvit o mé zprávě?"

„Nejprve bych se chtěl dozvědět něco o vás, jestli dovolíte."

„Jsem si jistá, že všechny důležité údaje jsou v mém životopise a osobní kartě," namítla překvapeně.

„Nejspíš ano, ale já mám rád informace z první ruky."

„Měla jsem pocit, že jste mě sem pozval kvůli té zprávě," řekla tak klidně, aby se to nedalo považovat za nezdvořilost, ale zároveň dost důrazně na to, aby její nesouhlas nemohl přehlédnout.

Přejel pohledem po její tváři a ona měla co dělat, aby se nezachvěla vzrušením. „S mnohými ze svých nejlepších přátel jsem se seznámil během čistě pracovních jednání," řekl klidně.

„To mě překvapuje. Nepřipadáte mi jako člověk, který by měl mnoho blízkých přátel." Snažila se, aby to znělo jako sofistikovaný postřeh, ale na poslední chvíli se zalekla, že by se ho mohla nějak dotknout.

„Jste velmi bystrá," přikývl nevzrušeně. „Ale právě proto byste se mohla stát jednou z nich."

„Vy jste zas velmi sebevědomý," podotkla s úsměvem.

„Nedostal bych se tam, kde jsem, kdybych si netroufal jít za tím, co chci.“

„Pokud chcete můj názor na pracovní otázky, ráda vám ho řeknu. Ale pokud chcete navázat osobní vztah, musím bohužel odmítnout,“ řekla Tara tak prostě, až se tomu sama zdráhala uvěřit. Na druhou stranu bylo jasné, že s tímhle mužem je lepší jednat přímo než vyhýbavě.

Přikývl a v jeho tváři nebyl ani náznak toho, že by se ho nějak dotkla. „Takové rozhodnutí respektuji. Ale to neznamená, že se nepokusím váš názor změnit,“ dodal s úsměvem.

„Byla bych radši, kdybyste se o to nepokoušel.“

„Já bych byl radši, kdybyste se mnou přestala jednat jako s příslušníkem jiné kasty jen proto, že mi patří společnost, pro kterou pracujete.“

„Snažím se soustředit na pracovní záležitosti, to snad ještě neznamená, že s vámi nejednám korektně.“

„Nabízel jsem vám přátelství, ne korektní jednání.“

„Nepotřebujete mé přátelství,“ řekla chladně.

„To se mýlíte.“ Soudě podle výrazu jeho tváře to myslel upřímně, ale Tara se nemohla zbavit nepříjemného podezření. Možná užíval slovo „přátelství“ v jiném smyslu než ona...

„Je mi líto, ale o tenhle druh, přátelství' s nadřazeným nestojím.“

DRUHÁ KAPITOLA

„To opravdu soudíte všechny muže podle toho, co by na jejich místě udělal Baron Randall?”

No jistě. Měla počítat s tím, že bude vědět o její minulosti. Ty fotky v bulváru nejspíš obletěly polovinu civilizovaného světa, aspoň jí to někdy tak připadalo. Ale naštěstí se už v začátcích své kariéry naučila důležitou věc: To, že ti někdo položí nepříjemnou otázku, ještě neznamená, že na ni musíš odpovédět.

„Tohle opravdu není vaše věc, pane Gordone.”

„Angelo.”

Měla co dělat, aby neobrátila oči v sloup. „Angelo,” opakovala útrpně. „Pracuju pro vás, a pokud vím, nemám přátelství s nadřízenými v popisu práce.”

Zadíval se na ni pobaveným, ale soustředěným pohledem, z něhož se všechno v ní najednou sevřelo. „Nejen že jste upřímná, vy jste si taky po čertech jistá sama sebou.”

„A to vadí?” Když se sám vytahoval, jak se nebojí jít za tím, co chce, tak by se mohl smířit s tím, že tuhle vlastnost mají i jiní. Ona se aspoň nebála vyhýbat se tomu, o čem si byla naprosto jistá, že to *nechce* -dalšímu románku s bezcitným boháčem.

Ačkoli se Angelo od této slovní přestřelky už celý

večer striktně držel pracovních záležitostí, Tara v duchu musela připustit, že na ni udělal silný dojem. Byl energický, bystrý a vzdělaný. Snad nejchytřejší člověk, jakého kdy potkala, ale přitom dost otevřený na to, aby si se zájmem poslechl její názor, kdykoli se ukázalo, že se od toho jeho liší. Takové chování se jí opravdu líbilo, zvlášť když - ačkoli se tomu sám bránil - bylo zřejmé, že se každý z nich pohybuje v úplně jiné lize.

Přesně tohle ji vždycky trápilo ve vztahu s Baronem. Ten jí ochotně nosil různé pozornosti, ale nikdy si nebyla tak docela jistá, jestli ji jako člověka respektuje.

Zpočátku se bála, jak se Angelo bude chovat poté, co mu jasně naznačila, že nestojí o žádný osobní vztah, ale on její odmítnutí akceptoval s klidem a uvážlivostí, kterou musela obdivovat. Zнала mnohem starší muže, kteří se proměnili v zuřící rozmazlené chlapce, když se ukázalo, že u ženy, po níž zatoužili, nebudou mít úspěch.

Právě proto se v průběhu večera uvolnila natolik, že jí ani nevadilo, když se jejich hovor občas stočil i k tématům, která s její prací tak docela nesouvisela.

Najednou si uvědomila, že už si spolu povídají přes hodinu.

Číšník se přišel zeptat, jestli si budou přát dezert, a Angelo se tázavě podíval na ni. „Máte chuť na sladké? Ochutnal jsem zdejší malinové *crème brûlée* a musím říct, že patří mezi ty nejlepší, co jsem kdy jedl.“

„*Crème brûlée* mám hrozně ráda.“ přiznala se, protože se jí jen při zmínce toho vynikajícího dezertu začaly sbíhat sliny.

Angelo jí věnoval jeden ze svých vzácných, oslnivých úsměvů a objednal dvě porce.

Sotva se před nimi objevila pochoutka zdobená karamelizovanou polevou, vydralo se Taře z hrdla tiché nedočkávé zamručení.

„To vypadá, jako by vám někdo předložil manu nebeskou,“ usmál se Angelo.

„Vždyť taky ano.“

Společně se zasmáli a Tara už úplně zapomněla na to, jak rozpačité jejich rozhovor začínal. Teď se jen trochu styděla, že se na *creme brulée* dívala, jako by už dva dny nic nejedla.

„Víte, několik let jsem si musela kvůli postavě a pleti odpírat sladkosti všeho druhu, takže jsem se naučila si jich vážit,“ řekla s úsměvem.

Angelo se předklonil, jako by si chtěl pořádně prohlédnout její postavu. „Zdá se, že všechno to odpírání přineslo kýžené ovoce,“ řekl pak hlasem plným neskrývaného obdivu.

Poprvé po mnoha měsících, během nichž jí komplimenty od mužů byly jen na obtíž, cítila, že se červená. Jako modelka si zvykla brát své tělo jako nástroj, který používá v práci, ale Angelova poznámka jí upřímně polichotila.

Přesto pokrčila rameny a zatvářila se tak nevzrušeně, jak by se v tu chvíli chtěla cítit. „Není to zas tak dlouho, co jsem s módními přehlídkami přestala.“

„Měl jsem pocit, že jste do *PrimoTechu* nastoupila hned po škole,“ podivil se Angelo.

„To ano, ale během studia jsem si vydělávala jako modelka.“

„Poté, co jste se rozešla s Randallem?“

„Ano,“ řekla lehce podrážděně.

„Do té doby vás živil on?“

Nevěděla proč, ale najednou cítila potřebu mu odpovédět, ačkoli za jiných okolností by takový rozhovor nejpozději v tuhle chvíli rázně ukončila.

„Snažil se, abychom spolu mohli trávit co nejvíc času, tak jsem, souhlasila s tím, že nebudu pracovat.“

„Překvapuje mě, že neměl nic proti tomu, že jste tou dobou studovala.“

„Ale ano, měl," usmála se smutně. Teď mohla jen děkovat bohu, že si proti tomu mizerovi, kterého tehdy tak milovala, aspoň v jedné věci dokázala prosadit svou.

„Ale vy jste si trvala na svém..."

„Skálopevně," přikývla.

„Takže jste skončila s kariérou modelky jen proto, že to po vás chtěl on?"

Ani tentokrát jí ta otázka kupodivu nebyla proti srsti. Naopak, byla docela ráda, že někomu může říct všechno to, co v sobě poslední léta dusila. „Vždycky jsem měla v plánu, že s modelingem skončím docela brzy, abych stačila vystudovat vysokou a začít novou kariéru. A když se objevil on a řekl mi, že chce být jediným mužem v mém životě, a ne jen jedním z desítek mužů, kteří mě pozorují, když jsem na molu, rozhodla jsem se mu vyhovět a ukončila svou kariéru o pár let a pár vytoužených cílů dřív, než jsem chtěla. Vlastně mi docela lichotilo, že je tak žárlivý."

Věděla, že z jejího hlasu číší znechucení z toho, jak byla tehdy naivní. Byla ráda, že před Baronem uhájila aspoň své studium, ačkoli se o něj hádali prakticky až do konce jejich vztahu.

„Litujete toho?"

„Myslím, že lítost je ztráta času. Když jsem se musela začít starat sama o sebe a vrátila se k modelingu, bylo o něco těžší získat lukrativní zakázky, ale časem jsem to zase někam dotáhla a aspoň jsem si znovu připomněla, jak těžké je prorazit."

Angelo se na ni chvíli jen mlčky díval a v jeho očích se zračil upřímný respekt. „Ale i poté, co jste se vrátila k práci modelky, jste prý měla vynikající studijní výsledky. Slyšel jsem, že modeling vyžaduje spoustu času a tvrdé práce."

Nejspíš to slyšel od nějaké modelky, se kterou chodil, pomyslela si Tara. Ostatně hledat si milenkou na módních přehlídkách, jež se často konaly jako doprovodné akce různých společenských událostí, bylo mezi muži v jeho

postavení docela běžné. Považovali mladé krásy za svou ozdobu a důkaz vlastního úspěchu. Pro některé z nich to snad byla příjemná změna oproti módním návrhářům, kteří v nich zase viděli jen figuríny, na nichž mohou vystavovat svá umělecká díla.

Ale Angelovi sloužilo ke cti, že ji za její studijní úspěchy obdivoval, zatímco Baron v nich viděl jen zbytečnou ztrátu času.

„Asi bych nedokázala pracovat jako modelka a zároveň studovat, ale vždycky jsem přes rok nějak vyšla z toho, co jsem si vydělala o prázdninách.“

„Připadáte mi jako velmi cílevědomá žena.“

„Těší mě, že to slyším od člověka, který o cílevědomosti očividně ví velmi mnoho.“

„Nejspíš ano,“ usmál se, když slyšel, jak šikovně mu jeho kompliment oplatila. „Tak ochutnejte,“ řekl potom a ukázal lžičkou na její *crème brûlée*.

Věděl vůbec, jak svůdně zní jeho hlas? Nejspíš ne, a ona mu to rozhodně nehodlala říkat. A doufala, že na ní není znát, jak se teď cítí, protože každé jeho slovo jí najednou připadalo jako rafinovaná erotická předehra.

Tak to je špatné, pomyslela si zoufale.

Rychle popadla lžičku a poslechla ho. Když se jí na jazyku rozplynulo první sousto, neubránila se krátkému spokojenému vzdechnutí. Zavřela oči a chvíli mlčky vychutnávala tu dokonalou chuť.

Jednou slyšela jednu kolegyni, která přirovnávala čokoládový dort k orgasmu, ale až teď uvěřila tomu, že některé pochoutky mohou v člověku vyvolat erotické vzrušení. Ten pocit byl tak intenzivní, že jí z toho přejel mráz po zádech a na rukou jí naskákala husí kůže.

Až příliš pozdě si uvědomila, že by se její výraz a zvuky, které vydávala, daly vykládat i jinak, a rychle otevřela oči. Narovнала se, pokusila se o uvolněný výraz a marně se snažila přinutit vlastní tělo, aby se trochu uklidnilo.

„Měl jste pravdu, je to opravdu vynikající," řekla rychle a pohlédla mu do očí. Bála se sice, jak se na ni bude dívat, ale nechtěla se poddat obavám. „Mám pocit, že jsem se nechala trochu unést," dodala omluvně.

Jeho modré oči se na ni hladově dívaly, ale pak jen zavrtěl hlavou. „Jen klid," řekl tiše. „Vypadáte, jako byste se bála, že se na vás vrhnu."

„A nevrhnete?" Nebyla hloupá a nechtěla s ním koketovat, ale věděla, že takhle by v jejich rozhovoru měl rychle navrch.

„Sama jste mi dost jasně naznačila, v jakých mezích se podle vás může pohybovat budoucnost našeho vztahu, Taro," řekl jí, jako by poučoval malé dítě.

„Nebudu si váš výraz vykládat jako nic jiného než jako pochopitelnou reakci bývalé modelky na neřestně sladký dezert."

„Děkuju," řekla a cítila, že by mu za to opravdu měla být vděčná.

Jen kdyby to všechno nebylo tak trapné.

„Není za co. Nechte si chutnat," řekl s úsměvem a sám se pustil do jídla.

Ale když ji sám ujistil o tom, že nezapomněl na její odpor vůči jakémukoli osobnímu vztahu, proč měla najednou pocit, jako by se do jeho pavučiny zaplétala čím dál víc?

„Tak jaká byla ta večeře?" zeptala se Danette tiše, sotva se druhý den ráno sešli nad prezentací, kterou měl jejich šéf předložit Angelovi a vrcholnému managementu podniku.

Tara se pokradmu rozhlédla kolem a spokojeně zjistila, že otázku její kolegyně nikdo neslyšel. To, že její schůzka s majitelem společnosti byla ryze pracovní, by mohla vykládat na potkání, ale nejspíš by jí to nikdo neuvěřil.

Už po vztahu s Baronem se stala předmětem tolika řečí, že rozhodně nestála o další, zvlášť ne na vlastním pracovišti. „Hele, teď o tom nechci mluvit,“ řekla tiše.

Danette na ni vyvalila oči a Taře bylo hned jasné, jak si její odpověď vyložila. Jen si nebyla jistá, jestli vůbec mohla říct něco, co by si vyložila jinak.

„Takže to nebylo jen čistě pracovní?“

„Ne,“ odsekla Tara. „Totiž... ano! Ano, bylo to jen čistě pracovní.“ Považovala Danette za svou přítelkyni, ale rozhodně jí nechtěla vyprávět o svém orgasmu nad *crème brûlée*. „Jasně?“

„No já nevím,“ začala Danette. „Ten Angelo Gordon je pěkný chlap... a ty vypadáš dost rozrušená na to, že jsi s ním včera byla na ryze pracovní večeři.“

„Nic jiného to nebylo!“ sykla Tara.

„Chceš říct, že po tobě nevyjel?“

Co na to měla říct? Co si vlastně sama měla myslet o tom, jak jejich rozhovor začal? Nejspíš po ní vyjel, ale na druhou stranu se překvapivě rychle smířil s tím, že ho odmítla.

Váhala nad odpovědí příliš dlouho a Danette si díky tomu stačila udělat vlastní obrázek o tom, co se dělo. „Takže se mu líbíš?“

To už by s čistým svědomím nemohla popřít. „Mohly bychom se o tom přestat bavit? Máme dost práce...“

„Jasně, zlato, ale můžu se zeptat ještě na jednu věc? Jestli to včera byla čistě pracovní večeře a nic jiného, tak proč se celou dobu červenáš až za ušima?“

Až do pozdního odpoledne, kdy se Danette sebrala a odešla na naprosto skutečné rande s nadějným novinářem, nedokázala Tara vymyslet vhodnou odpověď na její poslední škádlivou otázku.

Musela na ni myslet celý den, ačkoli si nejméně stokrát v duchu poručila, aby zapomněla na Angela Gordona a začala se soustředit na to, co právě dělá.

Ted', když už tu byla sama, se jí to konečně podařilo. Pracovala tak dlouho, až se u jejího stolu najednou objevil vrátný a oznámil jí, že všechny východy z budovy už jsou na noc zamčené a že až bude odcházet, musí jít přes vrátnici. Podívala se na hodinky a překvapeně zjistila, že už je půl osmé.

Už před dvěma hodinami mohla být doma. Až ted' pocítila křeče v ramenou od dlouhého sezení u stolu a nepříjemnou prázdnotu v žaludku, ale věděla, že pokud tu zůstane ještě hodinu, může odejít domů s pocitem, že po ní v kanceláři zůstal čistý stůl. „Co tady ještě děláte?"

Okamžitě poznala Angelův hlas. Prudce sebou trhla a cítila, jak se jí do tváří hrne krev. Raději se ani neotáčela.

Chvilí mlčel, a tak se nakonec přece jen váhavě ohlédl a podívala se mu do očí. Proč zrovna majitel celé společnosti musel být tak přitažlivý? Všichni členové nejvyššího vedení byli nejméně o deset let starší než on. Nakrátko ostříhanými vlasy se snažili zakrývat šediny a šířící se pleš, příznaky středního věku, které se - na rozdíl od obvodu pasu - daly ještě aspoň nějakou dobu utajit. Jenže v čele firmy stál muž, jemuž bylo sotva přes třicet a podle jeho postavy by ho každý, kdo ho neznal, považoval spíš za sportovce v obleku.

„Pracovala jsem na jedné zprávě a ztratila jsem pojem o čase."

„A co ten váš model produktivity práce? Neměla byste podle něj už dávno být doma a odpočívat?"

Provinile pokrčila rameny. „Je vidět, že to je pouhá teorie," usmála se.

„To ano," řekl a oplatil jí ten úsměv. „Ale pokud chcete své nadřízené přesvědčit o tom, že na ní něco je, měla byste sama jít příkladem."

„Máte samozřejmě pravdu," řekla vážně. Kéž by život byl tak snadný jako sepisování dobrých nápadů na papíře. „Předpokládám, že jste se taky něčím zdržel?"

Jeho úsměv viditelně ochladl, ačkoli Tara netušila, čím to způsobila. „Připravoval jsem plány pro jednu chystanou akvizici.“

„Kupujete další společnost?“

V očích se mu objevil spokojený záblesk, ale jeho tvář byla pořád jako z kamene. „Ano.“

„Hmm... Tak gratuluju.“

„Děkuju.“ Vjel si rukou do vlasů a lehce si je rozčuchal. „Už jste večeřela?“

„Ještě ne. Koupím si něco cestou domů.“ Otočila se a vzala si z věšáku sako a kabelku.

Až když si oblékala sako, uvědomila si, že bílá blůza, která pod ním vypadala jako zcela přijatelný oděv do kanceláře, byla sama o sobě dost tenká a takřka průsvitná. A byla si jistá, že si toho všiml i on.

„Pojďte se mnou na večeři,“ navrhl jí klidně. Ani se nenamáhal své přání zaobalit do nějaké záminky. Tara v rozpacích vyhrkla první záminku, která ji napadla.

„Vlastně nemám zas takový hlad.“

V tu chvíli jí ovšem zakručelo v břiše a ona by se nejraději propadla do země. Její vlastní tělo ji usvědčilo ze lži.

„Jste si jistá?“ zeptal se pobaveně.

„Já...“

„Podívejte, Taro, tak často jím o samotě, že už mě to omrzelo, tak prostě hledám společnost na večeři, nic víc. Nemusíte se bát, nevrhnu se na vás.“

Bylo to už podruhé, co ji ujistil, že se ho nemusí bát. Jenže ona si začínala dělat starosti spíš sama se sebou.

„Jsem si jistá, že kdybyste chtěl, nějaká společnost by se vždycky našla,“ namítla a v jejím hlase zazněl lehce cynický tón.

„To byste se divila. Společnost žen, které ve mně vidí jen spoustu peněz, už se mi dávno omrzela.“

Krátce ho přelétla očima od hlavy až k patě. „Jako by ve vás ženy viděly jen peníze...“

„To měl být komplement?“

„Jo,“ řekla klidně. Nikdy neuměla moc dobře lhát a upřímně se jí to hnusilo. A od té doby, co ji Baron Randall tak dokonale obelhal skoro ve všem, co jí kdy řekl, už lhaní vysloveně nenáviděla.

„Jestli vám připadám přitažlivý, proč byste se mnou tedy nešla na večeři?“

„Protože jste, kdo jste, a já jsem, kdo jsem já.“

„Zase ta záležitost s milionářem a stážistkou v jeho společnosti?“ zeptal se s úsměvem.

„Ano, přesně ta,“ přikývla a uvědomila si, že se sama musí smát.

„Co kdybychom předstírali, že jsem jen svobodný muž, jenž chce povečeřet se ženou, kterou velmi obdivuje?“

Že by ji *obdivoval*? Tak takovou větu by od Barona nejspíš nikdy neslyšela. Ten se tak soustředil na její krásu a nevinný vzhled, že si možná ani nevšiml, že Tara má i mozek.

„Tak dobrá, ale neprotahujme to. Už je docela pozdě.“

„Máte nějaký návrh?“

Měla, ale samotnou ji překvapilo, s jakou samozřejmostí ji následoval k malému bistru, které si oblíbila pro rychlou a příjemnou obsluhu. Vařili tady dobře, ale se včerejší večeří se to nedalo srovnávat. Jenže Angelo zřejmě netrval na tom, že bude jíst jen v pětihvězdičkových restauracích.

To se jí líbilo, a tak mu to i řekla.

On jen pokrčil rameny. „Když máte svobodu a peníze na to, abyste jedla, kde chcete, tak si opravdu můžete vybírat jen podle toho, kde se vám nejvíc líbí. A tohle byl navíc jeden z oblíbených podniků mého otce, když jsem tady vyrůstal.“

„Vy jste se narodil tady?“ zeptala se překvapeně.

„V Seattlu.“

„No ne... Myslela jsem, že všichni milionáři pocházejí z New Yorku.“

Angelo se rozesmál. „Pořád tady mám byt. Zvýší to snad vaše mínění o mně?“

„To záleží na tom, jestli ho považujete za svůj domov," namítla Tara.

„Nemám žádné místo, které bych považoval za svůj domov. Příliš často jsem na cestách. Asi nejbližší domovu je pro mě dům v Palermu..."

„Umíte italsky?"

„Samozřejmě."

„No, já se na škole učila francouzsky, ale vždycky mi šla spíš čísla než jazyky."

„Já jich umím několik, ale to je samozřejmě původem. Matka na mě mluvila prakticky jen italsky a každý rok jsme nějakou dobu trávili u jejích příbuzných na Sicílii."

„Proč o ní mluvíte v minulém čase? Ona už nežije?" zeptala se Tara najednou zaujatě.

„Zemřeli s otcem oba v rozmezí dvou let," přikývl Angelo klidně.

„Slyšela jsem o tom, že to tak chodí. Jako by dva lidé nemohli žít bez sebe." Ve skutečnosti to ale považovala za nesmysl, protože si nedokázala představit, že by pro někoho mohl být jeho partner tak strašně důležitý.

Angelova tvář jako by se na okamžik zachmuřila bolestí, ale tak rychle se na ni vrátil zcela neutrální výraz, až Tara zapochybovala, jestli se jí to náhodou jen nezdálo.

„Byli si velmi blízcí," řekl pak odměřeně.

Najednou se zdálo, jako by o citech svých rodičů mluvil takřka s odporem.

Ale stejně... „Taková ztráta pro vás musela být dost bolestivá."

„Zvládl jsem to."

Tara přikývla. Byl příliš silný na to, aby ho smrt rodičů zlomila, ale zdálo se jí, že za to, jak se nad ni povzněl, zaplatil nemalou cenu.

„Můj otec nás opustil, když mi byly dva roky," řekla po chvíli mlčení. „Nejspíš ani neznal význam slova

oddanost." Ani závazek - a nejspíš ani láska, dodala v duchu.

„A vaše matka se znovu provdala?"

„Nakonec ano. Měla jsem několik *strýčků*, kteří byli na to slovo od „o" stejně přecitlivělí jako můj vlastní otec, ale pak se matka seznámila s báječným mužem, který se stal mým nevlastním otcem."

„To nezní jako ideální dětství."

„Možná ne," usmála se najednou lehkovážně. V duchu byla ovšem sama ze sebe zmatená. Co ji to napadlo, začít se takhle svěřovat se svým dětstvím úplně cizímu muži? Zvláště muži, u kterého byla skálopevně rozhodnutá, že mezi nimi nic nebude...

Přesně tak se to stalo i předchozího večera. Neměla z toho dobrý pocit, ale zdálo se jí, že v jeho společnosti jako by mizela jakási průzračná bariéra, která ji jindy oddělovala od zbytku světa. Bylo to zvláštní, ale nemohla s tím nic dělat.

Díkybohu, že je v Portlandu jen na pár dní, pomyslela si, a že zase brzy odjede.

„Vaše matka zřejmě neměla moc dobrý vkus na muže," řekl tiše.

„Jak se to vezme. Přitahovali ji energičtí, silní muži... zrovna takoví, jako jste vy."

„A podle toho, jak jste říkala, že jste v dětství měla několik strýčků, se zdá, že ona zas přitahovala je," dodal Angelo.

„To ano, aspoň na chvíli. Je moc krásná."

„Říkáte to, jako by to bylo prokletí."

„Možná je. Kdyby nebyla tak krásná, žádný z těch mužů, kteří ji nakonec opustili, by o ni neměl zájem a nikdy by ji neublížil."

„A stejně tak by snad Baron Randall nikdy neublížil vám, kdybyste nebyla tak krásná, jak jste," řekl Angelo.

„O něm bych raději nemluvila," přerušila ho Tara smutně.

„Ale právě on je tím důvodem, proč odmítáte mou nabídku přátelství," připomněl jí.

„To jsem nikdy neřekla."

„A můžete to popřít?"

„Ne..."

„A ten muž, ve kterém vaše matka nakonec našla všechno to, co hledala..."

„Darren Colby?"

„Neseznámil se s ní snad původně proto, že se mu líbila?" dožadoval se Angelo.

„Darren by mou matku miloval, i kdyby měla dvacet kilo nadváhu a bradavici na nose," řekla Tara přesvědčeně.

„Když o něm takhle mluvíte, zdá se, že to je správný chlap, ale něco ho na vaší matce muselo upoutat. Nebyla to náhodou její krása?"

„Nejspíš ano," souhlasila váhavě.

„Takže to není jen prokletí, vidíte?"

„Ne, ale na druhou stranu je třeba říct, že mnoho takových mužů jako Darren po světě nechodí."

„Možná jich není zas tak málo, jak si myslíte," namítl Angelo.

Chtěl snad říct, že je jedním z nich?

Představa, že by to tak bylo, byla ještě děsivější než její vlastní touha to zjistit.

Během následujících několika dní v Taře jen sílil pocit, že se jí Angelo Gordon snaží dokázat právě to.

Přestože se tomu usilovně bránila, něco ji stále silněji přitahovalo k tomuhle zámožnému podnikateli, který obdivoval její inteligenci a nikdy jí nebránil, když o své kráse mluvila s nadsázkou. S každým dokázal jednat naprosto šarmantně, a když mu Danette nesměle nabídla, aby ve čtvrtek večer přišel na malý večírek, který pořádala, přijal její pozvání s takovým nadšením, že skoro omdlela radostí.

Danette byla totiž ve skutečnosti docela plachá a tenhle večírek byl první společenskou akcí, kterou se odvážila uspořádat ve svém novém bytě. Trochu se za něj styděla, protože si luxusní bydlení ve zbrusu novém obytném komplexu koupila s pomocí rodičů. Jako příslušníci vyšší vrstvy své dceři bez problémů pořídili domov, na který by většina lidí musela pracovat nejmíň dvacet let.

Ale i tak se Danette dost bála, aby její večírek neskončil neúspěchem, a nijak se před Tarou netajila se svou úzkostí. Pozvat Angela Gordona byl ovšem vynikající nápad, zvláště proto, že spousta dalších hostů byli jejich kolegové z *PrimoTechu*.

„A tebe ať ani nenapadne, že bys tam nešla, když tam přijde i on,“ řekla Danette naoko výhružně, sotva Angelo odešel z jejich kanceláře.

„Vždyť jsem ti říkala, že nestojím o dalšího Barona Randalla,“ namítlá Tara.

„Co to povídáš? Jsi snad slepá?“ rozčilovala se Danette. „Nejen že je Angelo oproti tomu mizerovi o dobrých deset let mladší, jsou tak odlišní, že by je člověk mohl považovat za dva různé živočišné druhy!“

„Opravdu? A v čem jsou tak odlišní?“

„Tak zaprvé,“ začala Danette se záplem, „není žádné tajemství, že Baron Randall vybudoval své impérium tím, že oškubal spoustu jiných lidí.“

To byla zrovna věc, kterou o něm Tara věděla už před tím, než se poznali.

„Angelo kupuje a zachraňuje společnosti, které stojí před bankrotem,“ prohlásila Danette, jako by to byla nějaká moderní obdoba samaritánství. „Dostal se tam, kde dnes je, jen tvrdou prací.“

„Prosím tě!“

„Víš, jak to myslím. Všechny ty firmy, které mu patří, jsou úspěšné díky tomu, jak je vede. A tahle mimochodem také. Jestli je milionář, tak proto, že si ty peníze vydělal,

ne proto, že by je někomu vytáhl z kapsy. A taky není takový sukničkář."

„Opravdu?" podivila se Tara.

„Opravdu. Poprosila jsem Raye, aby se na něj podíval, protože jako novinář takové věci snadno zjistí. A zdá se, že Angelo Gordon za poslední dva roky neměl žádnou přítelkyni. Ani nemluvě o tom, že nemá ve zvyku svádět manželky jiných mužů."

„A jak to ten tvůj Ray vlastně zjistil?" zeptala se Tara pobaveně.

„Angelo je dost známá osobnost na to, aby se o něm hned psalo v novinách, kdyby se někde objevil s nějakou partnerkou," řekla Danette přesvědčeně.

„Takže to znamená jen to, že se za poslední dva roky nenechal s žádnou ženou nachytat novináři. Anebo že je dost bohatý, aby si dokázal zajistit jejich mlčení," dodala Tara pochybovačně.

„Baron Randall je taky hodně bohatý," namítla Danette, „a stejně se v novinách najde spousta zpráv o tom, kolik ženských kdy svedl."

„Třeba je to jen tím, že mu tolik nezáleží na tom, aby takové věci tajil."

„A proč myslíš, že by na tom Angelovi tolik záleželo?"

„Tak dobrá, dostala jsi mě," připustila Tara. „Nejspíš nebude takový proutník jako Baron. Spokojená?"

„Jestli přijdeš na ten večírek a přestaneš ho konečně podezírat, že je stejný jako Randall, tak ano," řekla Danette s úsměvem.

Na ten večírek se Tara moc těšila, ale nebyla si jistá, jestli své kolegyni může splnit i tu druhou podmínku.

„A co Ray, přijde tam?"

„No jasně. Bere s sebou foťák a udělá mi pár fotek do alba," usmála se Danette zasněně. „Co já vím, kdy se mi zase podaří pozvat na večírek takového pěkného milionáře, ne?"

Tara se rozesmála.

„Ty jsi nenapravitelná!“

Její kolegyni v očích zahrály veselé ohníčky. „A právě proto mě máš tak ráda!“

„A jak to vlastně vypadá s Rayem? Je to vážné?“ zeptala se Tara.

Už dřív si všimla, že když si její kamarádky najdou vážnou známost a začnou uvažovat o tom, že se usadí, stanou se z nich vášnivé kuplířky a snaží se všem nezadaným ženám kolem dopomoci ke stejnému štěstí, jaké samy prožívají. Trochu se bála, že večírek u Danette by se mohl nést právě v tomto duchu.

Její kolegyně se na okamžik odmlčela. „Myslím, že ano,“ řekla potom. „Aspoň z mé strany. On mi nic takového nenaznačil, ale je pravda, že se mnou poslední dobou tráví každou volnou chvíli.“

„Tak to je dobré znamení.“

„To doufám.“

A pokud by to tak bylo, napadlo Taru, tak co to asi vypovídá o Angelovi? Nikdy ji sice přímo nepozval na schůzku, ale posledních pár dní se vídali až podezřele často.

Ve čtvrtek ráno bylo krásně a obvykle šedá oregonská obloha byla jako vymetená. Tara odcházela z domova s úsměvem a cestou do práce měla pocit, že pro takovéhohle dny stojí za to žít.

Než vešla do budovy, zastoupila ji cestu mohutná postava. „Vypadáte nějak spokojeně.“

Podívala se na Angela a bez rozpaků se na něj usmála. Aspoň jednou dovolila svému tělu prožít vzrušení z pohledu na jeho urostlou figuru a pohlednou tvář. Tady, před budovou *PrimoTechu* a před zraky svých kolegů, se opravdu nebála, že by se něco mohlo stát. „Je přece krásně.“

„Ano, nádherné počasí na ten večírek u vaší kolegyně.“

„To jistě. Danette bude nadšená.“

„A když jsme u toho večírku, nechcete, abych se pro vás zastavil a odvezl vás tam?“

„No já...“

„Víte, asi bych se cítil trochu lépe, než kdybych tam dorazil úplně sám.“

„Neřekla bych, že jste nesmělý.“

„To nejsem," řekl s úsměvem, který jasně dával najevo potěšení z toho, že jeho chabou záminku prokoukla. „Ale stejně bych tam raději přišel s vámi.“

Stejně se tam sejdeme, pomyslela si Tara, takže cesta autem tam a zpět už nemůže být na škodu. Koneckonců se od něj nechala už dvakrát odvézt domů a nikdy se při tom nic nestalo.

„Tak dobře.“

Zvedl ruku a lehce ji položil na její rameno. V tu chvíli by si Tara sotva vzpomněla, jak se jmenuje. „Už se těším," řekl a odešel.

TŘETÍ KAPITOLA

Když Tara v půl šesté dorazila domů, zrovna zvonil telefon. Rychle doběhla do obývacího a zvedla sluchátko. „Haló?”

„Ahoj, zlato! Jen jsem ti chtěla připomenout, aby sis na sobě dala záležet, když přijde i velký šéf!”

Danette!

„Proboha! To mi voláš, aby sis zkontrolovala, jak se hodlám obléknout na ten *neformální* večírek, co za chvíli pořádáš? Myslela bych, že zrovna teď budeš mít jiné starosti.”

„No právě, má to být *neformální* večírek, tak doufám, že si na sebe nevezmeš jeden z těch svých modelů, kdo ví, jestli jsem ženská, ale určitě tady pracuju!”

Tara si tiše vzdychla. „Co na tom vůbec záleží?”

„No to je zajímavá otázka. Vlastně je to úplně jedno... přinejmenším tobě. Když říkáš, že tě ten Angelo vůbec nezajímá, tak přece vůbec nezáleží na tom, jestli mu ukážeš víc kůže než obličej a ruce, ne?”

Při představě, že si s Angelem bude povídat v minisukni a tílku, ve kterém jí bude vidět pupík, kdykoli trochu zvedne ruce, přejel Taře mráz po zádech... a nebylo to tak docela nepříjemné.

„No tak," naléhala na ni Danette. „Venku je přes čtyřicet stupňů. Přece se nebudeš vařit v saku!"

„Neříkám přece, že si vezmu to samé co do práce!" namítla Tara dotčeně.

„To doufám! A nezapomeň si plavky," připomněla jí Danette.

Na pořádání večírku si v obytném komplexu, kde bydlela, na celý večer zamluvila bazén.

Tara měla husí kůži už z toho, že by se před Angelem měla ukázat v sukni a tílku, a tak si raději ani nepředstavovala, jaké by to bylo, kdyby si na sebe vzala plavky.

„Myslím, že se nebudu koupat," namítla.

„Ale prosím tě! Neslyšela jsi mě, když jsem říkala, že venku je přes čtyřicet stupňů? Až ti bude horko a budeš si chtít zaplavat, budeš si muset půjčit moje," zasmála se Danette.

Tara si vzpomněla na to, že její kolegyně s oblibou nosí bikiny, které vypadají spíš jako několik šňůrek na holém těle, a v duchu se rozhodla, že si raději přece jen vezme vlastní plavky.

Jen pro případ.

Když Angelo stiskl zvonek u jejích dveří, uvědomil si, že takové rozrušení už dlouho necítil.

Ve skutečnosti byla Tara Petersová ještě krásnější než na fotografiích, ale byla také dost chytrá na to, aby se nenechala snadno získat. Pomalu začínal chápat, čím Baronu Randallovi tak učarovala.

Teď už po ní Angelo sám toužil, čímž se tahle část jeho plánu, jak se Randallovi pomstít, stávala ještě o něco napínavější.

Dveře jejího skromného domku se otevřely a on na okamžik zadržel dech. Žena, která před ním stála, byla tak okouzlující, že by ji nejraději zatlačil dovnitř a odnesl si ji rovnou do postele.

Měla na sobě džínsové šortky, dost krátké a přiléhavé na to, aby se z nich rozbušilo srdce i slepci a její opálené, dokonale tvarované nohy v nich vypadaly nekonečně dlouhé. Žluté tílko bylo sice o něco volnější, ale přiléhalo ke křivkám jejího těla dost na to, aby se pod tenkou látkou a lehkou podprsenkou rýsovaly bradavky jejích ňader.

Tara si založila ruce na prsou, jako by mu chtěla naznačit, že si moc dobře všimla, že na ni zírá jako nadřazený puberták na striptýz.

Angelo se rychle vzpamatoval a podíval se jí do očí. Nebyla nalíčená a vlasy měla stažené do prostého culíku.

„Vypadáte tak na osmnáct let.“

V duchu byl ale rád, že ví, že jí je čtyřicet, protože se mu hlavou honily pěkně nemravné myšlenky.

„A vy zase nevypadáte jako majitel desítky společností,“ odvětila pohotově.

Opřel se o okraj dveří a pobaveně sledoval, jak o krok ustoupila, jako by se bála, že se jí dotkne. „Chcete říct, že mě od šedého průměru odlišují jen ty obleky, co nosím do práce?“

Krátce se zasmála a zavrtěla hlavou. „Vy nemáte s šedým průměrem nic společného, pane Gordone. A nerada vám to říkám, ale většina mužů na ten večírek nepřijde v tričku od Armaniho a šortkách Ralph Lauren.“

Překvapeně nadzdvihl obočí.

„Nezapomínejte, že jsem byla modelka,“ ušklíbla se Tara. „Poznat značkové oblečení jsem měla takřka v popisu práce. Poznám falešnou kabelku na sto metrů.“

„Tak to je obdivuhodný talent.“

Pochybovačně se na něj podívala.

Věděla, že mnoho mužů ze světa, ve kterém se Angelo pohyboval, mělo pozoruhodně dobrý přehled o módě jen proto, že jim to usnadňovalo výběr dáreků, za něž by jim ženy určitého typu bez rozpaků padly kolem krku.

Ale on po takových ženách nikdy netoužil.

„Tak můžeme vyrazit?“ zeptal se.

Přikývla a vzala si zpoza dveří kabelku.

Čekala, že ustoupí, ale on se jen odtáhl stranou, aby se kolem něj mohla protáhnout. Tara tedy proklouzla kolem jeho těla a dávala si pozor, aby se o něj ani neotřela, ale přitom si dala záležet, aby to na ní nebylo znát o nic víc, než na něm bylo vidět, že na to čeká. Angelo nasál vůni, která se linula kolem jejích vlasů, a pak se konečně odlepil ode dveří, aby je mohla zamknout.

Pořád ale stál tak blízko, že se jejich těla skoro dotýkala. Pak ji odvedl k autu, kde si znovu dal záležet na tom, aby pronikl do jejího osobního prostoru, protože jí otevřel dveře a trval na tom, že je za ní sám zavře. Když se konečně posadil za volant, uvědomila si Tara, že pořád zadržuje dech a je napjatá, jako by se měla projet na horské dráze.

Angelo se spokojeně usmál. Věděl, že po něm Tara tajně touží, ačkoli se snaží to před ním - a snad i sama před sebou - skrývat. Byl si jistý, že nepotrvá dlouho, než jeho svodům podlehne - i přes podvědomý odpor, který chovala vůči bohatým podnikatelům.

Ta myšlenka ho naplnila uspokojením. Pomsta na muži, který jiné lidi používal jako loutky a bez milosti se jich zbavoval, když už mu nemohli být užiteční, byla na dosah ruky. Ale už si nebyl tak jistý, že pomsta na Baronu Randallovi je jediný důvod, proč se Taru snaží svést.

„To aby sis šla koupit další album,“ podotkla Tara jízlivě, když ji Danettin přítel fotil už tak dlouho, že to začínalo být trapné.

Ani Angelo nebyl z Rayova zájmu o Taru zrovna nadšený, a pomalu se chystal na to, že fotografovi svůj názor zcela jasně naznačí.

Danette jen pokrčila rameny.

„Fotek není nikdy dost. A jako modelka musíš přiznat, že jsi fotogenická.“

S tím ovšem Angelo musel souhlasit.

Ale Tara už měla Rayova aparátu opravdu dost. „Myslím, že budu litovat dne, kdy jsi to album dostala.“

„No tak! Nejsme všichni tak posedlí prací, abychom nemohli mít ještě jiné zájmy.“

„Jestli myslíš mě, tak mám spoustu jiných zájmů,“ ohradila se Tara.

„Řekni mi jeden!“

„Třeba jednou týdně chodím vypomáhat do dětského domova.“

Tak tohle o ní v personálním oddělení nevěděli, pomyslel si Angelo.

Danette se ovšem jen ušklíbla. „Vždyť tam děláš prakticky to samé co v práci. Staráš se o produktivitu práce ostatních lidí.“

„Ostatních dobrovolníků,“ připomněla jí Tara.

Angelo vycítil, že Danette ví, o čem mluví, a že má nejspíš pravdu, ale docela ho pobavilo, jak se to Tara snaží popřít. Na člověka, který svůj život patrně zasvětil zlepšování produktivity práce, se jí moc nedařilo jít příkladem. „Takže děláte dobrovolnici v dětském domově, ale nestýkáte se při tom s dětmi?“ zeptal se.

Prudce se na něj otočila a z jejího pohledu bylo jasné, že doposud ani netušila, že se k nim připojil. „Ani jsem si nevšimla, že tu jste.“

Usmál se a podal jí vysokou sklenici s brusinkovou šťávou a ledem.

„Váš drink, jak jste si přála.“

Už od chvíle, co na ten večírek dorazili, ji hýčkal podobnými drobnostmi, a ona byla očividně v rozpacích, jak se na to tvářit. Zřejmě nebyla zvyklá na to, aby se k ní muž choval tak galantně, takže jí to lichotilo, ale přitom si moc dobře uvědomovala, že od galantního chování a lichotek není nikdy daleko ke svádění.

„Děkuju,“ řekla a usmála se na něj. Kousek od ní se ozvalo další hlasité cvaknutí fotoaparátu a ona se podrážděně otočila. „Nestačilo to už?“

„Omlouvám se," řekl Ray, který měl aspoň dost slušnosti na to, aby se tvářil, že ho její reakce zaskočila. „Fotografování je pro mě docela nový koníček..."

Tara si okatě povzdychla.

„Vy a Danette a ty vaše koníčky. Možná byste to neměli tak přehánět..."

„Jasně."

Angelo věnoval tomu muži přísný pohled, který už mnoho správních rad přiměl jednomyslně otočit o sto osmdesát stupňů.

„Docela rád bych se na ty fotografie pak podíval. Myslíte, že byste mi mohl poslat kopie?"

„Chcete fotky z tohoto večírku?" zeptala se Tara s upřímným údivem.

„To ani tak ne, ale docela rád bych měl nějakou památku na některé z hostů," řekl a věnoval jí významný úsměv.

„Jestli chcete mou fotku, můžu vám dát celé portfolio. Teď už mi stejně na nic není," řekla s úsměvem. Myslela to jako vtip, ale z výrazu jeho tváře bylo jasné, že to bere docela vážně.

„Moc rád bych se na ty snímky podíval. Možná byste mi je mohla ještě ukázat, až vás odvezu domů," navrhl.

Tara otevřela ústa, ale najednou nevěděla, co na to říct.

„Jestli se vám podaří ji přemluvit, tak se dostanete dál než kdokoli z nás," řekl Ray trochu nakvašeně. „Na bývalou modelku je Tara poměrně stydlivá."

Danette ho plácla přes ruku a zvonivě se zasmála. „Hele, ty by ses spíš měl dívat na moje fotky z dětství než na portfolio méjí kamarádky modelky!"

Ray jen pokrčil rameny a šibalsky se ušklíbl.

Angelo se na něj přísně podíval, jako by na tom neviděl nic směšného, a úsměv z Rayovy tváře zas rychle zmizel.

„Nechcete si zaplavat?" zeptala se Danette rychle, protože si včas všimla, že Angelo není z Rayova zájmu o Taru moc nadšený, a tak se snažila změnit téma.

Z představy, že by Taru viděl v plavkách, se Angelovi rozbušilo srdce. Zadíval se do jejích hnědých očí a pak řekl: „To je dobrý nápad.“

„Dobře!“ usmála se Danette vítězoslavně, a pak se obrátila na Taru. „Co ty?“

„Ani se mi moc nechce.“

„Ale no tak,“ řekla Danette a významně se začala ovívat rukou. „Je strašné vedro a já dobře vím, že sis s sebou vzala plavky.“

„Jestli nepůjdete, tak asi nepůjdeme ani my,“ řekl Angelo naoko vyčítavě, jako by ti čtyři na tomhle večírku tvořili nerozlučnou společnost.

„Nemusíte si nic odříkat jen proto, že nepůjdu s vámi,“ namítla Tara a pokud se její výraz změnil, byl teď ještě obezřetnější.

„Ale ne, žádný problém,“ prohlásil Angelo rozhodně.

Tara se zadívala na jiskřivou hladinu jen kousek od místa, kde stáli, a on se k ní pomalu přiblížil, až se jejich ramena jakoby náhodou dotkla.

Prudce trhla hlavou a podívala se mu do očí.

„Určitě se vám nechce do vody?“ zeptal se tišeji.

„No já...“

„Čeho se bojíte, Taro?“

Nervózně si přejela špičkou jazyka po rtech, pak se zhluboka nadechla a upřímně řekla: „Vás.“

Takovou otevřenost rozhodně nečekal, ale snadno na ni našel vhodnou odpověď. „Nemusíte se bát. Slibuju, že vás nebudu potápět.“

„Toho se nebojím a myslím, že to dobře víte.“ Tara mluvila skoro šeptem, ale Danette a Ray, kteří se zrovna hádali o tom, jestli ještě není příliš brzy začít grilovat, si jich v tu chvíli ani nevšíмали.

„Musíte v životě trochu riskovat, pokud z něj chcete něco mít,“ řekl a najednou byl ještě o kousek blíž.

„Myslím, že už jsem riskovala dost.“

„Ale ne se mnou.“

„Myslíte si, že jste jiný?"

„Vím to jistě."

Taře se rozbušilo srdce vzrušením. Svým způsobem to věděla také, protože jí to už několikrát dokázal. Jiní muži by se na jeho místě buď naštvali, nebo se s jejím odmítnutím smířili a odešli, ale Angelo Gordon správně poznal, že nejde jen o to, jestli si zaplavou, nebo ne. Šlo o mnohem důležitější otázku: jestli mu i nadále bude uhýbat, nebo jestli mu Tara dovolí proniknout do jejího soukromého života.

Byla to otázka, zda mezi nimi zůstane jen ryze pracovní vztah, jak jej o tom přesvědčovala, když ji poprvé pozval na večeři, nebo jestli ho přece jen začne považovat za přítele, který ji může vidět i v tak zranitelné podobě jako po plavání. Jen málokteré ženě slušely mokré, zplhlé vlasy, z nichž odkapávala voda, a jen málokterá by se bez rozpaků ukázala v plavkách před mužem, který ji už pár dní nesmírně přitahoval.

Ale možná by po dvou letech, kdy se takovým situacím úzkostlivě vyhýbala, nebylo na škodu trochu zariskovat. Snad to znamenalo pustit si Angela trochu blíž k tělu, ale ještě to nebylo, jako by se s ním měla hned vyspat.

„Tak dobře, půjdeme se vykoupat," řekla nakonec.

Angelo přikývl s vážností odpovídající rozhodnutí, které právě učinila. „Dobře."

Tara se nemusela zahalovat do ručníku, protože její plavky byly samy o sobě dost konzervativní, ale když kráčela vstříc Angelovi, který na ni čekal u bazénu a už z dálky ji pozoroval s nezastíraným zájmem, skoro začala svého rozhodnutí rychle litovat. Modré plavky zakrývaly její tělo sice skoro stejně jako oblečení, v němž přišla, ale byly mnohem přilnavější, a z výrazu tváře jejího nejvyššího nadřízeného bylo jasné, že si tam, kam jeho oči neproniknou, dovede vypomáhat představivostí.

Když k němu přišla, zvedl ruku a zcela bez rozpaků ji položil mezi její lopatky.

„Pěkné plavky.“

„Díky. Mám je ráda,“ řekla skoro nepřítomně, protože se musela soustředit na to, aby nepoznal, že se pod dotykem jeho dlaně celá chvěje.

„Ale to ostatní je také moc pěkné,“ řekl tiše, když spolu přecházeli po okraji bazénu ke schůdkům.

Zalapala po dechu. Cítila, že si Angelo tuhle situaci vychutnává, ale takovou otevřenost od něj přece jen nečekala.

Angelo zlehka zatlačil na její záda a pobídl ji, aby se nezastavovala. „Neříkejte mi, že nevíte o tom, jaké máte překrásné tělo? Vždyť jste několik let pracovala jako modelka.“

„Ale to už teď nedělám.“

„Zřejmě to na vás zanechalo určité následky, ale myslím, že toho nemusíte litovat.“

„Krása v reálném životě vůbec nic neznamená,“ namítla Tara. Ve skutečnosti totiž už mnohokrát litovala. Její vzhled jí často bránil v tom, aby se dočkala uznání za to, co dokázala.

„Spolu s inteligencí a odvahou je to ovšem těžko překonatelná kombinace.“

Mělo to snad znamenat, že ji považuje za inteligentní a odvážnou ženu? Pokud ano, pak by to byl nejlepší kompliment, jaký kdy slyšela. „Většina mužů se nezajímá o to, co je pod povrchem.“

„V tom případě jsem jeden z mála.“

„Chápu, že přesně o tom se mě snažíte přesvědčit,“ řekla Tara bez obalu.

Když přišli ke schůdkům, nezastavil se a vedl ji dál, prosklenými dveřmi do budovy, ve které se nacházela druhá, krytá část bazénu. Obytný komplex, v němž Danette bydlela, nebyl jen luxusní, se svým vybavením neměl široko daleko obdoby. Jeho obyvatelé si například

mohli jít zaplavat bez ohledu na to, jakou podobu na sebe zrovna vzalo vrtkavé oregonské počasí.

Danette se Taře už dříve přiznala, že právě krytý bazén ji přiměl k tomu, aby přijala velkorysou nabídku svých rodičů a nechala si od nich přispět na luxusní bydlení.

Protože zrovna dnes počasí přálo i koupání pod širým nebem, nebylo kromě nich v kryté části bazénu ani živáčka. A právě dojem, že jsou tu úplně sami, ještě posiloval pocity, které v Taře vyvolávala Angelova přítomnost.

Zastavil se na okraji hladiny rovné jako sklo a ohlédl se na ni. Intenzita jeho pohledu jako by přerušila i zvuky bujaré zábavy, které sem doléhaly zvenčí.

„Jste docela podezíravá, vidíte?“

„Kdybych nebyla podezíravá po tom, co jsem si prožila s Baronem, musela bych být úplně blázen,“ namítla Tara.

„Nejste blázen, ale nejspíš jste slepá.“

Otevřela ústa a chystala se na to něco říct, ale on jí rychle přitiskl ukazováček na rty. Najednou pocítila strašnou chuť ho políbit a ochutnat jeho kůži.

„Nevidíte nic kromě své minulosti, ale s tou já nemám nic společného. Jsem s vámi tady a teď, a chci, abyste mě tak taky viděla.“

Zvedla ruku a vzala ho za zápěstí. Fyzický kontakt s ním byl svým způsobem až příliš příjemný na to, aby se dokázala uvolnit. Odtáhla jeho prst od svých rtů, ale nějak se jí to nepovedlo, protože ji vzápětí pohladil dlaní po tváři.

Podívala se mu do očí a řekla: „Nevidím nic jiného než vás.“

„Tak to je dobře,“ zašeptal spokojeně a sklonil tvář tak nízko, že se jejich rty skoro dotýkaly. „Přesně tak by to mělo být.“

„Někdy jste přílišně arogantní.“

„Unudil bych vás k smrti, kdybych byl jiný.“

Že by měl pravdu? Taru napadlo, že ji možná přece jen přitahuje tentýž typ mužů, ke kterým to vždycky táhlo i její matku. Někde v hloubi duše to vlastně věděla už dlouho, a snad právě proto se snažila vyhýbat všem mužům. Prostě nedůvěřovala vlastnímu úsudku.

A teď se zdálo, že mu opravdu nemohla věřit.

„Teď vás políbím," řekl Angelo tiše.

Pak mlčky čekal a pátravě se jí díval do očí. Dal jí dost času na to, aby se mu mohla vytrhnout a utéct, ale v tuhle chvíli toho prostě nebyla schopná. Chtěla, aby se to stalo, aby ji políbil. Musela zjistit, jestli pocity, které se v posledních dnech probouzely v jejím srdci, byly jen hříčkou její fantazie, nebo jestli je tenhle muž opravdu tak výjimečný, jak jí připadal.

A pak ji políbil.

Opatrně.

Pomalů.

A vášnivě.

Nenaléhal na ni, nesnažil se získat víc, než by mu sama chtěla dát. Ale i tak z jeho polibku sálala neústupná mužnost a touha dobýt území, po kterém toužil.

A ona - ačkoli jeho polibek byl jemný a citlivý - si připadala právě tak. Jako dobyté území.

Když zvedl hlavu a podíval se jí do očí, bylo vidět, že se cítí stejně.

„Tak, půjdeme si zaplavat?"

Ještě chvíli jí trvalo, než se z toho polibku vzpamatovala, a tak jeho otázku zpočátku ani nevnímala. Až když si uvědomila, na co se jí ptá, vzpomněla si, že tu vlastně nejsou tak docela sami.

Podívala se ven a uvědomila si, že na ženu, která nenáviděla, když její soukromý život pronikal na veřejnost, připravila ostatním hostům své kolegyně docela slušnou podívanou.

Ale když si všimla, že se lidé venku chovali, jako by o nich ani nevěděli, uvědomila si, že z prosluněného

prostranství před budovou nebylo dovnitř do stinného sálu nejspíš vůbec vidět, ačkoli vstupní dveře byly z čirého skla. Jediný, kdo se díval jejich směrem, byl Ray, který v ruce držel svůj všudypřítomný fotoaparát a tvářil se strašně vychytrale.

Zřejmě si jich všiml a možná je i vyfotil, jak se líbají. Jestlipak se tahle fotka dostane do Danettina alba? Napadlo Taru. Vzhledem k tomu, jaký měla její přítelkyně smysl pro humor, to bylo docela dobře možné.

Bazén teď vypadal mnohem lákavěji než předtím. „Ano, zaplaveme si,“ souhlasila Tara bez váhání.

„Tak do toho,“ zasmál se Angelo a vyrazil tam, kde voda byla nejhlubší.

„Já radši půjdu po schůdcích.“ namítla Tara a chystala se odejít na opačný konec bazénu.

„Proč?“ zeptal se Angelo překvapeně, jako by to pro něj bylo zcela nepochopitelné.

„Asi jsem příliš opatrná,“ řekla Tara a pokrčila rameny, „ale potřebuju trochu času, abych si na tu vodu zvykla.“

„To je jako mučení.“

Možná měl pravdu, ale ona se prostě nikdy nedokázala přimět k tomu, aby skočila do studené vody.

V jeho modrých očích se najednou zlověstně zablýsklo.

A to bylo jediné varování, které dostala před tím, než ji popadl a hodil ji do bazénu.

Voda byla skutečně dost chladná a šok z toho, jak do ní náhle spadla, projel jejím tělem jako elektrický proud. Rychle se ale vzpamatovala, přitáhla kolena k tělu, mrštně se obrátila a vyrazila zpátky na hladinu. Bazén nebyl hlubší než dva metry, ale i tak zhluboka zalapala po dechu, když se konečně vynořila. A teď toužila po pomstě za to, co jí udělal!

Otřela si vodu z očí a chvíli jen šlapala vodu a rozhlížela se kolem. Ale Angelo už na okraji bazénu nebyl.

Najednou se za ní ozvalo hlasité šplouchnutí a na hlavu jí dopadla sprška vody. Byl za ní a ukázalo se, že při své

výšce pohodlně dosáhne na dno, aniž by se potápěl. Odrazil se a jediným mocným pohybem se dostal na dosah od ní. Ve tváři měl takový rošťácký výraz, že se na něj najednou nemohla zlobit.

Byla si jistá, že se Angelo Gordon obvykle nechová takhle rozpustile, a pocítila zvláštní hrdost na to, že se jí podařilo v něm takové chování probudit.

Rozmáchla se rukou a vyslala proti jeho hlavě spršku ledových kapiček.

„Tohle si vypijete!“ vykřikla, ale spíš než jako výhrůžka to znělo jako škádlení.

Angelo se usmál a ani se neobtěžoval otřít si vodu z obličeje. „Je to osvěžující, vidíte?“

„Bylo by to mnohem příjemnější, kdybych si na vodu mohla trochu zvyknout, než jsem se do ní namočila,“ namítla vyčítavě.

„Jen byste ztrácela čas na mělčině,“ řekl a nesouhlasně přitom zavrtěl hlavou, „a mučila se každým dalším krůčkem do větší hloubky.“

„Mělčina není žádná ztráta času, je to jen příprava před tím, než se člověk vydá tam, kde už nestačí.“

„Ale skočit tam po hlavě je mnohem zábavnější,“ ujistil ji Angelo.

Ani jeden z nich už nemluvil o plavání ani o bazénech a podle toho, s jakou vážností Angelo vyvracel její námitky, si to uvědomoval stejně dobře jako ona.

„Jednou jsem skočila rovnou do hloubky a zjistila jsem, že se taková unáhlenost nevyplácí.“

„Což ale neznamená, že byste se už nikdy neměla pustit dál než na mělčinu.“

„To nevím. Posledně jsem se málem utopila.“

Angelo zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím. Možná jste si vyrazila dech, ale teď už jste zase ve formě.“

Měl pravdu. Baron jí sice ublížil, ale její povaze se přičilo utápět se v lítosti. Udělala to samé, co dělala kdykoli předtím, když si v životě natloukla: oklepala se,

znovu se postavila na nohy a šla dál. Jenže po vztahu s ním už si nechtěla přiznat, že by ještě někdy mohla někoho vpustit do svého srdce.

Angelo se na ni zblízka usmál. „Neříkejte, že se vám ve vodě nelíbí!"

„Ale ano, líbí," připustila Tara. Ačkoli jí voda v bazénu původně připadala ledová, teď už se jí zdála být příjemná a osvěžující.

„Tak vidíte. Skákat přímo do hloubky může být děsivé anebo příjemně vzrušující. Asi to záleží na tom, s kým skáčete a do jakých vod vás chce zavést."

Tara si nebyla jistá, jestli tuhle konverzaci zvládne. Už od první chvíle se ji Angelo snažil - nejprve nenápadně a pak čím dál okatěji - přesvědčit o tom, že není stejný jako muži, se kterými ho srovnává, ale teď útočil na to, jak poslední dva roky vedla celý svůj život.

„A do jakých vod bych se dostala s vámi?" zeptala se trochu váhavě.

Pod hladinou ji objaly silné paže a ona cítila, jak ji přitahují k jeho tělu.

„Do vod, kde všechny vaše touhy dojdou uspokojení," zašeptal.

„Už jsem zažila uspokojení, ale nestálo za tu bolest, která přišla po něm."

„Nikdo se vám nemůže zaručit za to, jak bude vypadat budoucnost, *bella mia*, ale právě proto člověk musí žít přítomností."

Bylo vzrušující slyšet z jeho úst lichotku v jeho rodném jazyce. Znělo to, jako by mu na ní opravdu záleželo, jako by pro něj byla něčím výjimečným. Ale to si nejspíš jen namlouvala. Proč by svou zvučnou italštinou nesváděl ženy, s nimiž se chtěl jen vyspat, když to očividně docela dobře zabíralo?

Ta cynická myšlenka ji rozčílila. Copak bude po celý zbytek života na všech mužích hledat jen to nejhorší? Najednou cítila, že se skutečně stala obětí vlastní

minulosti. Angelo měl pravdu. Pokud chtěla na Barona Randalla zapomenout, nesměla si dovolit, aby si vzpomínky na něj promítala do jiných mužů.

„Máte pravdu. Člověk si musí užívat přítomnost.“

Když ji znovu políbil, nebylo v tom už nic váhavého, jen syrová vášeň a mužná dobyvačnost.

A její rty jej přivítaly s poddajností, která jasně naznačovala, že už se mu nebude dál bránit.

Najednou se za nimi ozval smích a cákání, pár lidí si zřejmě v bazénu hrálo na honěnou a teď proplavali nízkým klenutým tunelem, který spojoval vnitřní a venkovní část bazénu. Tara se od Angela odtrhla, a protože byla momentálně příliš rozrušená na to, aby šlapala vodu, chytla se raději okraje bazénu.

„Nechceš, abych se omluvil?“ zašeptal jí Angelo do ucha, když připlul za ní.

Nepodívala se na něj, jen zavrtěla hlavou. „Myslím, že na tom taky mám svůj podíl.“

„Neovládl jsem se, *stellina*,“ řekl Angelo. „Nevyžívám se ve veřejných projevech náklonnosti. Nechci ženu, na které mi záleží, uvádět do rozpaků.“

Na to už bylo pozdě. Ani jeden z nich v tu chvíli nepomyslel na to, že by se tady mohli objevit další lidé.

„*Stellina*?“ podivila se, aby se nemusela věnovat úvahám o tom, co se mezi nimi právě odehrálo a jestli to znamená, že se z nich stali milenci.

„Hvězdičko,“ řekl s úsměvem.

„To na mě moc nesedí,“ řekla, když si uvědomila, že ve společnosti ostatních lidí se svou vysokou postavou vždycky spíš vyčnívala.

„Ale ano.“

„Možná mě tak vidíš ty, ale zbytek světa mě považuje za docela vysokou.“

„Co si o tobě myslí zbytek světa, mě nezajímá,“ namítl Angelo.

„A to je zase ta arogance,“ usmála se.

„Oba víme, že se ti ve skutečnosti líbí.“

Otočila se k němu zády, aby si na chvíli odpočinula od uhrančivého pohledu, který se jí vpíjel do očí. „Prostě nezapřeš svou sicilskou krev.“

„Možná ano, ale nesváděj ten polibek na sicilský temperament!“

„Chceš mě přesvědčit o tom, že jsem ho vyvolala já sama? Neznamená to, že bych pak nad tebou měla docela velkou moc?“

„Proč bych měl tajit to, co je na první pohled zřejmé?“

Tenhle rozhovor je vteřinu od vteřiny podivnější, uvědomila si Tara. Baron si vždycky dával dobrý pozor na to, aby na něj neměla skoro žádný vliv, nebo aby aspoň sama věřila, že žádný nemá. Tiše s ní soupeřil o to, kdo bude mít v jejich vztahu navrch, a snažil se ji přesvědčit o tom, že ho potřebuje mnohem víc než on ji. Neustále vedl velké řeči o lásce, ale nikdy jí nedopřál uklidňující pocit, že po ní touží stejně tolik jako ona po něm.

Angelo Gordon byl oproti němu mnohem citlivější nebo - a k téhle možnosti se přikláněla - mnohem sebejistější, protože s ní žádnou takovou hru nezkoušel hrát.

Znovu se mu podívala do očí a řekla: „Jste velmi zvláštní muž, pane Gordone.“

„Jsem rád, že sis toho všimla,“ ušklíbl se Angelo. „Konečně.“

Ano, pomyslela si Tara, opravdu mnohem sebejistější.

Najednou na jeho rameni přistála ženská ruka a hned potom se ozval zvonivý smích. „Máš ji!“ křikla na něj kyprá bruneta, která rychle plavala na opačnou stranu bazénu. Měla na sobě bikiny, které, jak si Tara s nelibostí všimla, neponechávaly mužské představivosti nejmenší prostor.

O to víc ji překvapilo, že se Angelo k jejich hře bez váhání přidal.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Když o půl hodiny později unavení a hladoví vylezli z bazénu, aby si dali něco k jídlu, Tara sotva popadala dech. Vzala si ručník a začala si vysoušet vlasy, z nichž crčela voda.

„Neřekla bych do tebe, že se ve vodě takhle rozdovádíš," usmála se na Angela.

„Copak? To sis myslela, že manažeři musí v bazénu jen plavat sem a tam?"

„Spíš bych tě tipovala na vodní pólo nebo něco takového - něco, v čem se dá soutěžit a vyhrávat."

„Je pravda, že jsem na střední hrál ve školním týmu," ušklíbl se.

„Vážně?" podivila se Tara. Ani nečekala, že by mohla mít pravdu.

„Ano, ale když jsem nastoupil na vysokou, musel jsem toho nechat. Hodně jsem tehdy cestoval, takže jsem nestíhal tréninky."

„Tak jsem hádala správně."

Angelo přikývl a přehodil si ručník přes rameno. „Ale to neznamená, že neumím hrát obyčejnou honěnou," zasmál se potom.

„To bylo vidět." Ačkoli se za ní nepouštěl o nic častěji než za ostatními, kdykoli si usmyslel, že ji dohoní

utíkala mu marně. Ale na rozdíl od některých jiných mužů se za celou dobu ani jednou nepokusil sáhnout jí kamkoli jinam než na rameno.

Opravdu byl jiný než ostatní muži, které znala, dokonce se nepodobal ani jejímu otčímovi. Ačkoli se k ní choval citlivě, laskavě a s úctou, sálala z něj energie a bojovnost, s níž by i muže Darrenova formátu nakonec srazil na kolena.

Když ji později odvezl domů, ukázalo se, že opravdu netrpí nedostatkem sebevědomí. „Pozvi mě dál," řekl prostě.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad," namítla Tara. Nebyla si jistá, co by se stalo, kdyby to udělala, a jestli by na to byla připravená.

„Kvůli tomu, že jsem tě políbil?"

„Kvůli tomu, že bych mohla chtít, abys to udělal znovu."

Vystoupil z auta, obešel ho a otevřel jí dvířka. „Nechci dál platit za chyby jiného muže," řekl, když se k ní sklonil.

„Jak víš tak jistě, že to nechci kvůli tomu, co jsem prožila s Baronem?"

„Vím, že to chceš," řekl a znovu ji políbil. Reakce jejího těla byla tak spontánní, že nemělo smysl to popírat. „Bojíš se mě, protože ve mně pořád vidíš jeho."

„Říkala jsem ti, co se stalo mé matce."

„Měla špatný vkus na muže."

„A já ho možná zdědila po ní."

Podíval se na ni mrazivým pohledem. „Takové věci neříkej. Chceš to."

„Nechtěla jsem se tě nějak dotknout," řekla Tara omluvně.

„Ale bojíš se dát mi šanci."

Najednou se v ní vzedmula vlna zlosti. „Jakou šanci? Chceš říct, že stojíš o vážný vztah? O manželství? Že bys se mnou zůstal, i kdyby se objevila nějaká lákavá obchodní příležitost, kvůli které bys mě musel opustit?"

„Většina mužů se jednoho dne ožení," namítl chladně.
„A navíc, já neřeším obchodní záležitosti v posteli, takže by náš vztah žádná obchodní příležitost nemohla ohrozit."

„Co po mně vlastně chceš?" zeptala se bezradně.

„Pozvi mě dál a uvidíme."

„Nestojím o nezávazný sex."

„Na mých úmyslech není nic nezávazného," řekl Angelo hlasem, který nepřipouštěl žádné pochybnosti o tom, že mluví vážně.

Ačkoli se tomu zdráhala uvěřit, zdálo se, že to s ní tenhle muž myslí opravdu vážně. Nic jí nesliboval, ale zároveň nic nevylučoval. Buď to byl opravdu zkušený svůdník, anebo říkal pravdu.

„Jestli tě pozvu dál, tak to neznamená, že mezi námi něco bude."

„Pro začátek by mi úplně stačil šálek kávy."

„Dobře."

Angelo spokojeně ustoupil. Taru skoro překvapilo, že své vítězství nechtěl stvrdit dalším polibkem.

Vypili si kávu a pak ji Angelo překvapil ještě víc. Kolem jedenácté poděkoval a odešel, aniž by se byť jen pokusil ji svést. Jen jí na rozloučenou vtiskl na rty další polibek, který cítila ještě dlouho do noci, když se převalovala v posteli a nemohla usnout.

Druhý den ráno se v kanceláři svezla do křesla a dlouze zažívala. Přitom jí oči padly na Danette, která právě dělala totéž.

Obě se rozesmály. „Nevyspalá?" zeptala se Tara.

„Jo," přikývla Danette. „Zdá se, že ty taky, ale nejspíš z jiného důvodu..."

„Ty nedáš pokoj?"

„Jen se přiznej! Určitě jsi po tom večírku ještě do noci pracovala na nějakém projektu... zatímco já jsem pracovala na mém vztahu s Rayem."

„Ty jsi nenapravitelná," zasmála se Tara a zavrtěla hlavou.

„A ty se vyhýbáš odpovědi. Tak povídej! Roztočili jste to včera se šéfem?"

„Ray ti určitě hlásil, že jsme se políbili..."

„Jenže to u tebe nic moc neznamená. Neznám žádnou jinou ženskou, která by byla tak nedobytná jako ty."

„Chceš říct, že jsem tvrdohlavá?"

„Slovo, konzervativní' na to rozhodně nestačí," ušklíbala se Danette.

Tara mlčky pokrčila rameny. Nechtěla se bavit o tom, co se mezi ní a Angelem odehrálo, a bylo jí jasné, že pokud se s Danette bude dál bavit, její kolegyně na ni bude naléhat třeba celý den.

Chvilí mlčky pracovaly, ale Danette to dlouho nevydržela. „Ray říkal, že vám to spolu moc sluší."

„Ray by se měl trochu víc věnovat tobě a nekoukat, co se děje okolo. Včera večer už jsem měla sto chutí mu ten foťák hodit do bazénu."

Danette se zatvářila naoko pohoršené. „Zaplatil za ten zázrak tisíc dolarů! Plakal by jako malé dítě, kdybys mu něco takového udělala."

„Asi vám a těm vašim koníčkům opravdu nerozumím," řekla Tara.

Než na to Danette stačila vymyslet vhodnou odpověď, zazvonil telefon. „Tara Petersová."

„Dobré ráno, *Stellina*."

„Angelo," zašeptala Tara překvapeně a otočila se k Danette zády, ačkoli ještě koutkem oka zachytila její zvědavý pohled.

„Jak ses vyspala?"

„To nestojí za řeč..."

„Já nespál vůbec," řekl Angelo. Jeho hlas zněl tak svůdně, že se jí hned rozbušilo srdce.

„Ach... to mě mrzí."

Angelo se krátce zasmál.

„To neznělo moc věrohodně."
„Pochybuješ o tom, co říkám?"
„Nepochyboval bych, kdybys mi odpověděla na otázku:
Jak ses vyspala?"
„Dost špatně."
„Á, to se mi líbí. Kvůli mně, že?"
„Jsi trochu domýšlivý."
„Opravdu?"
„Možná ne," připustila, protože měl pravdu.
„V pondělí musím být zpátky v New Yorku."
„Aha." Moc nápaditá odpověď, pokárala se v duchu.
Ale co na to měla říct? Zůstaň tady?
„Původně jsem měl odletět už dnes."
„Vážně?" Co ho asi přimělo ten plán změnit?
„Chtěl jsem s tebou strávit víc času," řekl, jako by jí
četl myšlenky.
„Tak to zní pěkně," připustila váhavě.
„Takže mi dovolíš, abych tě dnes večer pozval na
schůzku?" zeptal se Angelo.
„Ano." Věděla, že činí zásadní rozhodnutí, ale na-
jednou nebylo o čem přemýšlet. Nejspíš bylo opravdu
na čase začít trochu riskovat.
„Vyzvednu tě v sedm."
„Tak dobře," řekla Tara a zavěsila.
„Další rande se šéfem?" zeptala se Danette, sotva
sluchátko telefonu dosedlo do vidlice.
„Jo," řekla Tara stručně.
Danette významně zahvízdala, ale Tara ji v tu chvíli ani
nevnímala. Na to se jí hlavou honilo příliš mnoho věcí.

Ani večer, když už se oblékala na schůzku s Angelem,
si ještě nebyla jistá, jestli udělala dobře. Ale protože už si
to těžko mohla rozmyslet, rozhodla se, že nebude nic
předstírat.

Jestliže si na první večeři s Angelem úzkostlivě vy-
bírala oblečení, jež předem vylučovalo jakékoli podezření,

že jde o něco víc než o pracovní schůzku, tentokrát udělala pravý opak. Vytáhla ze skříně lehké večerní šaty, které na sobě už dlouho neměla. Byly sice velmi prosté, ale Tara si byla jistá, že sytě černé šaty s tenkými ramínky a sukní do půli stehem nikdy nezklamou.

Rozčesala si vlasy do vlnitých pramenů, které jí sahaly až do půli zad, vklouzla do černých sandálů na vysokém podpatku a podívala se na sebe do zrcadla. Úplně zapomněla, jak skvěle ty šaty vypadají. Jak skvěle by mohla vypadat, kdyby chtěla...

Byly ty šaty vždycky tak odvážné? Najednou se jí zdálo, že jsou až příliš krátké, a výstřih byl taky trochu hlubší, než si pamatovala.

I bez mejkapu vypadala ta žena, která se na ni dívala ze zrcadla, jako by se chystala někoho svést, a Tara si nebyla jistá, jestli tak chce vypadat. Angelo na sobě dával jasně znát, že žádné povzbuzení nepotřebuje. Už se chystala šaty svléknout a najít si něco méně odvážného, když se ozval zvonek u dveří. Byl tu moc brzy.

S rukou na zipu se zadívala na šaty, které visely ve skříní. Nebyly sice tak elegantní jako ty, co měla na sobě, ale zdálo se jí, že by se v nich cítila lépe. Jenže pak zvonek zazvonil podruhé, a tak si jen tiše vzdychla, zavřela skříň a šla otevřít.

Když mu pohlédla do očí, málem oněměla. Díval se na ni tak hladově, jako by se na ni chtěl vrhnout hned ve dveřích. Když viděla, jak toužebně se na ni dívá, sama najednou pocítila záchvěv vzrušení.

Zhluboka se nadechla a rozhodla se, že nebude jeho výraz nijak komentovat.

„Ahoj,“ řekla zlehka.

„Ahoj.“ Ještě jednou si ji prohlédl od hlavy k patě, až jí přeběhl mráz po zádech. „Vypadáš úžasně,“ řekl potom.

„Děkuju.“

Angelo tentokrát vyměnil oblek, který nosil do práce, za šedé kalhoty a tenký černý svetr, ve kterém vynikla

jeho svalnatá postava. „Taky nevypadáš špatně," řekla Tara uznale.

Lehce se usmál, ale v jeho pohledu se zračily myšlenky, které by zcela jistě byly mládeži nepřístupné. „Tak půjdeme?" zeptal se a podal jí ruku.

„Ještě jsem se nestačila nalíčit," namítla Tara. Obvykle na mejkap moc nedala, ale tentokrát chtěla udělat výjimku, protože šla na rande.

Kromě včerejšího večera, který se snad ani nedal počítat, to bylo její první rande za dva roky.

„Nemáš to zapotřebí," ujistil ji Angelo.

Naklonila hlavu na stranu a podívala se na něj, jako by byl z jiné planety. V tu chvíli jí to tak skutečně připadalo. Rozhodně se v ničem nepodobal ostatním mužům, které znala.

„Většina mužů chce, aby žena, se kterou jdou na rande, vypadala co nejlépe."

„Možná ti, co ji chtějí nosit do společnosti jako ozdobu. Ale pro mě jsi krásná taková, jaká jsi."

„Děkuju."

„A kromě toho pochybuju, že by se líčidlem dalo vylepšit to, co je samo o sobě dokonalé," dodal. Od jiného muže by to snad znělo jako prázdná lichotka, ale on to říkal s vážností člověka, který zcela racionálně přemýšlí o filozofické otázce.

„Ty ale umíš ženě polichotit," usmála se Tara.

„Je snadné lichotit ženě, které stačí říct pravdu," řekl Angelo s vážnou tváří.

„Tak mi slib, že mi vždycky budeš říkat pravdu," vyhrkla bez přemýšlení. Ani nevěděla, kde se v ní ta slova vzala, ale Angelo se nad odpovědí nemusel dlouho rozmýšlet.

„Slibuju," souhlasil klidně.

„Já ti taky nikdy nebudu lhát," řekla Tara tiše a on mlčky přikývl.

Pak ji vzal za ruku a prohlásil: „Když už jsme si vyjasnili zásadní otázky, mohli bychom teď vyrazit na večeři?”

Tara se zasmála a najednou si připadala tak šťastná jako snad nikdy předtím. Když mluvil vážně, zaznívala z jeho slov taková upřímnost, že by ji ani nejlepší herec nedokázal předstírat, a ačkoli by tento slib upřímnosti jiným lidem snad připadal směšný, ona z něj čerpala víru a naději v to, že se jí v tomhle případě opravdu vyplatí trochu riskovat.

Než se Angela stačila zeptat, kam vlastně půjdou na večeři, už projížděli Washingtonovým parkem.

„Za chvíli tam budeme," ujistil ji.

Pokud věděla, nebyla široko daleko žádná restaurace, snad jen stánky s občerstvením u vstupu do růžové zahrady. Zdálo se ovšem, že právě tam mají namířeno.

A opravdu, o chvíli později Angelo zaparkoval svůj mercedes u vchodu do zahrady. Vystoupil a rychle obešel vůz, aby jí pomohl vystoupit. Sotva otevřel dvířka, ucítila ve vzduchu sladkou vůni růží.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Takhle nějak to asi voní v nebi," řekla tiše.

„Jsem rád, že se ti tu líbí," usmál se Angelo.

Prošli vstupní bránou a on ji mlčky vedl dál a dál, až došli skoro na konec parku, do míst, kde se za vysokými živými ploty skrývalo několik soukromých zahrad. K jejímu překvapení vešli do jedné z nich, a vzápětí ji oslnilo světlo desítek svíček. Uprostřed anglického trávníku, který byl doslova posetý mihotavými světélky, stál prostřený stůl se dvěma proutěnými křesly. Než stačila cokoli říct, Angelo ji do jednoho z nich usadil a zaujal místo naproti ní. V tu chvíli se zpoza živého plotu vynořil číšník v černém fraku, který jim nalil dvě sklenky šampaňského a vzápětí přinesl jako předkrm krabí maso na listovém salátu.

Tara se chvíli jen nevěřicně rozhlížela kolem sebe a pak, zcela neschopná zastírat své okouzlení, tiše vzdychla: „To je nádherné!”

„Chtěl jsem, abychom si dnešní večer dopřáli něco zvláštního.”

„A měl jsi k tomu nějaký zvláštní důvod?” zeptala se s úsměvem.

„Zdálo se mi, že to, co se mezi námi děje, je samo o sobě něco zvláštního.”

Řekl to tak svůdně, že se ani nezmohla na odpověď.

Jak se ukázalo, čekala na ně hotová hostina.

Když Tara překonala prvotní překvapení, dali se do řeči a záhy se začali bavit o plánech, které měl Angelo s *PrimoTechem*. Kdykoli Taru něco napadlo, se zájmem si poslechl její připomínky, a pak jí začal vyprávět o dalších dvou firmách, jež se chystal koupit.

Tohle téma jim vydrželo až k dezertu, ale pak se Angelo zcela nečekaně odmlčel a řekl: „Pověz mi o Baronu Randallovi.”

„Už jsem ti všechno řekla,” namítla Tara. Jako by stačilo jen vyslovit to jméno a najednou měla po náladě.

„Myslím, že to zdaleka nebylo všechno.”

„To se na každé schůzce vyptáváš žen na jejich předchozí partnery?” zeptala se rozmrzele.

„Jen těch, které vztah s nimi ještě nepřekonaly,” odvětil klidně.

„V tom případě se mě ptát nemusíš. Jsem přece tady, nebo ne? Takže už jsem vztah s Baronem překonala.”

„Nepřekonala. Jsi tady, ale do poslední chvíle jsi váhala. Dlouho ses mi bránila právě proto, že sis myslela, že budu stejný jako on.”

„Dlouho jsem se bránila všem mužům. Vlastně jsem se jim bránila dva roky. Není v tom nic osobního.”

„Pro mě je to osobní od chvíle, kdy jsi mě s nimi hodila do stejného pytle.”

To v jeho světě zřejmě představovalo nemyslitelnou urážku, pomyslela si Tara. Měla co dělat, aby se nezačala smát.

„Promiň, ale po tom, jak dlouho ses bránila jakémukoli osobnímu vztahu, se zdráhám uvěřit, že bys tu věc s Randallem už překonala," řekl a tón jeho hlasu ji nenechal na pochybách, že to pro něj je zásadní otázka.

„Věř mi, už jsem za tím."

Chvíli se na ni mlčky díval, ale ona nedokázala rozluštit výraz jeho tváře. Každopádně se nezdálo, že by ho její odpověď přesvědčila.

„Slíbila jsem ti, že ti budu říkat jen pravdu," připomněla mu.

„Myslím, že v tomhle případě lžeš i sama sobě."

„Tak hloupá snad nejsem," usmála se Tara.

„Doufám," řekl chladně a napil se vína.

Kupodivu se jí ta poznámka ani v nejmenším nedotkla. Naopak, musela přiznat, že jeho pochybnosti jsou docela na místě.

„Jak jste se vlastně seznámili?" zeptal se po chvíli mlčení.

„Na jedné módní přehlídce," řekla Tara s nadějí, že ho snad uklidní, když s ním bude otevřeně mluvit o tom, co mu očividně vrtá hlavou. Sama nevěděla proč, ale cítila, že se mu může bez obav svěřit s věcmi, které by ani svým dlouholetým přátelům jen tak neřekla. „Požádal mou agentku, aby nás seznámila, a pak mě prostě sbalil. Byla jsem tehdy strašně naivní."

„Byl o hodně starší, ne?"

„O šestnáct let," přikývla Tara. „A právě proto mi zpočátku tak učaroval. Byl úplně jiný než ostatní muži, kteří se mi dvořili. Nejen že mnohem líp věděl, jak mi polichotit, ale já bláhově předpokládala, že starší a zkušenější je totéž co moudřejší. Že mi líp rozumí a ví, co potřebuju."

„A on to nevěděl?"

„Asi věděl, ale nakonec se ukázalo, že mu na tom zas tolik nezáleží.“

„Tak jste se rozešli.“

„Ano.“

„A on se o měsíc později oženil se ženou, která zdělila milionový majetek.“

„Neptej se, jak se mu to podařilo. Musela vědět o tom, že jsme se právě rozešli, psalo se o tom ve všech novinách. Nechápu, proč tolik stála o muže, který se mnou chodil ještě v době, kdy už ji začal svádět.“

„Ale s tebou si přece také začal v době, kdy ještě žil s předchozí partnerkou,“ namítl Angelo.

„Jak to víš?“ zeptala se překvapeně. Sama se tenhle drobný detail dozvěděla až ve chvíli, kdy bulvární časopisy začaly propírat jejich rozchod.

„Něco jsem o tom četl,“ řekl neurčitě.

„No, já o tom každopádně nevěděla až do doby, kdy jsme se rozešli.“

„Aha.“

„Nevěříš mi?“ zeptala se ostře.

„Proč tak zhurta?“ podivil se Angelo.

„Bulvár mě tehdy vlácel bahnem,“ řekla hořce. „Udělalí ze mě bokovku, která Baronovi nakonec ještě bránila v tom, aby šel za svou jedinou pravou láskou. Přezdívali mi *Tara pokušitelka*, a přitom jsem ani nevěděla, že Baron měl přítelkyni, když si se mnou začal. To on mě svedl, ale v novinách to pak úplně překroutili.“

„Každý, kdo Barona Randalla zná, určitě ví, že není schopen být nějaké ženě věrný, natož pak mít Jedinou pravou lásku,“ namítl Angelo.

„Ty ho znáš?“ zeptala se překvapeně.

„Setkal jsem se s ním,“ řekl chladně. Z tónu jeho hlasu bylo jasné, že si o tom muži nemyslí nic dobrého.

„Takže doufám, že mě nepovažuješ za nějaký putovní pohár, který jen čeká na to, až ho do své sbírky zařadí další milionář?“ zeptala se otevřeně.

„Putovní pohár?" podivil se Angelo.

„Víš, jak to myslím."

„Asi ano, ale nechápu, co si myslíš ty o mně."

„Já jen..." začala Tara, ale Angelo jí skočil do řeči.

„Chci tě. Je to snad zločin?"

„Ne."

„Připadám ti přitažlivý?"

„Dalo by se to tak říct. V podstatě ano."

„To rád slyším," ušklíbl se.

„O tom nepochybuju," usmála se Tara.

„Zvlášť pokud to znamená, že dostanu pohár," dodal Angelo škádlivě.

„Porota ještě nerozhodla," namítla Tara.

„Tak to ji budu muset přesvědčit," prohlásil Angelo a vstal od stolu.

„Cože?" zeptala se Tara nechápavě, když viděla, jak se k ní blíží.

Ale Angelo jí jen podal ruku. „Pojď se mnou a uvidíš, jak dovedu být přitažlivý."

Řekl to jako vtip, ale myslel to vážně. Už takhle byl okouzlující a Tara měla co dělat, aby jeho kouzlu odolala, ale když se snažil, dokázal jediným úsměvem lámat srdce žen jako sušenky. Tara se poslušně nechala odvést zpátky do růžové zahrady, která teď už byla úplně prázdná. Tisíce květů zářily ve světle zapadajícího slunce a sytily vzduch opojnou vůní.

„Je to tu úžasné," řekla po dlouhé chvíli ticha.

„Taky si myslím. Je to mé oblíbené místo."

„Znal jsi ho už předtím, nebo jsi ho objevil, až když jsi koupil *PrimoTech*?" zeptala se Tara

„Jezdili jsme sem ze Seattlu každé léto," vysvětlil jí Angelo. „Bylo to pro nás něco jako pouť do země zaslíbené."

Tara najednou měla pocit, že to pro ni je velká pocta, že ji vzal na místo, které měl tak rád.

„Má matka milovala Festival růží," pokračoval Angelo.
„A já zas jako malý kluk miloval poutě."

„Víš, že si tě vůbec nedokážu představit na kolotoči?"
řekla Tara vesele.

„I milionáři byli jednou malými dětmi," namítl se
smíchem.

„Opravdu? Já myslela, že jsi už v kolébce kupoval
akcie," zasmála se Tara.

„Tak to se pleteš. Vlastně jsem do dvaceti neměl o
podnikání nejmenší zájem. Chtěl jsem být inženýrem
stejně jako můj otec."

„A co tě přimělo, aby sis to rozmyslel?"

„Život," řekl prostě a objal ji kolem ramen. „Můj otec
byl geniální konstruktér. Přišel s několika originálními
nápady a vydělal na nich tolik peněz, že si mohl založit
vlastní společnost."

„To si ani nedovedu představit," namítl Tara. „Pokud
vím, jsou lidé s technickým nadáním většinou docela
nepraktičtí, pokud jde o obchodní záležitosti." Během své
práce v *PrimoTechu* se setkala s několika takovými lidmi
a věděla, že „nepraktičtí" je ještě velmi slabé slovo.
Většina takových génů by zemřela hlady, kdyby jim
někdo čas od času nepřipomněl, že se mají najíst.

„Určitě to nebyl ten nejlepší podnikatel pod sluncem,"
připustil Angelo, „ale dokázal se uživit."

„Zatímco ty jsi dokázal vybudovat impérium pro-
sperujících firem," dodala Tara.

„Ale zase bych nenarýsoval ani lopatu," zasmál se
Angelo.

„Člověk nemůže mít všechno."

„Přesně tak," přikývl.

„Jak se jmenuje firma tvého otce?"

„Už neexistuje," řekl tiše. „Pohltila ji jiná společnost."

To bylo docela zvláštní.

„Myslela bych si, že si takovou společnost necháš. Jako
rodinný majetek..."

„Tehdy jsem s tím nemohl nic dělat," řekl Angelo smutně.

„To je mi líto."

Zastavil se a podíval se jí do očí. „Co kdybychom se bavili o něčem jiném?"

„A o čem?" zeptala se bezelstně.

„O tomhle," zašeptal a políbil ji.

Byl to docela jiný polibek než ty předchozí. Byl plný vášně, ale zároveň citlivý. Angelo ji do ničeho nenutil, jako by tušil, že stačí jen málo a sama mu padne kolem krku. Chvilí si vychutnával dotyk jejích hebkých rtů, ale pak zvedl hlavu a znovu vyrazil kupředu.

Vedl ji dál zahradou a přitom ji jen lehce hladil po rameni. Ze zkušenosti věděl, že ženy podléhají spíš lehkým něžnostem než okázalým projevům vášnivosti. To, že po ní touží, už jí ostatně dal dost jasně najevo předchozí večer...

PÁTÁ KAPITOLA

Když spolu prošli celým parkem a vrátili se k jeho vozu, Taře se už skoro podlamovala kolena.

Procházka po růžové zahradě se s Angelem změnila ve vzrušující zážitek. Na každém kroku ji překvapoval tím, kolik toho o růžích ví, ukazoval jí zvláštní odrůdy a dával jí přivonět k omamně vonícím květům.

Ale krása těch rostlin byla jen příjemnou kulisou k tomu, co cítila, když poslouchala jeho hluboký, svůdný hlas. Pokud si jejich schůzku naplánoval podle téhož modelu, podle něhož přebíral vedení firem, pak mohla z vlastní zkušenosti říct, že se mu nedá odolat.

Ale právě proto se bála podlehnout tomu, co k němu cítila. Jak mohla vědět, jestli mu může věřit, když se v jeho přítomnosti celé její tělo chvělo touhou?

Sotva zaparkoval před jejím domem, podívala se na něj a znovu ji uchvátila jeho dokonalá postava a okouzující úsměv. Byl tak mužný a tak sexy, že vůbec nechápala, jak by ho v nějaké zastrčené části své mysli mohla srovnávat s Baronem.

Ale právě proto, že si najednou uvědomila, na jak tenkém ledě se pohybuje, se musela mít na pozoru.

Až příliš dobře si vzpomínala na ty chvíle, kdy Baronovi říkala, že ho miluje, a nedostalo se jí žádné odpovědi, nebo jen spokojeného „Já vím“. Teď už chápala, že jí ta slova říkal jen proto, aby s ní mohl i nadále manipulovat.

Jenže tentokrát už nebyla tak naivní, aby doufala, že je milována. A ani sex pro ni nebyl důkazem toho, že k ní muž něco cítí. Nechtěla být jen objektem něčí touhy. Ačkoli jí lichotilo, že v její přítomnosti ožívaly Angelovy hormony, nehodlala se s ním vyspat jen proto, že ji přitahoval.

„Dneska tě dovnitř nepozvu,“ řekla odměřeně.

„Proč ne?“ zeptal se a z jeho výrazu bylo jasně patrné, že ho to opravdu překvapilo.

Tara cítila, že přišla chvíle, kdy s ním musela jednat naprosto upřímně. Každá lež by tuhle složitou situaci ještě víc zkomplikovala. „Nepozvu tě dovnitř, protože kdybych to udělala, skončili bychom v posteli, a na to se ještě necítím připravená.“

Natáhl ruku a pohladil ji, až jeho dlaň spočinula na její šíji a bříškem palce ji zlehka polaskal na ušním lalůčku. „Chtěla bys to...“

Nemělo smysl to popírat. „Možná ano, ale touha samotná mi nestačí.“

„A co by ti stačilo?“

Mlčky se mu dívala do očí a neměla ani ponětí, jak mu odpovědět. Nečekala takovou otázku, protože věděla, že většina mužů se podobným tématům raději vyhýbá co největším obloukem.

Jenže Angelo Gordon byl očividně ve všech ohledech docela jiný než většina mužů, které znala.

„Nechci být jen společnice na jednu noc,“ řekla smutně.

„Já s tebou taky nechci strávit jen jednu noc,“ namítl tiše.

„Ale nechceš o moc víc.“

„A o kolik víc chceš ty?“ zeptal se klidně.

„Já nevím," odpověděla, protože to byla pravda.

„Tak to mi nestačí," prohlásil rozhodně.

„Asi ti nedokážu odpovědět."

„Zkus to. Co chceš? Další projevy náklonnosti?"

Sama už skoro přestala věřit na lásku, tak co mu na to měla říct? Miloval ji snad? Tomu se zdráhala věřit.

„Co ode mě chceš, Taro?" naléhal na ni Angelo. „Slib věrnosti až za hrob, nebo ještě víc? Nabídku k sňatku? Chceš závazek s velkým Z, než připustíš, že mezi námi něco je?"

Nabízel jí snad, že to dostane, pokud to opravdu bude chtít? Nebo jen zkoušel, za jakých podmínek by ji mohl mít?

„Zrovna jsem si uvědomila, jak těžké je najít vztah, v němž bych si nepřipadala ztracená," namítla tiše. „Jak bych ti mohla odpovědět, co vlastně chci, dokud jsem si to sama nezkusila?"

„Spoléhám na to, že sama sobě rozumíš," odpověděl Angelo tiše.

Jenže Tara měla v tu chvíli pocit, že vsadil na špatného koně. Sama netušila, co po něm chce, jen se zmítala na vlnách strachu, že zase dopadne tak špatně jako minule. Angelo měl možná pocit, že po ní nechce nic těžkého, když ji žádá, aby mu vysvětlila své pocity, ale on koneckonců nebyl tím, kdo se teď zmítal v pochybnostech.

Jedinou obranou proti jeho přísné logice byla ještě hlubší upřímnost. „Podívej, Angelo, měl jsi pravdu. Nechala jsem se ovládat minulostí, a teď vidím, že to byla chyba, a chtěla bych s tím přestat. Ale to neznamená, že s tebou skočím do postele. Potřebuju čas."

Angelo jí věnoval klidný, ale přesto smyslný úsměv. Výraz jeho tváře se ani v nejmenším nepodobal sexuálnímu dravci, ale na druhou stranu nevypadal ani jako člověk, který se smířil s odmítnutím a odtáhl z bojiště. „Já vím, že jsem měl pravdu," řekl sebejistě. „Ale

ty nepotřebuješ čas. Potřebuješ si jen přiznat, že opravdu chceš to, co chceš, ačkoli nevíš, jak to dopadne."

Celá se zachvěla, protože věděla, že má pravdu. „Tak dobře," přikývla. „Není zas tolik možností, jak by to mohlo skončit, kdybychom se spolu vyspali."

„To je pravda," souhlasil Angelo.

„Ale některé z nich nejsou zas tak příjemné," pokračovala Tara.

„Pochopil jsem, že nestojíš o vztah na jednu noc, ale ani o vztah, který potrvá pár víkendů a na jehož konci si řekneme, že bychom to raději zkusili s někým jiným."

Při té představě se otrásla odporem. Nikdy nebrala sex na lehkou váhu a pomyšlení na to, že by si začala s mužem, s nímž by se za pár týdnů měla rozejít, jí připadalo téměř nechutné.

„Takže jsou jen dvě možnosti," pokračoval Angelo nezaujatě. „Buď se ke mně nastěhuješ -"

„Ne!" vykřikla Tara, ačkoli se snažila být klidná.

Angelo pobaveně zdvihl obočí.

Zhluboka se nadechla a zase vydechla. „Tuhle chybu už jsem jednou udělala. I přesto, že jsem ji několikrát viděla u své matky. Nenechám se svazovat svou minulostí, ale na druhou stranu na ni nehodlám zapomenout, aniž bych se z ní aspoň trochu poučila."

„Tak potom zbývá už jen jedna možnost: svatba."

„Ale já..."

„Vidíš, nebylo to tak těžké," pokračoval suverénně. „Nechceš si se mnou nic začít, protože se bojíš, že by to nemělo budoucnost."

„Nesnažím se ulovit ženicha," řekla Tara, ale sama musela uznat, že to nezní zrovna přesvědčivě. Pořád byla trochu zmatená z toho, kam se jejich rozhovor najednou stočil.

„Opravdu ne?"

„Ne!" odsekla rozčileně. „Kdyby ses pořád nesnažil mě někam dotlačit, tak bychom se o tomhle vůbec nemuseli

bavit, tak teď neházej všechnu vinu na mě! Jen jsem řekla, že nestojím o sex s mužem, který se z mého života může vypařit tak rychle, jak se v něm objevil."

„Ani jsem si nevšiml, že bych na tebe házel nějakou vinu," namítl Angelo klidně. „A pokud jde o to, co říkáš, tak s tebou naprosto souhlasím. Ani já nestojím o nezávazný sex."

Tara cítila, jak se celé její tělo otrásá prudkým bušením srdce, a v uších slyšela hukot vlastní krve. „Nemusíme se hned brát, protože se spolu chceme vyspat!"

„Lidé to tak dělají docela často," oponoval jí Angelo, který si celou dobu zachovával klid a rozvahu šachisty, diskutujícího o rozehrané partii, „ale myslím, že mezi námi je trochu víc než to, že bychom se spolu rádi vyspali..."

„Tak moment," vzdychla Tara. Ačkoli se jí zdálo, že je na pokraji svých sil, najednou cítila vzrušení nerosvratelné s čímkoli, co dosud zažila. „Chceš říct, že se se mnou chceš *oženit*?"

„Ano."

V tu chvíli měla pocit, že musí na vzdych. „Ne, to není pravda," zašeptala sama pro sebe, když vystupovala z jeho auta.

„Netáhne mě k tobě jen touha, Taro," řekl Angelo, ačkoli se k němu obrátila zády. „Mám tě rád. Nikdy jsem nic podobného necítil. Je mi třicet a najednou se mi zdá, že jsem nikdy žádnou ženu doopravdy nemiloval, dokud jsem nepoznal tebe. A myslím, že bych udělal velkou chybu, kdybych ti dovolil, abys mi proklouzla mezi prsty."

Tara neměla ani ponětí, jak na to odpovědět. S Baronem to bylo snadné, ten nikdy nemluvil o žádných závazcích. Stejně jako partneři její matky měl v zásobě takřka nevyčerpatelnou zásobu různých výmluv. Angelo byl vlastně - kromě Darrena - úplně prvním mužem, kterého slyšela bez rozpaků mluvit o manželství.

Darren požádal její matku o ruku už na druhé schůzce. Jenže už tehdy tvrdil, že ji miluje, zatímco Angelo mluvil jen o tom, jak po ní touží.

Chvilí čekal, jestli mu na to něco řekne, a pak si smutně povzdychl. „Respektuju tvou zásadovost i tvou inteligenci. Mám rád tvou společnost a myslím, že ty máš ráda tu mou. Nejspíš sis s Baronem Randallem myslela, že to je láska, ale podívej, jak to dopadlo. Myslím, že svatba by pro tebe byla mnohem lepší než čekat, až se zas objeví nějaký muž jako on.“

„Jestli je to tak, jak říkáš, tak se spolu dál můžeme vidat a uvidíme, jak se to vyvine.“

Nesouhlasně se zamračil a Taře se zdálo, že se v jeho tváři najednou objevily stopy neústupnosti, kterou projevoval při obchodním jednání.

Pak rozhodně zavrtěl hlavou. „Ta nejlepší rozhodnutí, která jsem kdy udělal, byla dílem okamžiku. Prostě jsem naslouchal svým instinktům. A ty mi právě teď říkáš, že manželství s tebou by bylo správné rozhodnutí.“

Něco takového si Tara nedokázala ani představit.

„Tak co chceš dělat?“ zeptala se sarkasticky. „Odletět do Las Vegas a zítra se vzít?“

„To by šlo,“ usmál se spokojeně. „Myslím, že jednu noc bych ještě vydržel čekat.“

„Jsi blázen.“

„Vůbec ne. Jen jsem si jistý tím, co chci.“

Prudce otevřela dvířka, protože cítila, že pokud z jeho auta hned nevystoupí, přestane se ovládat. „Potřebuju nějaký čas na rozmyšlenou.“

„Určitě mě nepozveš dál? Možná by ti to usnadnilo rozhodování.“

„Ne!“ řekla Tara rázně a měla co dělat, aby nezačala křičet. „To určitě není dobrý nápad.“

Zdálo se, že ho její odmítnutí vůbec neranilo. Místo toho jí věnoval další sebejistý pohled plný smyslnosti.

„Mohl bych tě pozvat na snídani? Zítra celý den nic nemám, tak bych ho rád strávil s tebou.“

MLčky přikývla a odklopýtala ke vstupním dveřím. Nohy se pod ní podlamovaly, jako by byla opilá.

Překvapivě se vyspala docela dobře, a když zazvonil budík, probudila se svěží a odpočatá.

Sotva se osprchovala, zazvonil telefon. Byl to Angelo. Oznámil jí, že by si s ní rád vyrazil k moři a aby se podle toho oblékla. Tolik jí kladl na srdce, že si má s sebou vzít něco na převlečení, kdyby se namočili, až pojala podezření, že s ní chce někde zůstat přes noc.

Ale aniž by o tom přemýšlela, zabalila si věci podle jeho pokynů.

Když se posadila na okraj postele a čekala na něj, napadlo ji, jestli se právě znovu neřítí do pekel.

Angelo zastavil vůz kousek od vchodu na pláž. Přestože slunce svítilo, byl tu v sobotu ráno docela klid. Právě proto se mu tady líbilo, a proto si taky opodál postavil malý domek. Bylo to jeho oblíbené místo.

Rozhodl se, že jí zatím o svém domku neřekne. Vezme ji tam až později, až trochu poleví její obavy z toho, že by spolu někde měli být sami.

Vystoupili z vozu a společně chvíli obdivovali pohled na otevřené moře.

„Je to tu nádherné,“ řekla pak Tara.

Modrá hladina se táhla, kam až oko dohlédlo, a mohutné vlny se tříštily o útesy, jež se pár desítek metrů od břehu zvedaly z mořského dna.

„To ano,“ přikývl Angelo. „Ale ten výhled není to jediné, co tu je nádherné.“

Odvrátila tvář, ale bylo na ní vidět, že jí ten komplement polichotil. Když se zdráhala podívat se mu do očí, přistoupil blíž a zlehka ji políbil na šíji. „Krásně voníš,“ zašeptal potom.

„Díky," špitla nesměle. „Tak co kdybychom se šli podívat k vodě?"

Angelo nic nenamítal. Cítil, že už teď je skoro jisté, že tenhle den dopadne tak, jak si představoval, a tak neměl kam spěchat. Chvilé čekání mohla jedině posílit opojný pocit vzrušení.

Na okraji písečné pláže se oba zuli a bosí vyrazili po rozehřátém písku. Podal jí ruku a ona ji uchopila, jako by to bylo to nejpřirozenější gesto na světě.

Procházeli se mlčky, ale ne proto, že by nevěděli, jak navázat na rázná slova, která si řekli včera večer. Na tomhle místě bylo prostě příjemné chvíli společně mlčet.

Angelo cítil horký písek pod nohama, ale žár, který sálal z její dlaně, se mu zdál silnější. Pouhý dotyk její ruky vyvolával v jeho těle rozkošné mrazení, a představa, že když ji získá, připraví o ni svého největšího nepřítele, ten pocit ještě posilovala.

Sám sebe trochu překvapil tím, co jí včera večer navrhoval, ale na druhou stranu byl ochoten zajít hodně daleko, aby potrestal muže, jenž bez lítosti zničil křehkou a zranitelnou ženu, která Angelovi dala život.

Pokud si chtěl být opravdu jistý, že se Tara s Randallem už nikdy neusmíří, pak byla svatba ideálním řešením.

„Co si vlastně představuješ pod manželským svazkem?" zeptala se. Bylo zřejmé, že se její myšlenky ubíraly po stejných cestách jako ty jeho.

„Je to nejsilnější pouto mezi mužem a ženou," řekl bez váhání.

„A rozvod je nejsnazší řešení pro případ, že by se ukázalo, že jim to spolu neklape."

„Ne."

Zastavila se a upřela na něj pátravý pohled svých čokoládových očí. „Co pro tebe znamená manželství? Ale doopravdy..."

„Chci společníci, se kterou bych strávil zbytek života."

„Manželství není jen o sexu," namítla. Takže jejich myšlenky stále držely stejný kurz.

„Řekl jsem společníci, ne milenku. Rád se s tebou bavím o obchodních záležitostech. Na některé věci máš zajímavý pohled, je to pro mě stimulující..."

Ušklíbla se a v očích se jí šibalsky blýsklo. „Takhle pěkně mi to ještě nikdo neřekl."

„Ale je to pravda," ujistil ji Angelo a bez váhání přistoupil na její hru. „Jsi první žena, která mě přitahuje i ve chvíli, kdy mluví o systému motivačních odměn pro zaměstnance."

Tara se rozpustile zasmála.

„Tak dobře, ale co dál?"

„Dál děti. Chci založit rodinu. Vybudoval jsem obchodní impérium a nerad bych ho jednoho dne odkázal nemocnici, ve které po mně pojmenují jedno křídlo." Říkal to sice jako vtip, ale sám si v tu chvíli uvědomil, že to vlastně je pravda.

Proč by se Tara neměla stát matkou jeho dětí?

Už dávno nechoval žádné bláhové představy o tom, že se v jeho životě najednou objeví dokonalá žena, se kterou pak bude šťastně žít až do smrti. A u Tary tu navíc byla výhoda v tom, že tím zničí svého nepřítele.

Na chvíli se zamyslela a pak přikývla.

„Takže považuješ manželství za prakticky trvalou záležitost?"

„A ty ne?"

„Ale ano. To nejhorší, co jsem v dětství zažila, byly ty scény, kdykoli matku opouštěl některý z jejích partnerů. Nechtěla bych, aby moje děti musely zažít něco takového. Chci vztah, který vydrží."

„Tak to jsme dva."

Usmála se, ale nic na to neříkala. Několik dlouhých minut šli po pláži úplně mlčky a poslouchali křik racků a šumění moře.

Pak se najednou zarazila, shýbla se a zvedla ze země červený kyblík, který tu zapomnělo nějaké dítě. Zadívala se na něj, jako by se v něm ukrývaly odpovědi na všechny otázky ve vesmíru.

„Pojď se mnou,“ řekla pak a zatahala ho za ruku.

„Kam?“

„Chci si postavit hrad z písku,“ řekla a rozhodně ho vedla na místo, kde byl písek ještě mokrá, ale ustupující vlny už sem nedosáhly.

Angelo na ni chvíli jen nechápavě zíral. Klekla si na zem a začala plnit kyblík vlhkým pískem. Pak zvedla hlavu a podívala se na něj.

„Ty mi nepomůžeš?“

„Proč?“

„Proč mi máš pomoci nebo proč chci stavět hrad?“

„Proč chceš stavět hrad?“

„Jako malá jsem vždycky chtěla,“ řekla a pokrčila rameny.

„Ale nikdy jsem nemohla, až teď.“

„Nikdy?“

„Vyrůstala jsem na Středozápadě. Moře jsem viděla poprvé až v době, kdy jsem se začala živit jako modelka a cestovat po velkých městech. Pak jsem se kvůli práci pro *PrimoTech* přestěhovala do Portlandu, ale do té doby jsem vždycky žila ve vnitrozemí.“

Kdyby mu někdo ještě před týdnem řekl, že na to, aby svedl modelku, s ní bude muset stavět hrad z písku, určitě by ho považoval za blázna.

„No tak,“ naléhala na něj. „Nekaž mi radost. Když dovedeš vybudovat obchodní impérium, tak snad zvládneš i malinký hrad z písku, ne?“

Nakonec zas tak malinký nebyl. Tara trvala na tom, že bude mít věže, hradby, nádvoří i vodní příkop.

Strávili na tom místě dvě hodiny. Když byli hotoví, posadila se Tara o kus dál na zem a spokojeně si prohlížela jejich společný výtvar. „Docela ujde.“

„Je to veledílo,“ řekl Angelo s úsměvem.

„Vypadá, jako by v něm nějaká princezna mohla žít celý život," řekla najednou zvláštním hlasem. „Ale je to jen sen. Příští příliv odplaví písek a po hradu nezůstane ani stopy."

„Ne všechny sny jsou odsouzeny k tomu, aby je odplavil příliv," namítl tiše.

„Ty moje ano."

„Jaké?"

„Já nevím... Třeba to, že ze mě jednou bude super-modelka."

„Byla jsi velmi úspěšná," namítl Angelo.

„Ale žádná Cindy Crawfordová jsem nebyla."

„Proč bys chtěla být někým jiným než sama sebou?"

Tara se zasmála. „Holky už jsou takové."

„A co dál?" zeptal se. „Ještě nějaké sny, které příliv odplavil?"

Tara si tiše vzdychla a zadívala se na hrad, který spolu postavili. „Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že budu vyrůstat ve šťastné rodině. Jenže než se objevil Darren, už jsem z toho snu dávno vyrostla. Odstěhovala jsem se dřív, než se ukázalo, že to s matkou myslí opravdu vážně."

„Ale teď jsou pořád spolu."

„Ano. Aspoň tehdy jsem mohla žít ve spokojené rodině, jenže tou dobou jsem udělala další chybu a uvěřila v budoucnost s mužem, kterého jsem milovala. Trvalo mi dva roky, než jsem přišla na to, že můj princ na bílém oři to na mě jen hraje. Náš vztah byl asi tak skutečný jako tenhle hrad..."

„A co tím chceš říct?" zeptal se Angelo. Mělo to snad znamenat, že už v životě nechce cítit žádnou naději?

Teď, když už se v duchu rozhodl, že by svatba s Tarou opravdu byla ideálním způsobem, jak spojit příjemné s užitečným, se nechtěl smířit s neúspěchem.

Podívala se na něj svýma hlubokýma očima a pak řekla: „Ted' už nehledám lásku a nevěřím na žádné, šťastně až na věky'."

„Ale přesto ses bránila, když jsem ti navrhoval, abychom se vzali. Proč?"

„Chtěla bych si být jistá, že to, co nás spojuje, je víc než hrad z písku na pláži."

„Jak dlouho u vás bydlel Darren, než ses odstěhovala?" zeptal se Angelo.

„Šest let."

„Takže jsi s ním šest let žila pod jednou střechou a pořád sis nebyla jistá, jestli to s tvou matkou myslí vážně? To bys mohla stejně dlouho váhat i o mé nabídce, ale věř mi, že je upřímná."

Protože nevěděl, co ještě říct, aby ji přesvědčil, udělal to jediné, co ho napadlo. Sklonil k ní hlavu a dlouze ji políbil.

V okamžiku, kdy se jeho horké rty dotkly její tváře, byla ztracená. Najednou jí to všechno připadalo tak správné, že nemělo smysl o jeho slovech pochybovat. Zavřela oči a vnímala jen teplo sálající z Angelova těla, jeho opojnou vůni a vzrušující dotyky jeho rtů. V objetí jeho svalnatých paží cítila nepopsatelný pocit primitivního bezpečí, k němuž by se snad jako moderní a sebevědomá žena ani neodvážila přiznat.

ŠESTÁ KAPITOLA

Taru už ani moc nepřekvapilo, když ji Angelo později odvezl o kousek dál a zaparkoval svůj luxusní vůz před moderní terasovitou vilou na útesu, pod níž se rozkládala soukromá pláž.

Vlastně tak trochu čekala, že ji bude lákat někam do hotelu, aby se mohli po pláži osprchovat a převléknout, než vyrazí na večeři, ale skromná elegance jeho letního sídla ji uchvátila.

„To je opravdu tvoje?“ zeptala se, když vystupovali z auta.

„Ano.“

„Je zvláštní, že si tu necháváš takový přepyčový dům, když v něm asi netrávíš moc času...“

„To ne, ale zjistil jsem, že se občas hodí při jednání s obchodními partnery z pobřeží.“

Tak to dávalo smysl. Odlehlost tohoto místa a výhoda domácího prostředí hrály při takových schůzkách určitě v Angelův prospěch.

Interiér domu svými strohými a čistými liniemi odpovídal eleganci exteriéru, ale i minimalistické vybavení stačilo k tomu, aby vyniklo bohatství a vytříbený vkus jeho majitele.

Angelo odvedl Taru do prostorné ložnice s vyhlídkou

na moře. „Tady se můžeš osprchovat a převléknout," řekl, když jí ukázal cestu do přilehlé koupelny.

„Děkuju."

Dívala se za ním, když odcházel, a byla ještě zmatenější než prve na pláži.

Osprchovala se a pak si před velkým zrcadlem rozčesala vlasy. Tentokrát si je volně rozpustila na ramena, kde pěkně kontrastovaly s bílými šaty. Zdálo se jí, že jsou přece jen trochu konzervativnější než ty, které na sobě měla včera večer.

Pak se ale podívala do zrcadla a musela připustit, že ačkoli tyhle šaty zdaleka nejsou přiléhavé, dost zřetelně kopírují křivky jejího těla, sotva se dá do pohybu. A dlouhou řadu malých knoflíčků by si tak temperamentní muž jako Angelo mohl vykládat jako výzvu.

Kousla se do rtu a litovala, že si s sebou nevzala něco usedlejšího.

Ale právě v tu chvíli vstoupil Angelo do dveří. To, že ani nezaklepal, vypovídalo spíš o jeho sebejistotě než o nedostatku dobrého vychování.

„Připravená?" zeptal se s úsměvem. Sám měl na sobě tmavé bavlněné kalhoty a bílou košili, která zvýrazňovala jeho opálenou pleť i úctyhodnou stavbu jeho těla.

Vypadal neodolatelně.

Tara si položila ruce v bok a předvedla se mu jako pravá modelka. „Co myslíš ty? Jsem připravená?"

S neskrývaným obdivem si ji prohlédl od hlavy k patě. „Jsi překrásná."

„Děkuju," řekla a vklouzla do střevíčků. „Tak, teď jsem připravená."

Podal jí ruku a Tara ji mlčky přijala. Ledabyly prohodil, že si tu své věci zatím může nechat, a ona nic nenamítala.

Docela ji zajímalo, jak si Angelo tenhle večer představuje. Po tom rozhovoru na pláži a hlavně poté, co její tělo zcela jasně zareagovalo na jeho polibek, se možná

těšil na to, že jí konečně bude moct dokázat, jak dokonale by se k sobě hodili.

Jenže ona už si jednou spletla dokonalý sex s dokonalým vztahem a byla si jistá, že už takovou chybu nikdy neudělá. Nemohla ovšem popřít, že ji přitahoval, dokonce ji přitahoval mnohem víc než Baron. Angelovi stačil jeden delší pohled, a už se jí podlamovala kolena.

Během skvělé večeře Tara celou dobu myslela na to, jak ji Angelo původně přesvědčoval, že stojí o společnost při jídle. Teď musela přiznat, že jí také víc chutná, když proti ní sedí člověk, s nímž by si mohla povídat celou věčnost.

A nejen povídat, uvědomila si, když se znovu posadila do jeho vozu a ucítila omamnou vůni jeho těla, spočívajícího na dosah ruky od ní.

„Už je pozdě. Nechceš tu přespat?“ zeptal se, když dojeli k jeho domu na pláži.

„Myslela jsem, že jsi to tak celou dobu plánoval,“ řekla tónem, ve kterém se mísila ostražitost a lehké škádlení. Angelo pokrčil rameny. „Napadlo mě to, ale jestli se ti nechce, můžeme se vrátit do Portlandu.“ Aspoň byl upřímný.

„Jsou tu dvě ložnice?“ zeptala se, ačkoli věděla, že právě pokud se rozhodne tu přespat, je velmi pravděpodobné, že bude stačit jen jedna.

„Ano,“ přikývl Angelo.

„Ale nejspíš skončíme v té samé, vid’?“

„To záleží jen na tobě.“

Kéž bych to mohla ovlivnit, pomyslela si Tara, která už dlouho cítila, že její tělo za ni občas rozhodne jinak, než jí radí zdravý rozum. A sama nechtěla strávit zbytek večera v autě na cestě do Portlandu a pak se s ním rozloučit u dveří.

Nevěděla, co vlastně chce, ale byla si jistá, že se s ním ještě nechce rozloučit.

„Asi by bylo nejrozumnější zůstat tady přes noc.“

„Výborně," řekl a vystoupil z auta. „Taky už se mi za tmy nechtělo jezdit zpátky přes hory.“

Tara si ovšem byla jistá, že by to udělal, kdyby ho o to požádala. A ta jistota pro ni znamenala hodně. Ani si nevšimla, kdy nabyla přesvědčení, že tomuhle muži může věřit.

Angelo rozdělal oheň v krbu a otevřel velké posuvné dveře v prosklené stěně, která dělila obývací pokoj od terasy s vyhlídkou na moře. Doléhal k nim vzdálený zvuk tříštícího se příboje a chladný větřík vanoucí od moře způsobil, že teplo ohně mělo i teď v létě své kouzlo.

Tara si zula střevíčky a bosa se prošla po tlustém koberci až ke dveřím na terasu. Milovala letní večery, kdy se slunce jen pomalu chýlilo k obzoru a zdálo se, že potrvá celou věčnost, než za ním rudý kotouč zmizí. Tentokrát už z něj zbývala sotva čtvrtina, a tak mlčky stála a dívala se, dokud slunce nezapadlo úplně. Záhy se ochladilo a nebe se zabarvilo do nejhlubších odstínů modré. Věděla, že za pár minut vyjde měsíc a na obloze se objeví hvězdy, ale v tuhle chvíli se jí zdálo, že vidí až do hlubin vesmíru. Přepadl ji zvláštní pocit a ona věděla, že se mu musí za každou cenu ubránit, protože jinak by se mohla přestat ovládat.

Vzpomněla si, že na jedné policičce v knihovně zahlédla připravenou šachovnici.

„Nechceš si zahrát šachy?" navrhla tiše, aniž by se na něj podívala.

Za ní se neozvalo ani slovo.

Otočila se, aby zjistila, proč jí neodpovídá, a skoro narazila do jeho hrudi.

„Chci jenom tebe, Taro," zašeptal tiše.

„Takže ty mě chceš zkrátka přesvědčit tím, že mě svedeš, že?" Začala být nervózní, a proto se opět uchýlila k cynismu, za který se v minulosti tak často schovávala. „Doufáš, že nabídka k sňatku ti usnadní dostat mě do

postele, co? A potom, zítra, pozítří nebo kdoví kdy uděláš scénu a řekneš, že vlastně nemáme tolik společného, jak se na začátku zdálo."

Tařina slova byla útočná, ale Angelo se vůbec nezlobil. Díval se na ni tak, jako by věděl něco, co ona ne, něco velmi důležitého. Něco, co chtěla vědět i ona, ale bála se to zjistit.

Jeho ústa se přiblížila těsně k jejím. „Měla bys mi...“ řekl a něžně ji políbil, „...už konečně...“ Silnými pažemi popadl její boky a přitiskl se k ní pánví, „...začít věřit."

Znovu ji políbil, prudce vnikl mezi její sevřené rty a pevně ji k sobě přivinul. Jak mohl takový nevybíravě drsný stisk plný mužné síly působit tak přirozeným a příjemným dojmem?

Stejně jako na pláži její tělo reagovalo na Angelovu blízkost, jako by byl jediným mužem ve vesmíru. Proti něčemu takovému se nedokázala bránit.

Ze rtů se jí vydral vzdech odevzdání a ona se jen modlila, aby později nelitovala.

Jeho jazyk zkoumal vnitřek jejích úst. Chutnal tak báječně! Její ruce se mu ovinuly kolem krku a jejich ústa jako by spolu tančila pradávný tanec vášnivé touhy. Připadalo jí, jako by ji unesl do jiného světa. Nevěděla sice kam, ale ani ji to v tu chvíli nezajímalo. Doufala, že tehle okamžik nikdy neskončí.

Angelo se nad ní sklonil a ona zavřela oči. Potom ji položil na tlustý koberec a Tara oči zase prudce otevřela a jakoby na protest zasténala.

V místnosti byla tma, jen krb před nimi ozařoval stěny oranžovými odlesky. Ty vykreslovaly Angelovy rysy v magické hře světla a stínu. Lehla si na bok a zírala na něj, srdce jí divoce bilo a rty pulzovaly v touze po dalších polibcích.

Lehl si vedle ní a opřel se o loket. Jejich těla se dotýkala, lehce spočíval nohou na její.

Cítila se jím úplně obklopena, zcela obemknuta, oddychovala mělce a rychle.

„Bojíš se?“ zeptal se, ale z jeho hlasu bylo znát, že si to nemyslí.

„Řekl jsi, že ti můžu věřit.“

„A věříš?“

„Snažím se.“

„Dobře,“ usmál se.

Neřekla na to nic a on začal přejíždět konečky prstů po jejích tvářích. „Jsi tak krásná!“

Podobná slova slyšela Tara za ta léta již tolikrát, že pro ni téměř ztrácela význam. Ovšem on v ní neviděl pouze figurínu připravenou předvést úžasný kousek nějakého slavného návrháře. On se na ni díval jako opravdový milenec a to už celá dlouhá léta žádnému muži nedovolila.

Vlastně to ještě s žádným mužem nezažila. To, že Baron oceňoval její krásu, bylo dáno především jeho pýchou. Bylo to něco, co jí vždycky vadilo, přestože byla přesvědčena o tom, že Barona velmi miluje.

Angelo se na ni díval jako muž, který na ženu se dívá proto, že od ní prostě nedokáže odtrhnout zrak, nikoli jako člověk, který se s ní chce jen předvádět ve společnosti.

Jeho předchozí slova v ní vyvolala pocit plného uspokojení a ona chvíli počkala a vychutnávala si je, než odpověděla. „Díky. A ty jsi krásný muž.“

Zatvářil se polichoceně. „Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel.“

„To mnoho mužů.“ Náhle pocítila obrovskou radost, aniž by věděla proč. „V tomhle mi můžeš klidně věřit. Opravdu ti to moc sluší, máš tu nejúžasnější postavu, jakou jsem kdy viděla. A to jsem se ve své profesi setkala s mnoha krásnými muži.“

„Takže si myslíš, že jsem ten nejpřitažlivější muž, kterého jsi kdy potkala?“

„Ano.“

„To dělají ty sicilské geny." Samolibost a sebevědomí v jeho hlasu připadalo Taře spíš příjemné než obtěžující.

Zasmála se. „Oba tví rodiče museli být neuvěřitelní lidé!"

„Asi ano."

„Ty to nevíš?"

Po jeho tváři přeběhl temný stín a ústa se mu stáhla do chmurné grimasy. „Ano, ale je to něco, o čem jsem už dlouho nepřemýšlel."

„Ty o nich nechceš mluvit, vid'?"

„Ne."

„Možná by ti to pomohlo, ať už tě trápí cokoliv." Nebyla žádný psycholog, ale měla neodbytný dojem, že Angelo toho v sobě dusí až příliš mnoho.

Sama nebyla jiná, ale teď si uvědomila, že mu toho o Baronovi už řekla víc, než kdy prozradila vlastní matce. A že se díky tomu cítila lépe.

Začal pomalu přejíždět prstem po okraji jejího dekoltu a lehce se jí při tom dotýkal. Byl to nádherný pocit, ale ona cítila, že je na stopě něčeho důležitého.

„Angelo?"

„Je to příliš osobní."

„Příliš osobní na to, abys to sdílel se ženou, kterou si chceš vzít?"

Angelovou tváří se mihnul výraz polapeného zvířete a jeho zrak sklouznul od jejích prsou k očím. „Ty chceš, abych ti o nich vyprávěl?"

„Ano."

„Je to pro tebe důležité?"

„Myslím, že ano."

Posadil se a prohrábl si rukou vlasy. „Nevím, kde začít."

„Kdekoli chceš." Tara se posadila vedle něj. Teď, když už se jí Angelo nedotýkal, byla ráda, že oheň tak příjemně hřeje.

Studený vzduch, který vanul otevřenými dveřmi, proměnil její bradavky ve dva ostré hroty. Ale dveře zavřít

nechtěla, protože jimi dovnitř doléhal uklidňující zvuk příboje.

„Můj otec se s matkou seznámil, když na Sicílii vyřizoval nějaké obchodní záležitosti." Angelův hlas zněl nečekaně odtazitě. „Okamžitě se do ní zamiloval. Alespoň tak to vždycky líčil. Hned prý věděl, že právě s ní chce strávit zbytek života. Byla to opravdová láska, taková, o které se píše v pohádkách."

Při jeho slovech se v Taře něco sevřelo.

Angelo se odmlčel, jako by poznal, že ji něco z jeho vyprávění zarazilo.

„Pokračuj," vybídla ho.

„Otec přemluvil matku, aby se za něj provdala a odešla s ním do Spojených států."

„To zní vážně romanticky." Možná nevěřila v opravdovou lásku, přinejmenším na to, že by mohla někdy potkat ji samotnou, ale podle toho, co jí Angelo vyprávěl, se zdálo, jako by jeho rodiče něco takového opravdu prožili. „Byli šťastní?"

V tu chvíli se na jeho tváři objevila bolest, která záhy zazněla i z jeho slov.

„Ano, jejich manželství bylo opravdu skvělé, ale když mi bylo dvacet let, otec zemřel na infarkt. Moje matka byla bez něj úplně ztracená."

„To je mi líto."

„Mně to taky bylo líto. Ona vůbec nevěděla, jak se postarat o firmu a já tehdy ještě studoval. Nebyl jsem připraven náš podnik převzít."

„Musely to pro tebe být těžké chvíle."

„Byly by ještě těžší, kdybych býval věděl, co se stane."

„A co se stalo?"

„Matka najala muže, který měl plno doporučení. Byl skutečně báječný a zdálo se, že byznysu opravdu rozumí. *Měl jsem ho rád.* O prázdninách jsem s ním pracoval. Domníval jsem se, že mě učí základním pravidlům vedení

firmy, abych ji mohl převzít, až dokončím studium." Angelova slova zněla, jako by byl sám ze sebe zhnusený.

„A to je ten člověk, který je zodpovědný za to, že jste přišli o rodinný podnik?" zeptala se Tara s hroznou předtuchou.

„Ano."

„Nebyl to tak dobrý člověk, jak sis myslel?"

„Byl to odporný lhář, který by udělal cokoli, jen aby získal, co si právě zamlouval."

„To zní hrozně."

„Svedl mou matku, pak ji přiměl, aby mu firmu prodala za poloviční cenu, a vzápětí ji opustil."

Jeho poslední slova zůstala viset ve vzduchu a zdálo se, jako by z nich kapal jed, který Angelovi působil nesmírnou bolest. Tara to cítila. A věděla, že to byla ona, kdo ho přiměl, aby ten příběh vyprávěl. To ona mu působila tuhle bolest.

Ten člověk byl ještě horší než Baron, pomyslela si.

„Byl o deset let mladší než moje matka," pokračoval Angelo. Jeho hlas už byl zase klidný. „Byla pro něj snadná kořist. Já jsem studoval a o ničem nevěděl. Domníval jsem se, že jsou dobří přátelé."

„Takže ji opustil, když získal kontrolu nad vaší firmou?"

„Bylo to ještě horší. Rozhodl se matku definitivně zničit. Vysmíval se jí, že uvěřila muži o deset let mladšímu, že by si ji chtěl vzít. Pošlapal její čest." Angelova pěst udeřila do podlahy. „Myslel jsem, že je to můj přítel, ale když jsem zjistil, jakým ohavným způsobem ji podvedl, chtěl jsem ho zabít."

„Ale neudělal jsi to."

„Měl jsem to udělat. Hněvu jsem na to v sobě měl dost. Ale taky jsem tehdy měl sám se sebou dost starostí, abych se dokázal vyrovnat s matčinou sebevraždou."

Taře hrůzou poskočilo srdce.

„Ona se zabila? Kvůli němu?"

„Stále milovala otce, když tahle zrůda vstoupila do jejího života. Ten netvor zneužil její osamělost, a když bylo po všem, matka měla pocit, že zradila otcovu památku. Pocházela ze sicilského rodu, kde se velmi dbalo na rodinnou tradici, a proto nedokázala unést to, co udělala.

„Tohle ti sama řekla?"

„Napsala mi dopis. Chtěla mi vysvětlit své důvody, abych ji za ten čin nezačal nenávidět. Psala, že by už nedokázala žít sama se sebou. A se všemi těmi vzpomínkami, ponížením, zkrátka s tím peklím, do kterého se dostala. Zřejmě se cítila naprosto osamělá a ztracená."

„Takže to vzdala." Tara si pomyslela, že její vlastní matka alespoň bojovala. Nehledě na to, kolik chyb ve svém úsudku o mužích udělala, nikdy to nevzdala a Taru neopustila.

„To on ji zabil."

Ta slova zazněla do ticha jako výstřel a Tara věděla, že je o nich Angelo hluboce přesvědčen.

Nic na to neřekla. Jistě, částečně měl pravdu, ale podle jejího názoru z Angela mluvila především bolest. Jeho matka ho opustila, když byl velmi mladý, a proto to pro něj musela být strašná rána. Ale nebyla to první ani poslední žena, která uvěřila muži, jenž jí pak zlomil srdce. Stačilo se podívat na Tařinu matku a její minulost. Angelova matka se rozhodla sobecky a bez jediného ohledu na svého syna. Ale Tara ji nechtěla soudit, protože cítila, že si její utrpení sama nedokáže ani představit.

„Díky, že jsi mi to řekl."

Chladně se na ní podíval. „Žádné další otázky? Nezájímá tě, jak zemřela, ani co se stalo s tím bastardem, který ji tak odporně využil?"

„Jen pokud o tom chceš mluvit."

„Vzala si prášky, které jí předepsal lékař na deprese poté, co zemřel můj otec. Usnula a přitom objímala jeho polštář. Už se nikdy neprobudila."

„To je mi moc líto.“ Nevěděla, co jiného na to říct.

Některé věci zkrátka nebylo možné vyjádřit slovy.

„Je to už deset let.“

„A pořád tě to užírám.“

„Ale už ne nadlouho.“

„Hodláš se pomstít tomu člověku, který vám tohle všechno způsobil?“

Podíval se na ní „Znáš mě dobře. Ano.“

Nijak ji nepřekvapilo, že Angelo vydržel čekat tolik let, aby toho člověka potrestal. Byl to rozený obchodník a to mimo jiné znamenalo, že dokázal dlouho čekat na tu správnou příležitost.

„Pocházíš ze Sicílie, je to tvoje přirozenost,“ snažila se říct jemně, ale znělo to nějak příkře. „Doufám, že ti to přinese zadostiučinění, po kterém tak toužíš,“ vzdychla smutně.

Angelova tvář vypadala, jako by byla vytesaná ze žuly.
„O tom nepochybuju.“

Tara si v duchu říkala, že pomsta Angelovi nikdy nevrátí zpět matku ani ztracenou rodinnou firmu. Jenže pak ji napadlo, že mu možná dovolí konečně se přenést přes křivdu, kterou stále nosil v srdci. Překvapivě jí nijak nevadilo, že muž, který se s ní chce oženit, plánuje krutou pomstu na jiném člověku.

Angelo se k ní otočil a z jeho nádherných modrých očí na ni opět zíral onen lovec toužící po své kořisti.

„Angelo?“ zatajila dech.

„Staré trápení sem nepatří, *Stellina*. Pro nás je důležité, co je tady a teď.“

Chtěla na to něco říct, ale on ji položil zpět na koberec a dlouze ji políbil. Sálala z něj tak neuvěřitelná, nespoutaná touha, že ji až překvapilo, s jakou něžností jeho rty zkoumaly její ústa.

Nedokázala si představit, jakou školou sebeovládání musel projít, aby tohle dokázal, ale moc se jí to líbilo.

Dříve se domnívala, že už zná všechny způsoby, jakými muž svádí ženu, ale Baron v tomhle ohledu nesahal Angelovi ani po kotníky.

Oheň před nimi tiše praskal a vítr, který s sebou přinášel vůni oceánu, příjemně chladil jejich rozpálená těla. Tara cítila, jak jí od hlavy až k patě projíždějí vlny rozkoše, až se celá rozechvěla touhou.

Angelo vzal do dlaně její ňadro a ona cítila, jak se jí z bradavky tvoří ostrý hrot a jak celým jejím tělem proniká slastný pocit. Sevřel ji ještě silněji a ona vzrušeně zasténala.

„Chci se dotýkat tvé kůže," zašeptal.

„Ano."

Začal pomalu rozepínat její šaty, knoflíček po knoflíčku, a pokaždé se zastavil a políbil její obnaženou kůži.

„Ach, Angelo..." Její prsty se zarývaly do koberce ve snaze zachytit se něčeho pevného, aby ji další vlna emocí úplně nepohltila.

„Tohle jsou úžasné sexy šaty, má drahá." Mluvil tak, že se ústy téměř dotýkal její hrudi a ona cítila horký dech, který ji rozechvíval.

„Díky."

„Měla by sis je zase někdy obléknout."

Zasmála se.

Poté jí jemně shrnul horní část šatů a odhalil tak bílou podprsenku. Každým svým pohybem stupňoval její touhu.

Tenhle muž přesně věděl, jak se jí dotýkat.

Zasněně si prohlížel její zčásti odhalené tělo a pak vzdychl: „*Bellisima, cara.*"

„Zní to tak sexy, když mluvíš italsky," řekla a vzdychla. „Co to znamená?"

„Nejkrásnější. A to ty jsi, Taro."

Nepřeložil slovo *cara*, ale ona dobře věděla, co to znamená. Milovaná. Jenže si stále nebyla jistá, jestli pro něj opravdu je tou jedinou milovanou...

Pevně v to doufala, protože čím více času s Angelem Gordonem strávila, tím víc si uvědomovala, že dočista propadla jeho kouzlu.

Prstem pomalu kroužil po jejích nadrech, ale nikdy se nedotkl jejích bradavek, které se tolik dožadovaly jeho pozornosti.

„Angelo, prosím."

„Co bys chtěla, *cara*, řekni mi to." Jeho hlas byl plný vášně, což ještě zdůrazňoval jeho italský přízvuk.

„Chci, aby ses mě dotýkal."

„Ale já se tě dotýkám."

„Víc, chci víc."

„Jak víc?"

„Ty víš."

„Možná to vím, ale abych si byl jistý, chci to slyšet od tebe."

„Ne." Náhle se cítila tak zranitelná. Nedokázala se přimět k tomu, aby nahlas vyslovila, co si sama ani v duchu nechtěla přiznat. „Nenuť mě to říkat."

Angelo odtáhl svou ruku pryč a upřeně se jí podíval do očí. „Proč ne?"

Musela se zhluboka nadechnout, aby vůbec mohla mluvit. „Dává ti to nade mnou neomezenou moc."

„Ale ne, nedává. Cokoli řekneš, to ti rád splním. Naopak, dává to neomezenou moc tobě."

„Chceš, abych prosila?"

„Jen nevím, proč si o nic nechceš říct přímo," namítl Angelo s lišáckým úsměvem. „Říkáš *víc* nebo *prosím* a nutíš mě hádat, co *víc* chceš." Jeho hlas na ni měl stejně omamný účinek jako dotyky jeho prstů. Byl tak jemný, ale přitom pevný a sebejistý.

„Takže mi dáš všechno, o co tě požádám?"

„Všechno."

Baron jí nikdy nedopřál takovou moc, ani v posteli, ani jinde. Podle Tary snad ani neexistoval muž, který by to udělal.

„A vyhovíš mi, i když tě požádám, abys přestal?“

„Jistě.“

Opravdu, svěřoval moc nad celou situací do jejích rukou. Něco takového si nedokázala vysvětlit. Jako by ji na jednu stranu sváděl a snažil se, aby se mu odevzdala, ale na druhou stranu k tomu chtěl její svolení. Nechtěl jen její tělo, chtěl, aby se mu oddala i duší.

„Chci, aby ses dotýkal mých bradavek.“ Její tváře zaplavila vlna horka, které nemělo co dělat s milostným vzrušením, ale zároveň pocítila silnou vlnu uspokojení z toho, co právě řekla.

„Tvoje přání je mým rozkazem,“ řekl a dotkl se jí právě tam, kde po tom takovou dobu toužila.

Vzrušení ji celou pohltilo, ale stále neměla dost.

„Víc.“

Pak si vzpomněla, co jí právě řekl.

„Přitlač.“

Angelo dělal, co si přála, jemně, ale stále důrazněji. Nemohla si pomoci, z jejích rozevřených rtů vycházely slastné vzdechy. Chvilí ji laskal něžně a pak opět tvrdě a vášnivě, až měla pocit, že ji bolestná touha, kterou cítila, připraví o rozum.

„Ve světle toho ohně vypadáš úchvatně.“

Ta slova jí vytrhla z hlubin sladkých pocitů, do kterých se právě propadala. „Připadám si jako na pokraji extáze...“

Angelo začal postupně rozepínat zbývající knoflíčky jejích šatů. Stejně jako předtím následoval pokaždé polibek, až se dostal k lemu jejích kalhotek. Potom přestal a začal po jejich okraji lehce přejíždět prsty, až se jí tajil dech.

Usmál se. „Krásně se hodí k tvojí podprsence.“

„Ano,“ vzdychla, jako by to ani nebyl její hlas.

Celou ji svlékl, jen cíp šatů ještě halil její žhnoucí střed pod kalhotkami.

Její nohy se od sebe lehce vzdálily a Angelo přijal to tiché pozvání s rychlostí, která jí donutila zhluboka vzdychnout, když jeho prsty vklouzly mezi látku a její kůži a ponořily se hluboko... Jeho ústa jí přejela po těle až k prsu a ona spokojeně zavrňela.

Jeho prsty s ní prováděly neuvěřitelné věci. Začala se proti nim pohybovat, a přitom rukama pevně svírala jeho hlavu a tiskla ji na svou hrud'. Napětí, které se v ní po ty dva roky sbíralo a rostlo, se teď v jediném okamžiku uvolnilo.

Nemohla to zastavit. Volala jeho jméno a dožadovala se víc a víc, protože něco takového nikdy předtím nezažila.

Angelo pokračoval, dokud se celé její tělo nezmítalo rozkoší.

Tara ho popadla za zápěstí. „Už přestaň!“ zaprosila. A on přestal.

SEDMÁ KAPITOLA

Tara neměla ani tušení, jak dlouho už vedle sebe leželi, ale najednou si uvědomila, že všechno, co se mezi nimi dosud odehrálo, bylo velice jednostranné. Angelo nejenže proti tomu nic nenamítal, ale ani se po Tare ničeho nedožadoval.

Byl to tak úžasný muž! Rozhodně nikdy dříve nikoho takového nepotkala.

Jemně ho pohládila hřbetem ruky tam, kde cítila jeho erekcí.

„Mmm, to je příjemné, *cara*.“

„Chceš se milovat, Angelo?“

„Vlastně se právě milujeme, ale pokud se ptáš na sex...“ Angelo se odmlčel a Tara se zatajeným dechem čekala, co řekne.

„Nepochybuj o tom, že tě chci, ale dal jsem ti přece slib. Žádné svádění.“

Jistě, Angelo měl pravdu, ale... „Možná jsem změnila názor, možná chci být sváděná!“

„Ale já nechci porušit svůj slib, Taro.“ Jeho hlas zněl naprosto pevně, bez ohledu na touhu, která byla na jeho těle jasně patrná.

Respektovala to. Ale rozhodně to neznamenal, že tady nechá Angela jen tak ležet.

Hladila ho dál a líbilo se jí, jak se jeho tělo oddává jejím pohybům. „Můžu tě uspokojit i jinak.“

Angelo odpověděl jen slastným zamumláním. Vzala to jako souhlas a lehla si těsně vedle něj. Rozepnula mu kalhoty a vklouzla rukou dovnitř. Pomyslela na to, jaké by to bylo, kdyby se spolu teď milovali. Napadlo ji, že by jí tenhle muž, který dokázal držet své slovo i přesto, jak ho Tara přitahovala, nikdy neublížil.

Angelo se postavil a Tara, která teď před ním klečela, mu pomalu rozepnula a stáhla kalhoty. Potom i slipy.

Hluboce vydechla. „Jsi opravdu *připraven*.“

„Nikdy jsem nikoho neslyšel říct to takhle.“

Tara se naklonila dopředu, ale Angelo ji zastavil.

„Prosím, ne. Jestli se mě dotkneš ústy, nedokážu se ovládnout a poruším svůj slib.“

Tara kývla hlavou na souhlas a postavila se.

„Chci, aby sis sundal i tričko.“

Angelo si lehnul na záda na koberec a ona se posadila vedle něj.

„To je tak příjemné!“

„Ještě jsem nic neudělala.“

„Ne, ale jen cítit tvoje tělo vedle mého je tak krásné!“

Pevně vzala jeho ztopořené mužství do své dlaně.

„Úžasné. Jsi tak jemný!“

„Jemný?“

„Myslím tvoje kůže. Je jako samet.“

„Když to říkáš, věřím ti. Vlastně bych ti teď uvěřil, ať bys řekla cokoli.“

Zasmála se.

Angelo zavzdychal a ona ho začala hladit. „Taro!“

Poslouchala jeho sténání a uspokojovalo jí, že se mu její dotyky tolik líbí.

„Ano, *cara*, ano. Nepřestávej.“

Nepřestala a Angelo vybuchl v ohromné extázi, která jako by otrásla i jejím vlastním tělem. Nikdy nic podobného nezažila. Bylo to úžasné.

Ještě dlouho leželi před krbem, v němž pomalu dohasínal oheň, a potom Angelo vstal a odnesl Taru do své postele. Přesně tak, jak předpokládala, skončili v jedné ložnici.

Tara se s Angelem rozloučila na letišti s tím, že si jeho nabídku promyslí do příštího víkendu.

Sama nemohla uvěřit tomu, že ho nechává takhle čekat.

On by byl jistě raději, kdyby se rozhodla hned, ale respektoval její přání a nijak na ni nenaléhal. Bylo celkem jasné, že ho Tara chtěla natolik, že byla ochotná riskovat téměř všechno, třeba i neuvážené manželství. Ale to, že Angelo souhlasil s jejím rozhodnutím, jí dělalo moc dobře.

Baron vždycky trval na tom, že všechno musí být po jeho, a stejně tak to dělala většina mužů Tařiny matky.

Angelo byl prostě jiný.

Ale Tara nechtěla v Angelově případě udělat stejnou chybu jako s Baronem, a tak strávila většinu svého volného času vyhledáváním informací o něm a o jeho firmě. Nenašla toho mnoho, bylo vidět, že si své soukromí pečlivě chrání. A už tím se zásadně lišil od Barona.

Bylo pravidlem, že každou firmu, kterou koupil na pokraji bankrotu, dostal během velmi krátké doby zase nahoru. Pravidelně dával hodně peněz na charitu a vůbec byl vzorem všech ctností. Navíc to nebyl žádný sukničkář, alespoň Danette a Rayovi se nic podobného nepodařilo zjistit.

V bulvárních plátcích se o Angelovi Gordonovi nedala najít jediná zmínka.

To jediné, čeho se Tara dopátrala, souviselo s jeho neuvěřitelnou schopností vydělat závratné sumy peněz a zároveň zachraňovat další a další společnosti před téměř nevyhnutelným zánikem.

Snažila se tedy najít nějaké informace o rodinné firmě, kterou založil Angelův otec, ale protože neznala její jméno, nebyla úspěšná. O tom, jak o tuto firmu rodina

vlastně přišla, se nikde v člancích, týkajících se Angelovy současné práce, nepsalo. Kromě toho, co jí sám ze své minulosti odhalil, zůstávala tato část jeho minulosti zahalena tajemstvím.

Angelův současný život se točil pouze kolem obchodu, ale k lidem ve svém okolí se choval hezky, většina jeho partnerů s ním obchodovala už dlouhá léta. Pokud Tara stála o nějaké dobré znamení, které by jí pomohlo v rozhodování, tohle byla trefa do černého. Angelo byl zkrátka muž, jemuž se dalo stoprocentně věřit.

Když ve čtvrtek večer celá unavená vyrazila na nákup, pomyslela si, že to byl velmi dlouhý den a ještě delší týden. Angelo jí chyběl mnohem víc, než by si kdy dokázala vůbec představit. Sama by nevěřila, že se někdo může za pár dní stát pro druhého naprosto nepostradatelným. Každou noc se dlouho převalovala v posteli a nemohla usnout. Na jednu stranu věděla, že kdyby jí ještě před pár dny nějaká kamarádka řekla, že se hodlá provdat za muže, kterého poznala před týdnem, sama by se jí buď vysmála, nebo ji začala přesvědčovat o tom, že takové rozhodnutí je zcela jistě unáhlené. Ale na druhou stranu by si ještě před pár dny nedokázala představit, že existují muži jako Angelo Gordon. A to trochu měnilo situaci...

Čekala ve frontě a roztržitě se rozhlížela kolem sebe. Její zrak padl na jakýsi časopis na pultě. Náhle jí to přímo praštilo do očí! To přece nebylo možné?! *Ale bylo to tak.*

Z první stránky časopisu zářila velká barevná fotka, kde ji Angelo vášnivě líbá u Danettina bazénu. Titulek pod obrázkem hlásal: SVŮDNÁ TARA KLOFLA DALŠÍHO BOHÁČE

To přece vůbec nebyla pravda! Tara přece nikoho nesváděla, ani Barona, a rozhodně ani Angela!

Jenže to, co se psalo pod fotografií, bylo mnohem horší. Pomůže bývalé modelce skutečnost, že spí se svým šéfem, k závrtné kariéře?

Tara popadla bulvární plátek a rozevřela ho tak prudce, že jí málem zůstaly v ruce dvě roztržené části. Zběsile časopisem listovala, až konečně našla, co hledala. Článek měl přes dvě stránky a doprovázelo ho množství dalších fotografií. Každá z nich jasně naznačovala intimní vztah mezi ní a Angelem.

Na jedné fotce například vycházeli společně z hotelového pokoje na pobřeží a Angelo měl ruku kolem jejích ramen. Bylo z toho více než jasné, jaký je jejich vztah, ale přesto si autor článku neodpustil vše náležitě okomentovat.

Stejně jako před dvěma lety ji i tentokrát v článku popisovali jako svědkyni lačnicí po penězích, ale tentokrát k tomu přibýly dohady o tom, že se touhle cestou snaží udělat kariéru ve společnosti *PrimoTech*. Byl tu citován nejmenovaný zdroj z oddělení managementu lidských zdrojů, který tvrdil, že si Tara od milostného vztahu s majitelem firmy nepochybně slibuje rychlý kariérní postup.

Bylo tam všechno. Tařin vztah s Baronem, to, jak si později našel dědičku ropného impéria, a dokonce i spekulace o tom, že její život stále sledoval a bránil jí v dalším vztahu pro případ, že by se hodlal rozvést.

Taře se udělalo nevolno a měla co dělat, aby to málo, co dnes snědla, zase nevyšlo ven. Snažila se tak usilovně dokončit svou práci v kanceláři, aby měla volný víkend, že ani nestihla zajít na oběd. Byli s Angelem domluveni, že za ní přijede zítra odpoledne.

Jestlipak už četl ten článek? To nevěděla, ale každopádně jí celý týden ani jednou nezavolał. Očekávala, že se bude snažit ji aspoň na dálku přesvědčovat, ale neudělal to. Věděla jen to, kdy se mají opět setkat, což jí řekl, když se spolu loučili.

Zrak jí sklouznul zpět k článku. *Kolik lidí tohle asi vidělo?*

Nemohla uvěřit, že by ji ještě jednou mohlo potkat něco podobného, a šíleně ji to rozčílilo. Neudělala nic špatného, a přesto se o ní zase psalo jako o proradné mrše, která využívá své tělo, aby si získala peníze a společenské postavení. To ji mrzelo nejvíc. Nešlo přece jen o tělo! Uměla používat i mozek, a dokud se nesetkala s Angelem, šlo jí to sakra dobře! Školu končila s těmi nejlepšími výsledky a v práci si vedla slušně. Neměla zapotřebí někoho svádět, aby si pomohla k lepšímu místu!

Věděla, že by se takové snůšce lží měla jen zasmát, ale přesto cítila palčivou bolest, která ji pronikala až k srdci. A o to horší bylo vědomí, že ať už bulváru fotku prodal kdokoli, musel to být někdo z Danettina večírku. A navíc se někdo z jejich kolegů snížil k tomu, že na ni naházel takovou špínu. A ještě k tomu anonymně. Takové podlosti se smát nedokázala.

Nevěděla, kdo z práce by se k ní mohl takhle zachovat, zato si dobře pamatovala, kdo na Danettině party cvakal jednu fotku za druhou. Nadějný novinář Ray.

Přitom Taře vykládal, že dělá seriózní práci a fotografování je jen jeho koníček. Jenže tohle rozhodně nebyl ukázkový příklad seriózní práce, a fotky, za které jejich autor jistě dostal slušně zapláceno, rázem dělaly z koníčku výnosný způsob obživy.

Odporné, pomyslela si v duchu a opět se jí udělalo špatně. Věděla o tom Danette?

Před dvěma lety Taru zradily dvě modelky, které považovala za své dobré přítelkyně. Napovídaly o ní novinářům pěkné věci! Vůbec se nestyděly vymyslet si o Taře ty nejhorší pomluvy, které se ani v nejmenším nezakládaly na pravdě. Dnes už věděla, že si měla dávat větší pozor na to, koho považuje za svého přítele, ale tehdy ji jejich chování neranilo o nic méně než Baronova zrada.

Možná byla Tara jen nepoučitelně naivní, ale byla přesvědčena o tom, že Danette o ničem z toho, co Ray udělal, nevěděla. Na něco takového byla až příliš upřímná, a navíc byla do svého novináře upřímně zamilovaná.

Pokud viděla tenhle článek, zřejmě ji to zranilo podobně jako Taru.

Bylo to tak odporně nefér. Ta krysa! Kdyby ho teď měla před sebou, usekla by mu ocas.

„Slečno, co si budete přát?“

Tara se probrala a podívala se na prodavačku. Z výrazu její tváře bylo zřejmé, že to není poprvé, co se jí ptá. Předchozí zákazníci už zřejmě omrzelo vyptávat se na cenu různých druhů pečiva.

Hodila plátek na pult. „Vezmu si tohle.“

Když zaplatila a odcházela z obchodu, střídavě ji polévalo horko a zima. Jak se jen mohlo něco takového stát?

Tařino zoufalství se ještě prohloubilo, když druhý den přišla do práce a zjistila, že dostala výpověď. Bylo jí řečeno, že tohle rozhodnutí přišlo z Angelovy kanceláře v New Yorku, ale odmítala tomu uvěřit. Přinejmenším by snad byl příliš chytrý na to, aby ze své firmy propustil ženu, se kterou měl poměr, když bylo jasné, že by takovým rozhodnutím jen povzbudil další zájem novinářů.

Navíc by to Angela i jeho firmu uvrhlo do značného nebezpečí v případě, že by ho daná žena nařkla ze sexuálního obtěžování na pracovišti.

Vedoucí osobního oddělení, který měl ten den za úkol ukončit s Tarou pracovní poměr, jí nicméně sdělil, že Angelo je právě v Portoriku, protože jeden z jeho podniků ohrozily katastrofální povodně. V zasažené oblasti zřejmě zatím nefungovalo telefonní spojení, což vysvětlovalo, proč Taře celý týden nezavolal.

Když to domluvené odpoledne nedorazil na schůzku, vydala se Tara do jeho kanceláře. Sekretářka potvrdila, že Angelo volá jen občas a to pouze proto, aby si vyzvedl vzkazy, které mu byly zanechány v kanceláři. Tara mu tedy také jeden nechala, něco v tom smyslu, že se jí nedaří ho sehnat a ať se ozve. Musela připustit, že s přírodní katastrofou, o které už celý týden slychala ve zprávách, ani mocný Angelo Gordon nic moc nezmůže. Přinejmenším ji nedokáže o pár dní odložit jen proto, aby stihl domluvenou schůzku.

Tara se rozhodla, že se ve svých rozhodnutích už nikdy nenechá ovlivňovat tím, co se stalo v minulosti. A to znamenalo i nadále důvěřovat obchodnímu magnátovi, po kterém se jí stýskalo víc, než si byla ochotná připustit.

Rozhodla se, že to tak nechá minimálně do doby, než ji Angelo sám přesvědčí o opaku.

Rozhodla se, že si mezitím ujasní aspoň tu záležitost s bulvárem, a tak zavolala Danette. Její kamarádka ale bohužel nebyla doma, takže musela nechat vzkaz na záznamníku.

Druhý den ráno ji vzbudilo zvonění telefonu. Nemohla se vzpamatovat, protože předešlé noci probděla příliš mnoho hodin přemítáním o své nejlepší kamarádce i o muži, který jí nabídl sňatek.

Napadlo ji, že volá Danette, a rychle popadla sluchátko. „Haló?”

„Taro?”

Ten hlas zněl povědomě, ale nebyla si úplně jistá, kam ho zařadit.

„Ano?” Měla sucho v krku, musela si odkašlat. „Musím tě vidět, miláčku.”

„Kdo je to?” vyhrkla, ale pomalu jí to začalo docházet.

Ten hlas na druhém konci telefonu nepatřil ani jednomu ze dvou mužů, kteří jí směli říkat „miláčku”. Nepatřil totiž ani Angelovi, ani jejímu nevlastnímu otci Darrenovi.

„Nepovídej mi, že jsi zapomněla, jak zní můj hlas, krásko. To já nezapomněl na nic, Taro. Nemohl bych! Na omamnou vůni tvé kůže, na tvé sladké rty...“

„Nejsem na takové řeči zvědavá," řekla Tara rychle, když jí konečně došlo, kdo volá.

Baron se pomalu zasmál hlubokým hlasem, jako by si snad myslel, že s ním flirtuje.

„Co bys řekla tomu, kdybych tě přišel navštívit? Byla bys radši, kdybych ti to, co ti chci sdělit, řekl z očí do očí, co?"

„Ne! Nejsi v Portlandu, že ne?" Vyděsila se Tara a uvědomila si, že vůbec nechápe, odkud Baron sehnal její číslo.

„Zatím ne, ale můžu se za tebou okamžitě vydat. Musíme si promluvit."

„Není o čem." Už dva roky se snažila vzpomínku na něj vymazat ze svého života a nedokázala si představit, že by jí mohl říct něco, co by chtěla slyšet.

„Rozvádím se."

„To má tvoje žena tedy štěstí!" ujelo Taře, nemohla si prostě pomoci. Vážně si ten domýšlivý hlupák myslel, že by ji to mohlo ještě zajímat?

„Rozumím tvój zahořklosti, pusinko. Před dvěma lety jsem udělal strašnou chybu, víš? Chtěl bych to všechno dát do pořádku."

„Ty vůbec nevíš, co říkáš. Před těmi dvěma lety jsi mi prokázal opravdu velkou laskavost. Barone. Vypadl jsi z mého života. A já nedopustím, abys tuhle jedinou dobrou věc, co jsi kdy udělal, teď zkazil. Jsi jako upír, vysáváš a zneužíváš všechny kolem sebe a směješ se jim při tom do očí!"

Tara naprosto nechápala, jak vůbec kdy mohla někoho takového milovat, a teď, po týdnu s Anjelem.

který se od Barona lišil jako den od noci, už o něm nechtěla ani slyšet.

„Nechci, abys znovu vstoupil do mého života. Nechci, abys mi telefonoval a jestli za mnou přijedeš do Portlandu, přísahám, že na tebe zavolám policii!”

„Taro, já vím, že se na mě zlobíš, ale pochop...”

„Pleteš se,” znovu ho přerušila, protože nechtěla poslouchat nic, co by následovalo. Jistě, dokud s Baronem žila, vždycky se nakonec nechala obměkčit tisícem výmluv, které pohotově vysypal z rukávu, ale to už nehodlala nikdy dopustit.

„Nezlobím se na tebe. Jen se mi chce zvracet z toho, že si vůbec dovolíš mi zavolat a ještě si snad myslíš, že bych tě chtěla vidět! Po tom, jakým ohavným způsobem jsi mě odkopl a předhodil jako kus hadru těm hnusným supům, co si říkají novináři...”

„Můžu ti to vysvětlit.”

„Ne, to tedy nemůžeš.” Musela se zhluboka nadechnout. „Nech mě na pokoji, Barone. Nebo to tentokrát budu já, kdo předhodí bulváru tebe!”

„Taro, nemůžeš věřit Angelovi Gordonovi!” Jeho hlas zněl najednou drsně.

Takže to četl.

„Do mého soukromého života ti vůbec nic není!”

„Býval jsem přece jeho součástí.” Ten měl tedy nervy!
„To bylo kdysi a už dávno to neplatí, Barone. Sbohem!”
Zavěsila.

Za pět minut začal telefon znovu zvonit, ale Tara ho nezvedla.

OSMÁ KAPITOLA

Poté, co si Tara dala sprchu, si poslechla vzkaz na záznamníku. A zalitovala. Druhý telefonát nebyl od Barona, volal jí Angelo. Přesto se na její tváři objevil po dlouhé době úsměv.

Angelo byl na cestě do Portlandu a měl dorazit pozdě večer. Neříkal nic o tom, co se objevilo v novinách, ale omlouval se, že nezavolal dřív. Kvůli situaci v Portoriku to nebylo možné.

Tara si poslechla Angelův vzkaz třikrát za sebou, jen aby slyšela jeho hlas. Telefon za chvíli opět zazvonil, ale když Tara zjistila, že volá nějaký novinář, rychle zavěsila. Toho dne zvonil telefon téměř nepřetržitě, ale Tara už ho nezvedala. Věděla, že záznamník senzacechtivé pisálky spolehlivě odradí.

Připravovala se na Angelův příjezd a přemýšlela o všem, co se stalo. To, co jí nejvíc štvalo na Baronově telefonátu, nijak nesouviselo s její minulostí. Bolest z toho, co jí provedl, nechala už dávno za sebou. Horší bylo to, že jí Baron řekl, že Angelovi se nedá věřit. To ji trápilo nejvíc.

A navíc ji mrzelo, že snaha vyhnout se dalšímu hovoru s ním ji připravila o možnost mluvit s Angelem.

Chápala, že Baron to nikdy nemohl pochopit,

protože jeho povaha byla skrz naskrz proradná, ale Tara přece věděla, že Angelovi může plně důvěřovat a že by jí nikdy neublížil. Dokonce by ani nedopustil, aby jí ubližoval někdo jiný. Byla přesvědčená, že se Angelo bude zlobit, až zjistí, že ji bez příčiny vyhodili z práce, a že se taky postará, aby Ray hořce litoval, že kdy prodal bulváru jejich fotku.

Tara Angelovi opravdu důvěřovala.

To proto věřila, že nemá s jejím vyhazovem nic společného. To proto na něj čekala se srdcem po okraj plným naděje místo s nabitou pistolí. Něco v jejím nitru bylo s Angelem hluboce provázáno a nutilo ji ani v nejmenším o něm nepochybovat.

Její bývalý milenec jí už dávno nemohl způsobit žádnou bolest. Ale co týkalo Angela, byla Tara přesvědčená, že rozejít se s ním by pro ni znamenalo opravdu nesnesitelné utrpení.

Přece se už nechtěla nikdy zamilovat! Nechtěla být zase tak zranitelná!

Snažila se sama sebe přesvědčit, že *věřit* ještě neznamená *milovat*.

Sama nechápala, proč se po pár dnech s Angelem najednou cítila, jako by s ním měla strávit zbytek života. Věděla dobře, že mužům, kteří mají moc, není radno věřit. Tohle jí Baron rozhodně nemusel vysvětlovat. Přesto se cítila tak dotčená, když jí to řekl. Vlastně na jeho slova od té chvíle musela neustále myslet.

Hlas srdce jí říkal, že Angelo je jiný. Možná s tím souviselo i to, že se jí svěřil se svou minulostí.

Najednou litovala toho, že se o něm snažila zjistit nějaké informace. Bylo přece jasné, že je to čestný člověk.

Přínejmenším si byla jistá, že muž, který deset let uvažuje o pomstě, nemění své názory ze dne na den. Pokud se rozhodl si ji vzít, myslí to vážně.

Tara se zarazila. Snažila se snad přesvědčit sama sebe, že by Angelovu nabídku měla přijmout?

Každopádně mu důvěřovala. Chtěla ho a nemohla popřít, že kdyby se s ním přestala stýkat, zůstalo by v jejím životě obrovské prázdné místo.

Rozhodnutí, v jehož znamení se nesl celý tento týden, ve skutečnosti žádným rozhodnutím nebylo. Baronův telefonát jí všechno překvapivě ujasnil. Angelo byl o tolik jiný než ostatní muži. Tara si teď byla jistá, že pokud by jeho nabídku odmítla, musela by toho litovat po celý zbytek života.

Z těchto myšlenek jí vytrhl hluk za dveřmi, podle kterého poznala, že bude mít návštěvu. Běžela ke dveřím a plna očekávání je otevřela. Stál tam Angelo.

Jeho pleť byla bledá a oči vypadaly unaveně. Tara nic neřekla, ani se neusmála. Čekala.

Popadl ji do svých silných paží a dlouze ji políbil. I ona ho objala a políbila.

Pohládl ji po tváři. „Stýskalo se mi, *stellina*.”

„Mně se taky stýskalo, Angelo.”

Znovu ji políbil. Vzal ji do náruče a odnesl do obývacího pokoje, kde se s ní na klíně posadil do pohodlné pohovky.

„Viděl jsi ten článek?” zeptala se ho s obavami.

„Něco jsem zahlédl ve stánku na letišti.”

„Rozzlobilo tě to?”

„Nebylo to nic ve srovnání s tím, jak mě vytočilo, když jsem se dozvěděl, že tě vyhodili.”

Věděla přece, že on by něco takového nikdy neudělal!

„Vždycky jsem si u svých podřízených vážil schopnosti samostatně se rozhodovat, ale pokud se to týká mého osobního života, nehodlám připustit, aby někdo jednal za mými zády.”

„A proč to vlastně udělali?”

„Jak to myslíš?” podivil se Angelo.

„Ten, kdo o tom rozhodoval, si zřejmě musel myslet, že ti takové opatření prospěje.”

„Hloupost.”

„Ano, ale...“

„Prostě udělali neuvěřitelnou hloupost, protože se nikdy předtím do takové situace nedostali.“

Tara mlčky čekala, jestli Angelo pro to, co se stalo, najde nějaké rozumné vysvětlení.

„Mí lidé vědí pouze to, že nesnáším jakoukoli publicitu. V životě jsem neměl rande se ženou, která by pracovala v některé z mých firem, a to je jeden z důvodů, proč se moje jméno dosud neobjevovalo na titulních stránkách bulvárních časopisů. Toho Raye, nebo jak se jmenuje, přetřhnu jako hada.“ Z jeho slov zněl takový hněv, že Tara Danettina přítelka začala téměř litovat.

„Takže si taky myslíš, že to byl on?“

„Kdo jiný by to mohl udělat?“

„Mně taky připadá, že to musel být on, ale jsem si jistá, že Danette o ničem nevěděla.“

Angelo tak přesvědčeně nevypadal.

„Mluvila jsi s ní?“

„Ne. V práci jsem ji nezahlédla, a když jsem jí pak telefonovala, nebyla doma.“

„Vedoucí osobního oddělení, který tě propustil, bude muset povinně absolvovat kurz korektního jednání se zaměstnanci.“

„Ten si to opravdu odskáče, co?“ usmála se Tara, ačkoli se ještě pořád úplně neuklidnila.

„Víš, kdo by ten kurz vedl, kdybych chtěl, aby si to odskákal? Ty!“ ušklíbl se Angelo.

„Jenže já už pro *PrimoTech* nepracuju.“

„To máš pravdu.“ Angelo zabořil své prsty do jejích krásných vlasů a začal je jemně pročesávat. „Jsou jako hedvábí. Doufám, že bys přijala nové místo blíž u mě.“

„Cože?“ Nejdřív mluví o jejích vlasech a pak jí nabídne zaměstnání? „Nabízíš mi místo ve vedení své firmy?“

„Nabízím ti místo ve svém životě.“

„Takže nechceš, abych pro tebe pracovala?“

„Ale ano. Chci, abys pro mě pracovala. Myslíš, že nechám tak chytrou holku odejít ke konkurenci?“

Tenhle kompliment jí udělal radost, ale pořád si nebyla jistá, kam tím míří.

„Jsem zmatená," přiznala upřímně.

„Poslal jsem do *PrimoTechu* instrukce, aby Taru Petersovou už nikdy nepřijali. Ale zároveň doufám, že mou nabídku přijme Tara Gordonová.“

Polkla a zhluboka se nadechla. „Ano.“

Zarazil se. „Vezmeš si mě?“

„Hned, jak budeš chtít.“

„Myslíš to vážně, Taro?“

„Ano, Angelo," vzdychla šťastně.

„Souhlasíš jen s malým obřadem?“ řekl a z jeho hlasu zaznívala naprostá spokojenost.

„Ano, ale chtěla bych tam mít mámu a Darrena... a taky Danette.“

„Dobře." Angelo ji dlouze políbil, a když Tara začala vnímat svět kolem sebe, měla na sobě jen podprsenku, Angelova košile byla celá rozepnutá a jeho sako a kravata ležely opodál na zemi.

Hladově se na ni díval.

„Chci tě.“

„Já tě taky chci.“

„Ale počkáme.“

„Myslíš... než se vezmeme?“

„Ano.“

Znělo to rozumně a Tara se spokojeně usmála, protože si byla jistá, že zařídit malý obřad bude otázkou několika dní. Líbilo se jí, že Angelo chce čekat, ale přece jen to od nich obou vyžadovalo velkou dávku sebeovládání.

Vtom někdo zazvonil.

„Čekáš někoho?“ zeptal se Angelo.

„Ne," odpověděla Tara, rychle si oblékla halenku a vydala se ke dveřím.

„Kdo je to?“

„Taro, to jsem já, Danette. Můžu dál?”

„Jistě,” řekla Tara, ale než otevřela dveře, naznačila Angelovi, aby si rychle oblékl košili.

„Máš strach, že by omdlela, kdyby zahlédla mou mužnou hrud’, vid’?” ušklíbl se.

„To určitě,” zasmála se Tara.

Když Danette vstoupila do dveří a spatřila Angela Gordona, chvíli na něj jen překvapeně zírala. „Pane Gordone?” hlesla potom.

„Říkejte mi Angelo, přece jsem byl u vás na večírku,” připomněl jí s úsměvem.

V tu chvíli se Danettiny oči naplnily slzami. Rychle si rukou zakryla ústa, aby nebylo slyšet vzlyk, který se jí vydral z hrdla.

Tara ji mlčky objala.

„Nic se neděje! Neplač, my přece víme, že jsi nic špatného neudělala!”

Tara si sice nebyla úplně jistá, co si o celé záležitosti myslí Angelo, ale každopádně se k Danette choval přátelsky, a za to mu byla vděčná.

„Já ne, ale Ray...” vzdychla Danette a rozplakala se. Tara ji objala kolem ramen a držela ji, dokud se neuklidnila. Angelo vstal a podal jí kapesník, aby si otřela slzy.

Pak se zhluboka nadechla. „Ray vůbec nechápe, za co se na něj zlobím.”

„Je to blbec,” řekla Tara, ale vzápětí by ta slova raději vzala zpět. „Ne, promiň...”

„Rozešla jsem se s ním. Vůbec nechápu, jak jsem ho mohla mít ráda,” prohlásila Danette.

„To mě mrzí.”

Danettin zrak sklouznul k Angelovi. „A taky jsem dala výpověď. Když jsem zjistila, že Taru vyhodili, řekla jsem jim, že pro takovou společnost pracovat nechci.”

„Postarám se o to, aby ten omyl rychle napravili,” ujistil ji Angelo. „Takže kdybyste si to rozmyslela...”

Ale Danette zavrtěla hlavou. „Děkuju vám, ale ne. Žiju v Portlandu celý svůj život a teď je asi na čase něco změnit. Toužím po nějakém dobrodružství. Myslela jsem si, že mě čeká s Rayem, ale to jsem se spletla.“

Taře bylo její kamarádky vážně líto. „Možná bych vám mohl pomoci něco najít,“ pronesl Angelo.

„Myslíte to vážně?“

„No jistě.“

„To by bylo skvělé! Nezlobíte se na mě?“

„Za chování svého bývalého přítele přece nemůžete.“

Danette se konečně trochu usmála.

Nakonec ji Tara s Angelem přemluvili, aby zůstala na večeři. Když Angelo zjistil, že Danette mluví plynule italsky a španělsky, prohlásil, že pokud stojí o změnu, velmi rád jí najde místo někde v zahraničí.

Danette nakonec odcházela s úsměvem, přestože v jejích očích stále zůstával stín lítosti. Když za ní zapadly dveře, řekla Tara: „Stejně bych Rayovi nejradši jednu ubalila.“

„Vymyslel jsem něco lepšího. Dám ho k soudu,“ prohlásil Angelo.

„Myslíš, že něco z toho, co udělal, je trestné?“

„Bohatě mi stačí to, že si bude muset najmout právníka, bude stát před soudem a bude se muset obhajovat. To by pro něj snad mohlo být dostatečným trestem, nemyslíš?“

„Máš pravdu, Angelo.“

„A teď k naší svatbě...“

„Poletíme do Rena, vezmeme se a pak spolu strávíme báječnou svatební noc,“ vyhrkla Tara.

„Budeme mít tu nejkrásnější svatbu na světě, *Stellina*“ usmál se Angelo.

Angelo se spokojeně rozhlížel po svatební síni. Velká svatba nepřipadala v úvahu už proto, že by jistě vzbudila nežádoucí pozornost médií. A on nechtěl, aby se Baron Randall dozvěděl, že si Taru hodlá vzít.

Na to, že se vše podařilo zařídit během čtyřiaadvaceti hodin, to nakonec byla svatba, o které by si i princezny mohly nechat jen zdát. Našli si obřadní síň u krásného modrého jezera mezi horami. V první řadě seděla Danette a Tařina matka, na ženichově straně Angelův dlouholetý přítel a soukromý detektiv Hawk. Celá místnost byla vyzdobena růžemi a zvuk varhan jí dodával patřičně slavnostní atmosféru.

Když zazněl svatební pochod, otevřely se dveře a v nich stála zářící Tara. K oltáři ji přivedl Darren, její nevlastní otec. Jak kráčeli směrem k Angelovi, přepadl ho slastný pocit, že tahle nádherná dívka se za chvíli stane jeho ženou. Ženou, která bude patřit jen jemu, ženou, s níž prožije zbytek svého života.

Přestože svatbu zařizovali narychlo, neměla na sobě Tara žádné obyčejné svatební šaty. Byl to oděv, který zdůrazňoval každou dokonalou křivku jejího těla, a který vkusně, ale přesto svůdně odhaloval její dekolt. Tara v těch šatech vypadala zkrátka božsky, ale zároveň d'ábelsky svůdně.

Po obřadu pozval Angelo všechny zúčastněné na večeři do přepychového hotelu. Ale místo toho, aby si sám vychutnával báječné jídlo, nemohl se zbavit nutkavé touhy unést Taru do novomanželského apartmá a konečně z ní učinit svou ženu.

Její rozzářená tvář pro něj představovala jen ještě větší pokušení. Viděl na ní, jak moc ji potěšilo, že se obřadu zúčastnila její matka a Darren, a sám z toho měl velkou radost. Sám už skoro zapomněl na to, jaké to je, když se člověk sejde se svými blízkými. Po smrti obou rodičů se přestal stýkat s příbuznými na Sicílii, a přestože většinu času trávil ve společnosti svých kolegů nebo obchodních partnerů, ani nejlepší známí mu nemohli nahradit opravdovou rodinu.

„Víš, Angelo, když jsem ti předával ty informace o Randallovi, ani ve snu by mě nenapadlo, kam tohle

všechno povede," řekl mu Hawk, když si jich na chvíli nikdo nevšímal.

„Je to ten nejlepší způsob, jak si pojistit, že ji ten neřád nikdy nedostane," řekl Angelo spokojeně.

„Tara na mě nepůsobí jako žena, která by dvakrát udělala tu samou chybu."

„Víš přece, že Randall dovede být velmi přesvědčivý," namítl Angelo.

„Ale rozhodně by ji nedokázal přimět k tomu, aby se znovu stala jeho milenkou."

„Ne, s tím by Tara nikdy nesouhlasila," připustil Angelo. Jenže bylo veřejným tajemstvím, že se Baron Randall hodlal brzy rozvést...

Jedině takhle si mohl být skutečně jistý, že se ten bídák už nikdy nevrátí do hry.

„Ty, Angelo, co k ní cítíš?"

„Toužím po ní."

Hawk se na něj podezíravě podíval. „To je všechno?"

„To tě nemusí zajímat," namítl Angelo.

„Jsem přece tvůj přítel."

„Ale nejsi můj zpovědník."

Podle toho, jak se Hawk zatvářil, ho taková odpověď rozhodně neuspokojila.

„Chci Taru," dodal Angelo. „Vážím si jí. Mám ji rád. To snad stačí, ne?"

„Přemýšlel jsi někdy o tom, jaká bude její reakce, až se dozví, co bylo mezi tebou a Randallem?"

„Při troše štěstí se to nikdy nedozví. Udělám všechno pro to, aby se to nestalo."

„Já se na štěstí nikdy nespolehal," namítl Hawk zadumaně.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Když Angelo Taru vzal do náručí a odnesl ji do jejich pokoje, byla celá nervózní. Touha, která z něj sálala, ji téměř děsila. Připadalo jí, že se každou chvíli změní v běsnícího tygra, který se na ni vrhne.

Neměla by přece mít z Angela strach...

Nakonec je to muž, za něhož se právě vdala.

Ale i tak se cítila trochu nejistě.

Angelo nohou přibouchl dveře a položil ji na postel. Opravdu se na ni díval jako nějaká šelma, která si právě vyhlédla svou kořist.

„Konečně jste moje, paní Gordonová.“

„Opravdu?“

„Jistě,“ usmál se a políbil ji. Z jeho polibku sálala nekonečná touha. Takhle ji ještě nikdo nikdy nepolíbil.

„Jsi tak nádherná, moje milá.“ zašeptal Angelo.

„Díky.“

Začal jí pomalu rozepínat šaty.

„Angelo?“ ozvala se Tara nejistě.

„Ano?“

„Víš, jsou to dva roky a já -“

„Chceš říct, že ses dlouho s nikým nemilovala?“

„Ano. A proto...“

Tara si nebyla jistá, jak Angelovi říct, aby byl něžný a nespěchal na ni. Bylo jí celkem jasné, že právě tohle teď slyšet nechce.

„Copak bys chtěla, *cara*, tohle?“ Začal ji pomalu líbat na ramena a letmo zabrousil až k výstřihu. Pak zvedl hlavu. „Nebo tohle?“ A silně přitiskl svá ústa na její. Jeho ruka sjela dolů a pevněji chytla za zadeček. Potom začala pod šaty pátrat dál. Taře se vybavily vzpomínky na romantický večer v Angelově domě na pláži, a její tělo se v tu chvíli zcela oddalo jeho dotykům.

Angelo ale sám vycítil, že by nebylo dobré to uspěchat. Kroužil prsty kolem míst, kde po jeho dotycích nejvíc toužila, a vzrušoval ji tak čím dál tím víc.

Tara zvrátila hlavu dozadu a hlasitě vydechla. Jak jen mohla chtít, aby nespěchal?

„Angelo, prosím. Dotýkej se mě.“

„Vždyť se tě dotýkám,“ zamručel hlubokým hlasem.

Začal ji znovu líbat, ale tentokrát na všechna místa kromě úst.

Proč proboha chtěla, aby nespěchal? Vždyť touhou téměř umírala!

Angelo jí pomalu začal rozepínat šaty a každé místo, které odhalil, hned zahřál dalším polibkem.

Najednou byla Tara oblečená pouze ve spodním prádle a celé její tělo se chvělo vzrušením.

„Angelo, chci tě!“

„Pamatuješ, co jsem ti předtím řekl?“

V tu chvíli by si stěží vzpomněla na vlastní jméno.

„Že mi dáš, cokoli si řeknu?“

„Ano.“

Už z téhle hry začínala šilet.

„Chci, aby ses svlékl.“

„Chceš mě vidět nahého?“

„Ano.“

„Tak si mě svlékni.“

„To má být výzva?“

„Spíš prosba," zamručel Angelo. Každopádně to bylo něco, co Tara nemohla odmítnout.

Začala s Angelovou kravatou. Jemně ji rozvázala, stáhla mu ji z krku a hodila na postel.

Potom se dala do rozepínání knoflíků u kalhot. Schválně při tom vzdychala a s radostí sledovala, že i Angelo má problémy se ovládat.

„Ty se tedy umíš kontrolovat," ušklíbla se.

„A ty jsi zase rozená svůdkyně."

„Možná ano, ale jenom pro tebe."

Když Angelovi sundala košili, pohled na jeho nádherně opálenou svalnatou hrud' jí úplně vyrazil dech.

„Páni!"

„Dělám aikido," pronesl klidně Angelo, když viděl, jak na něj Tara zírá.

„To bych do tebe neřekla."

Angelo působil dojmem, že jediné, co ho v životě zajímá, je obchod. Na druhou stranu šlo aikido docela dobře dohromady s jeho úžasnou schopností sebeovládání. Už chápala, proč se jí zdálo, že v Angelovi dřímá šelma.

Rozhodně by tohohle muže nikdy nechtěla mít za nepřítele, ale po jeho boku se cítila zcela bezpečně.

„Budeme mít celý život na to, abychom se dozvěděli všechna tajemství o tom druhém."

„Máš pravdu." Tara zajela Angelovi rukou do kalhot. „Tohle tajemství jsem už jednou viděla, ale ráda bych si to zopakovala."

„Jen do toho," usmál se Angelo.

Tara znovu pocítila překvapení z toho, kolik volnosti jí dopřává, a Angelo, jako by vytušil, na co právě myslí, ještě dodal: „Udělám, cokoli si budeš přát."

„Vážně?"

„Ano," přikývl. „Můžeš si se mnou dělat, co chceš."

„Necháš mě, abych ti kravatou svázala ruce?"

Angelo se na ni dlouze zadíval a ona si už začala myslet, že odmítne. Chtěla, aby jí věřil. Baron jí nevěřil nikdy, nikdy nepřipustil, aby sám nebyl pánem situace. Něco takového by jí rozhodně nikdy nedovolil. Ale pokud šlo o Angela, pochopila by, kdyby nesouhlasil, přece jen to nebyla hra typická pro svatební noc.

„Mám nechat ruce vpředu nebo vzadu?“ zeptal se po chvíli.

Tara se na něj překvapeně podívala. „Tobě to nevadí?“

„Věřím ti, *Stellina*. Dělej, co chceš.“

Angelo byl tak úžasný...

„Dej ruce dozadu, prosím. Není moc mužů, kteří by své milence dovolili něco takového.“

„Ale ty nejsi jen moje milenko, Taro. Ty jsi teď hlavně moje žena.“

„Máš pravdu,“ usmála se spokojeně

Svázala mu ruce za zády a pevně kravatu utáhla. Přesto šlo jen o zdání, dobře věděla, že by pro Angela nebyl problém ji kdykoli opět rozvázat.

Tara ho pomalu svlékla a se zalíbením pozorovala jeho krásné tělo.

„Minule jsi říkal, že kdybych se tě ústy dotkla tam,“ Tara ukázala hlavou směrem k jeho erekci, „že by ses nedokázal ovládnout.“

„Ano, to jsem řekl.“

„Můžu tě políbit teď?“

„Prosím.“

Tara si klekla a začala Angela hladit nejprve rukou. Jeho kůže jí opravdu připadala jako samet. „Líbí se ti to?“

„Ty víš, že ano.“

„Mně taky.“

„To jsem rád.“

Tara Angela políbila. A kdyby jen jednou...

„Přestaň, prosím.“

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „A co když nechci?“

„Budu tě muset donutit.“ Angelo měl najednou volné ruce a kravata ležela na zemi. Vstal, popadl Taru do náručí a lačně přitiskl svá ústa na její.

Teď si Tara byla konečně jistá, že toho muže miluje.

Angelo ji položil na postel a svlékl jí spodní prádlo, které měla ještě stále na sobě.

„Tohle bílé s kraječkami jsem si vzala jen kvůli tobě,“ zašeptala, jako by to mělo být jejich tajemství.

„Doufám, že si ho zase někdy oblékneš. Ale dnes v noci už to nebude.“

K tomu, co se dělo dál, už slova nepotřebovali. Dlouze se milovali, až nakonec usnuli vysílením.

Ráno Angela probudila vůně kávy a čerstvého pečiva. Protáhl se. Takhle rozlámaný se necítil ani po tom nejdrsnějším tréninku. Otevřel oči a to první, co uviděl, byla Tařina šťastná tvář.

„Objednala jsem nám snídani.“

„Voní to báječně.“

„Tak pojď jíst. Ty nemáš hlad?“

„Mám.“

„Tak vidíš.“

„Ale na něco úplně jiného, *stellina*.“

„To máš tedy smůlu, Angelo. Já mám hlad a jdu se najíst. Ale jestli chceš, můžeš se přidat.“

Mohla se zbláznit smíchy, když Angelo přišel k snídani nahý, ale přesto si nezapomněl rozložit na klín ubrousek.

Po snídani se milovali celé dopoledne, dokud nebyl nejvyšší čas vydat se na letiště.

Tara byla nadšená, když jí Angelo sdělil, že společně poleťí na Sicílii, aby tam mohla poznat jeho rodinu.

Novomanželé si ve Středozeří užívali už tři týdny. Ale nebyly to tak úplně běžné líbánky. Angelo Taře jen tak mimochodem nabídl úžasnou práci, právě takovou, po jaké toužila už od školy.

Nebylo divu, že ho naprosto zbožňovala. Staral se o ni s láskou a poskytl jí to nejúžasnější zázemí na světě. Jejich vztah byl rovnocenný a ona si vychutnávala pocit, že si jí její manžel váží a že by ji nikdy nepovažoval za pouhý šperk, kterým se může chlubit.

Když Angelo vstoupil do místnosti, jen zářil. Tara zhlédla od svého počítače.

„Vypadáš, jako by se ti právě podařilo koupit další firmu...“

„Znáš mě dobře, má milá. Zatím ještě není moje, ale doufám, že ji brzy získám.“

„Co je to za firmu?“

„Jedna, po které toužím už ztraceně dlouho.“

„Souvisí to s tím chlapem, co podvedl tvou matku a získal váš rodinný podnik, víd’?“ Netušila, jak jí to napadlo, ale najednou si byla jistá, že Angelo má na mysli právě tuhle záležitost.

„Přesně tak.“

„A o co jde?“

„Tchán toho parchanta vlastní v jeho firmě značný podíl. Ale protože se manželé rozvádějí, tchán hodlá svou investici z firmy stáhnout. A pokud to udělá, jsem si jistý, že se ten podnik záhy dostane do konkurzu.“

Ten člověk má k manželství zřejmě podobný vztah jako Baron, blesko Taře hlavou, ale hned na to zase zapomněla. O Barona tady přece nešlo.

„Máš radost z toho, že se s ním jeho žena rozvádí?“

„Tak trochu jsem tomu pomohl.“

„Jak, proboha?“

„Ten chlap byl své ženě nevěrný, já toho jenom využil.“

„Co jsi udělal?“ zeptala se Tara, ale najednou si byla jistá, že to ví. „Postaral ses, aby se o tom jeho žena dozvěděla?“

„Přesně tak.“

„To nebylo moc fér...”

„Myslíš? Ty bys nebyla ráda, kdyby ti někdo včas řekl, co je Baron Randall zač?”

„To ano, ale rozbít manželství, to je...”

„Ubližoval by jí čím dál víc,” namítl Angelo neshledávavě. „A představ si, kdyby spolu měli děti...”

„Jenže tys jí to neprozradil proto, abys té chudince pomohl, ale proto, abys pomohl sám sobě.”

„Já jsem jí neřekl nic. Pouze jsem si ověřil, že se k ní ty informace dostaly. Navíc jsem věděl, že má kolem sebe plno přátel, kteří jí mohou pomoci.

Kdyby to tak bylo i s mojí matkou, jistě by si ušetřila spoustu trápení.”

„Když se stala ta věc s Baronem, taky jsem si myslela, že mám kolem sebe plno přátel, ale moc mi to nepomohlo. Až v nouzi člověk zjistí, že se ve skutečnosti může spolehnout jen na pár nejbližších...”

„A to si vážně myslíš, že by pro jeho ženu bylo lepší, kdyby o jeho záletech nevěděla?”

„Ne, to jsem neřekla. Jen jsem si myslela, že bys tu firmu měl převzít jako morální vítěz... aniž bys musel zneužívat toho, co víš o jeho osobním životě.”

„Nikdo na světě si nezaslouží ponížení víc než tenhle muž,” zasyčel Angelo. „Zničil mé matce život. Nikdy mu neodpustím, co si kvůli němu musela prožít.”

„Ale on jí ty prášky přece nedal!” namítl Tara rozhořčeně.

„Ne, dal jí jenom důvod si je vzít.”

„Možná to udělala spíš ze smutku nad ztrátou tvého otce, Angelo. Bylo to přece nakonec její rozhodnutí.”

„Proč ho bráníš?” zeptal se zaraženě.

„To nedělám, jen chci, abys konečně pochopil, že slepá touha po pomstě tě může úplně zničit.”

Na okamžik se odmlčel, ale pak jí věnoval úsměv, který ji úplně odzbrojil.

„Neměj strach, miláčku. Ujišťuju tě, že se mnohem víc než nějakou pomstou zabývám myšlenkami na svou úchvatnou ženu.“

„Jen doufám, že to je pravda,“ vzdychla Tara a dlouze ho políbila.

„Taro?“ zeptal se Angelo, když leželi vedle sebe na pohovce v jeho pracovně. Bylo to asi hodinu poté, co zamknul dveře a názorně své ženě předvedl, jak moc se myšlenkami na ni zabývá.

„Ano?“

„Proč vlastně novináři tolik propírali tvůj rozchod s Randallem?“

O tomhle se teď Taře zrovna mluvit nechtělo.

Chvilí čekal, jestli mu odpoví, a pak ji pohladil po zádech. „Vážně bych to rád věděl...“

„Nemělo se to stát veřejně. Baron mi zkrátka řekl, že se bude ženit, ale že by si přesto přál, aby náš vztah pokračoval.“

„Ale ty jsi odmítla.“

„Samozřejmě. V tu chvíli jsem ho nechtěla ani vidět. Vůbec mě nenapadlo, že by konec našeho vztahu mohli rozmazávat novináři.“

„Co se tedy stalo?“

„Měla jsem tehdy pár přátel, tedy alespoň jsem je za přátele považovala. Byly to modelky ze stejné agentury, kde jsem pracovala. Ale když Baron oznámil, že se zasnoubil, zřejmě usoudily, že by si mohly slušně přivydělat, kdyby o mně něco napovídaly bulváru. Bylo to pro mě hrozné. Jako by nestačilo, co mi provedl Baron... Prostě nemůžu pochopit, jak mě mohly takhle zradit. A proč?“

„Kvůli penězům.“

„Přesně. Ale jak se říká, boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Co jsem slyšela, žádnou velkou kariéru neudělaly. Téměř se o nich neví. A nakonec došlo i na Barona, bude se rozvádět.“

Angelo zpozorněl.

„Cože? Odkud víš, že se bude rozvádět?"

„Volal mi."

„Volal ti?" zopakoval rozezleně. „Proč jsi mi sakra nic neřekla?"

„Nezdálo se mi to důležité."

„Měla jsi mi to říct."

„Angelo, o nic nešlo. Baron mi sdělil svůj úžasný nápad, že bychom se teď k sobě mohli zase vrátit, ale já jsem ho samozřejmě odmítla."

„Řekla jsi mu ne?"

„Myslíš, že bych se za tebe vdala, kdybych mu řekla ano?" ušklíbla se Tara. Najednou vůbec nechápala, co se s Angelem děje.

„Co ti ještě chtěl?" vyzvídala na ní.

„Varoval mě před tebou..."

Angelo zbledl.

„Nelam si s tím hlavu, přece dobře víš, že mě jeho názor vůbec nezajímá."

„Co jsi mu na to řekla?"

„Aby mě nechal být... A pak jsem zavěsila."

„Jestli ti ještě zavolá, chci o tom vědět," prohlásil přísně.

„Angelo, přece mě nebudeš takhle kontrolovat. Jsem dospělá žena..."

„Zkrátka nechci, abys měla s tím Randallem cokoli společného," odsekl nevraživě.

DESÁTÁ KAPITOLA

Druhý den, když Tara ležela u bazénu a opalovala se, ji najednou napadlo, že Angelo vlastně nikdy nezmínil jméno toho muže, kterého vinil ze smrti své matky.

Jenže tuhle myšlenku za chvíli vytěsnilo něco jiného, mnohem zásadnějšího.

„Angelo, musíme si promluvit!”

Tara vpadla do Angelovy kanceláře, jako by se stalo něco strašného. Angelo se na ní znepokojeně zadíval.

Měla na sobě žluté bikiny, a on se nedokázal soustředit na nic jiného než na to, že v nich vypadala úžasně sexy.

„Co se děje, *Stellina*?”

„Nikdy jsme spolu nemluvili o dětech.”

„Proč je to právě teď tak naléhavé?” Angelo se zamyslel. Je snad těhotná? Napadlo ho a vzápětí jeho tělem projela vlna nadšení. Bylo to už tak dávno, co měl blízkou rodinu. Představa, že Tara čeká jeho dítě, ho najednou zcela uchvátila.

„Nepoužili jsme žádnou ochranu.”

To si toho vážně všimla až teď?

„Já vím.”

„Ty to víš?"

„Byli jsme u toho snad oba, ne?" usmál se Angelo.

„Mně to prostě nedošlo," přiznala Tara našťvaně.

„Dobře, ale proč jsi z toho tak rozčilená?"

„Co když jsem těhotná?" zeptala se vzrušeně. Pak se zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila. „Jde mi jen o to, že jsem spolu o dětech nikdy ani nemluvili..."

„A kdybys byla těhotná, bylo by to tak strašné?" zeptal se Angelo.

„Udělal jsi to snad schválně?"

Už ho to začínalo trochu vytáčet.

„Dobře víš, že ne," řekl přísně, ale pak se uklidnil a pokračoval mírněji. „Miláčku, dobře víš, že jsem o naší svatební noci nemyslel na nic jiného než na to, jak moc tě chci. Nebo si na to nevzpomínáš? A pak, než jsem se nadál, jsme byli tady na Sicílii."

„Jak jsi mohl být tak nezodpovědný?"

„Já?"

„Ano, ty! Od té doby, co jsem se rozešla s Baronem, jsem s nikým jiným nespala, a s ním jsem skončila před dvěma lety. Snad chápeš, že jsem se tím pádem moc nestarala o antikoncepci..."

„Takže to byla moje chyba?"

„A ne snad?"

„Vždyť jsi moje žena."

„A co?"

„Kdybys byla těhotná, bylo by to požehnání," namítl spokojeně.

„Ale mně nevadí ta představa, že bych mohla otěhotnět," upřesnila Tara. „Spíš mě děsí, že jsi na to vůbec nemyslel. Kolikrát před tím se ti něco takového asi stalo..."

„Samozřejmě nikdy!"

„Ale -"

„Nestojím o příležitostný sex o nic víc než ty. A navíc, když pracuješ od rána do večera, nezbývá ti na něco

takového ani pomyšlení. Zkrátka většinu posledních let jsem strávil téměř v celibátu."

„Ty nejsi ten typ, Angelo," namítla nevěřicně.

„Prostě jsem všechnu svou energii věnoval své práci. Zdá se ti to tak zvláštní?"

„To ne. Ale podle toho, jak ses choval, jsi už určitě nebyl paníc..."

„Cože? Kdo tady mluvil o panictví?" zeptal se příkře. Kam na ty nápady jen chodila?

„Nekřič na mě," namítla Tara podrážděně.

„Nekřičím na tebe!"

„Jestli jsi tedy žil deset let v celibátu..."

„Řekl jsem téměř!" ohradil se Angelo, ačkoli věděl, že tohle nikam nevede. „Ale to je jedno. Nikdy jsem s žádnou ženou nespál bez ochrany. Stačí? Rozhodně nemůžeš dostat žádnou děsivou nemoc ani nic podobného. Pravda ale je, že jsme se bez ochrany milovali už mnohokrát. Nejdříve bychom měli zjistit, jestli náhodou nejsi těhotná. A jestli budeš chtít, domluvíme se pak na nějaké formě antikoncepce."

„Tak dobře," přikývla váhavě.

„Fajn, seženeme těhotenský test a uvidíme."

„Byla bych radši, aby se na mě podíval doktor..."

„Objednat se musíš dopředu, to zabere spoustu času. Proč nechceš ten test? Je to přece jistota na devadesát devět procent..."

„Jsem si jistá, že máte rodinného lékaře. Neříkej mi, že by to trvalo tak dlouho."

„Ne, snad ne," souhlasil Angelo. „Ale zítra máme tu party, radši bych to nechal až na pozítří. Neboj, postarám se o to."

„Díky."

Tara se už měla k odchodu, když v tom se zastavila a znovu se na něj otočila. „Angelo?"

„Ano?"

„Chtěl bys mít děti?"

„Moc bych chtěl, *stellina*.”

Tara se usmála. „Já taky.”

„Jestli jsi těhotná, bude to vážně požehnání.”

Tara teď už vypadala klidněji.

„Máš pravdu. A jestli ne, můžeme se aspoň sami rozhodnout, jestli chceme takové požehnání hned teď, nebo jestli ještě chvíli počkáme.”

„Jsem těhotná? Vážně?” Tara se lékaři dívala do tváře, ale přesto se mu zdráhala uvěřit.

„*Si, signora*. Už je to tak. Máte radost?”

„Ano, jistě.”

Odešla z ordinace jako ve snách. Tak byla tedy těhotná. Čekala Angelovo dítě. Pohládila si rukou břicho. Žádnou změnu nepozorovala, ale někde uvnitř se právě vyvíjel nový život.

Angelo bude jistě rád...

Ve skutečnosti byl Angelo naprosto nadšený.

„Jsi těhotná? Opravdu?”

„Ano, jsem,” usmála se spokojeně.

„Šlo nám to docela rychle,” řekl Angelo a na jeho hlase byl opět znát jemný sicilský přízvuk, který měla Tara tak ráda.

„To máš tedy pravdu, můj milý.”

Už na to nic neříkal, jen ji pevně objal a políbil.

O dva týdny později odletěli společně do New Yorku. Angelo trval na tom, že se Tara musí šetřit. Kromě jiného měla nařizeno například dlouho spát. Tara se všem takovým opatřením zarputile bránila. Tvrdila, že je jenom těhotná, a ne invalidní, ovšem Angelo se rozhodl, že se o ni bude starat.

Jak by to Tara mohla odmítnout?

Seděla na balkoně, z něhož byl překrásný výhled na Manhattan, když vtom zazvonil zvonek. Vstala, aby mohla jít otevřít, ale Maria, jejich hospodyně, ji předběhla.

Tara najednou zaslechla známý hlas. Všechno se v ní sevřelo. Co tady proboha dělal Baron?

Vstoupil do místnosti a tvářil se, jako by přišel zachránit její holý život.

„Taro!“ vykřikl vzrušeně.

„Dobře víš, že tady nemáš co dělat. Nechci tě už nikdy vidět, Barone,“ zasyčela na něj.

„Taro, přišel jsem tě zachránit od děsivé stvůry. Jestli sis někdy myslela, že nejhorší netvor na světě jsem já, pak věř, že tenhle je ještě mnohem horší.“

Stál před ní a byl pořád stejně přitažlivý jako dřív, ale na Taru to už ani v nejmenším nepůsobilo. Jenom si přála, aby co nejrychleji odešel.

„Tak před čím mě chceš varovat? Před sedmihlavou saní?“ ušklíbla se jízlivě.

„Ne. Před Angelem Gordonem.“

„Můj manžel není žádný netvor a ty odsud hezky rychle vypadni,“ odsekla Tara a zavolala Mariu.

„Tenhle pán je na odchodu, doprovodě ho, prosím,“ řekla jí odměřeně.

„Taro, vyslechni mě, je to pro tvoje vlastní dobro.“

Tara už toho měla plné zuby a rozhodla se Barona ignorovat. Vrátila se zpátky na terasu a zaklapla za sebou dveře, aby ho neslyšela.

Když dopoledne přišla do práce, rozhodla se, že Angelovi o Baronově návštěvě nic neřekne. A když se objevil v její kanceláři a pozval ji na oběd, ještě se v tomhle rozhodnutí utvrdila. Proč ho zbytečně rozčilovat?

Řekla mu, že půjde velmi ráda.

Vyrazili do její oblíbené restaurace, kde dělali báječná jídla z mořských plodů.

Jenže zrovna když se s chutí pustila do krevetového koktejlu, padl na jejich stůl stín.

„Taro!”

Tara vzhledla a přišlo jí, že je to snad zlý sen. Ani se nesnažila zakrýt zlobu ve svém hlase, když řekla: „Co tady sakra děláš?”

„Musíš se konečně dozvědět pravdu o svém muži,” řekl Baron naléhavě.

„Prosím tě, jdi pryč...” začala Tara, ale bylo to zbytečné.

Angelo se postavil a jeho mohutná postava Barona téměř úplně zastínila.

„Nech mojí ženu na pokoji, Randallo,” zasyčel na něj.

Baron couvl o krok zpátky, ale k odchodu se pořád neměl. „Nebo co, ha? Zničíš mě?” Začal se smát. „To půjde těžko, protože už teď jsem úplně na dně! A nepochybuju o tom, kdo za to může.”

„Můžeš si za to jen ty sám. Všechno, co se teď s tebou děje, je jen a jen tvoje vina,” ujistil ho Angelo chladně.

O čem to mluvili? Baron byl na dně? A dával za to vinu Angelovi?

„Co se to tady děje? Chci vědět, o co jde,” dožadovala se Tara.

„Jestlipak ví, proč jsi o ni tolik usiloval?” zeptal se Baron.

„To tě vůbec nemusí zajímat!”

Angelova odpověď zněla tak tvrdě, že se Tara zachvěla hrůzou.

„Jistě, tomu říkám vyhýbavá odpověď,” ušklíbnul se Baron. „Ale když už všude hlásáš, že nesnášíš podvody a lži, zkus jí říct pravdu!”

„Jakou pravdu?” V Taře každým okamžikem rostlo podezření. „Baron je tím mužem, kterého viníš ze smrti své matky, je to tak?” zeptala se Angela s obavami.

Dlouze se na ni zadíval. „Ano," řekl potom. „Oproti tobě mám mnohem lepší důvod, proč toho člověka nenávidět."

Jistě, když si Tara vybavila, co vše jí Angelo o své minulosti řekl, nemohla než souhlasit „Máš pravdu," přikývla váhavě. Byla si jistá, že ona sama do téhle skládačky taky nějak zapadá, jenže pořád nevěděla jak.

Vypadalo to, že její souhlas Barona na chvíli zaskočil, ale pak opět vyrazil do útoku.

„To ale znamená, že bude stejně pohrdat i tebou, až zjistí, že jsi ji využil naprosto stejně." zasyčel hlasem plným nenávisti.

Angelo že by ji využil? To přece nebylo možné...

„Tohle těžko můžeš srovnávat." namítl Angelo.

„Tara neměla žádnou firmu, po které bych já toužil natolik, že bych její život bez váhání zničil."

Ta slova snad měla Taru uklidnit, ale vyvolávala v ní příliš mnoho otázek.

„Já tvou matku nezabil," zavrčel Baron. „Byla slabá. Vykašlala se na vlastního syna, jen aby získala mladíčka do postele."

Angelo Baronovi najednou uštědřil tvrdou ránu pěstí, až se jeho sok svezl k zemi.

„Neopovažuj se o ní takhle mluvit. Byla tisíckrát lepší než ty a její jedinou slabostí bylo, že včas nepochopila, jaký bastard ji obelhal!"

Baron se musel opřít o stůl, aby mohl vstát. Ze rtu mu tekla krev.

„Myslíš si, že jsi frajer, že jo? Ale to, co jsi provedl Taře, je úplně stejné jako to, z čeho viníš mě."

Angelo jeho slova ignoroval a natáhl ruku směrem k Taře „Pojď, moje drahá."

Ale Tara zavrtěla hlavou.

Už dvakrát Barona odmítla vyslechnout, ale tentokrát to nechtěla nechat jen tak být. Angelo jí zatajil, že v případě jejich rodinného podniku šlo právě o Barona. Na

jednu stranu chápala, proč to udělal, ale na druhou stranu měla ještě plno dalších otázek.

„Co jsem měla já, že po tom Angelo tolik toužil?“

„Byla jsi klíčem k pomstě," hlesl Baron.

„Taru jsem k pomstě nepotřeboval," řekl Angelo netrpělivě a pak se znovu obrátil na svou ženu. „Je čas jít."

„Nepotřeboval, ale chtěl," pokračoval Baron. „Bylo to pro tebe tím sladší vítězství. Chtěl jsi získat všechno, co pro mě kdy mělo nějakou cenu."

„Neříkej, že jsem pro tebe měla nějakou cenu. To bys mě nemohl tak odkopnout," namítla Tara.

„Taro," ozval se opět Angelo netrpělivě.

Jenže ona už měla toho věčného komandování dost. „Angelo, jestli chceš jít, tak klidně jdi, ale já si ještě potřebuju ujasnit pár věcí. Řekněme, že ti teď nevěřím natolik, abys mi je ujasnil ty sám."

Baron se vítězoslavně usmál, ale tím ji tak znechutil, že si to málem hned rozmyslela a odešla s Angelem.

„Moje manželství bylo přechodné," ujišťoval ji Baron. „Vždycky jsem se k tobě chtěl vrátit... a Angelo to věděl."

To připadalo Taře vážně nechutné. Copak Baron už před svatbou plánoval, že se se svou ženou rozvede? A teď snad dokonce doufal, že si přiznáním takového vypočítavého chování získá její sympatie?

„To nemyslíš vážně," vzdychla Tara, ačkoli někde uvnitř tušila, že to vážně myslí.

„Jistěže ano. Tvůj báječný manžel za tebou poslal svého soukromého detektiva hned, jak zjistil, že tě mám pořád pod dohledem."

„Že mě máš pod dohledem? Cože? Tys mě špehoval?" Tara se otočila k Angelovi „A tys o tom věděl?"

Angelo zachmuřile přikývl.

„Nechal tě sledovat od chvíle, kdy jste se spolu rozešli. A jeho detektiv měl příkaz překazít ti každý vztah s jiným mužem. Dostával za to dokonce příplatky."

Tara vrhla na Barona opovržlivý pohled. „Kdo si sakra myslíš, že jsi? Chtěl jsi rozhodovat o tom, koho smím milovat, a koho ne?“

„Jestli jsem se něčím provinil, pak jenom tím, že jsem na tebe nemohl zapomenout, moje milovaná,“ řekl Baron a zatvářil se jako andílek.

„Ale jak ses o tom všem dozvěděl ty?“

„Hawk,“ řekl Angelo stručně.

„Tvůj kamarád ze svatby?“

„Je to soukromé očko,“ vložil se do toho Baron, než Angelo stačil zareagovat. „Jen jí řekni, jak jsi podplatil mého detektiva, aby mi zatajil informace o tvém vztahu s Tarou!“

„Nechápu, jak jsi mě mohl špehovat,“ sykla Tara a zhnusně po Baronovi blýskla očima.

„Ale pochop, Taro, Angelo se o tebe zajímal jen kvůli tomu, aby se mi mohl pomstít.“

Angelo polohlasně zamručel nějakou hrůzně znějící sicilskou kletbu.

„Když jsme se poprvé potkali, Angelo, ta moje zpráva byla jen záminka, že je to tak? Dávno před tím jsi věděl, kdo jsem a že jsem v minulosti měla vztah s Baronem. Ano nebo ne?“

„Ano.“

„Říkal jsem to,“ ozval se Baron vítězoslavně, ale jeho hlas už Taru vytácel jako skřípot nehtů po tabuli.

„Chci, abys okamžitě vypadl,“ rozkřikla se na něj. „Nikdy v životě už o tobě nechci slyšet. Jestli se byt' jen pokusíš mě kontaktovat, zničím tě. Udám tě na policii a postarám se, abys z rozvodového řízení vyšel s holým zadkem. Řekla jsem to jasně?“

„Ale Taro...“ začal Baron překvapeně. Zřejmě vůbec nechápal, proč mu nepadla k nohám, když jí odhalil pravdu o jejím manželovi.

„Řekla?“

„Já jsem se změnil.“

„Nezměnil," vložil se do toho Angelo. „A pamatuj si, že jestli se ještě někdy přiblížíš k mé ženě, to co líčila Tara, ti bude znít jako rajská hudba ve srovnání s tím, co ti provedu já!"

„Však já už mizím. Ale ty se, Taro, zeptej sama sebe, jestli chceš žít s mužem, který tě takhle zneužil..."

Při těch slovech Taru píchlo u srdce. Nechtěla Baronovi dopřát tu radost, aby viděl, jak ji ranilo, co se právě dozvěděla, ale moc dobře věděla, že v jeho posledních slovech něco je.

Angelo se už deset let chtěl pomstít svému nepříteli. Ve srovnání s tím, jak krátce se znali, bylo nad slunce jasné, co pro něj bylo prvotním podnětem k tomu, aby ji začal svádět.

Ona sama pro něj nejspíš nic neznamenal.

„Angelo?"

„Ano, *Stellina*?"

„Chtěla bych teď jít domů."

Cítila se tak slabá. Nejen že právě zjistila, že ji Angelo nemiluje. Mnohem horší bylo pomýšlení, že dala své srdce muži, který ji chtěl pouze využít jako nástroj své pomsty. Taková představa pro ni byla nesnesitelná.

Když dorazili domů, začala si Tara balit věci. Prostě popadla kufr a bezmyšlenkovitě do něj naházela, cokoliv jí přišlo pod ruku.

„Neopouštíš mě, že ne?"

Nevěnovala Angelovi žádnou pozornost.

„Pojď, *cara*, promluvíme si."

„Není o čem."

„Takže ty ho necháš vyhrát?"

„Nikdo v téhle šílené hře nevyhraje!" vybuchla Tara rozčileně. „Ani on, ani ty, a rozhodně ne já. Chápeš? Využil jsi mě, Angelo. Lhal jsi mi, přestože jsi slíbil, že to nikdy neuděláš."

„Já ti přece nelhal..."

„To, že něco zatajíš, je taky lež.“

„Ne, to není lež. Pokud se na tu věc nezeptáš a já ji nepopřu. A ty ses nezeptala. Všechno, co jsem ti řekl, byla jen čistá pravda,“ řekl tak sebejistě, že mu to málem uvěřila.

„Můžeš své chování ospravedlňovat, jak chceš, ale to, co jsi mi provedl, se tím nezmění. Baron měl nakonec pravdu. Nejsi lepší než on.“

„Přece jsem ti nijak neublížil, Taro. Vždyť jsem tě požádal o ruku a byl jsem šťastím bez sebe, když jsi souhlasila!“

„Ale to všechno jsi udělal jen proto, abys mě držel dál od něj.“

Angelo najednou nevěděl, co na to říct.

„Nech mě odejít, nesnaž se mi bránit,“ řekla Tara, když cítila, jak se jí do očí derou slzy.

„Čekáš naše dítě, Taro, nemůžeš ode mě jen takhle odejít.“

Tara už toho měla dost. Ty věci, které překotně naházela do kufru, vlastně vůbec nepotřebovala. Potřebovala se odsud hlavně co nejrychleji dostat pryč. Pryč od něj.

Nechala kufr na posteli a vyrazila směrem ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Nech mě!“

„Ne,“ nedal se Angelo a chytil ji za rameno. Pokusila se mu vysmeknout, ale narazila do zdi a spadla na zem.

„*Stellina*, jsi v pořádku?“

„Co se staráš?“

„Záleží mi na tobě, Taro. Poslyš, nemusíš chodit pryč, půjdu já. Zůstaň tady, bude to tak lepší. Nech mě udělat pro tebe alespoň tohle.“

„Ne.“ Věděla, že by tu nemohla zůstat - už jen kvůli vzpomínkám na krásné chvíle, které tu s Anjelem strávila.

Znovu vyrazila ke dveřím a Angelo už nic nenamítal.

Vzala si taxi a ubytovala se v jednom hotelu. Strávila v něm tři dny, které celé proplakala. Když si objednávala po

telefonu jídlo, téměř už ani nemohla mluvit. Angelo se jí celou tu dobu snažil dovolat, ale Tara zvonění telefonu ignorovala.

Třetího dne se ozvalo t'ukání na dveře. Na chvíličku se zaradovala, že by to mohl být Angelo, ale pak si uvědomila, že je to stejně jedno. Jako by se jí srdce začalo měnit v kámen.

Když se podívala kukátkem, spatřila Hawka, Angelova kamaráda, kterého znala ze svatby.

„Jděte pryč," křikla přes dveře.

„To nemůžu, paní Gordonová."

„Co chcete?"

„Jste v pořádku? Váš hlas zní, jako byste byla nemocná." Kukátkem zahlédla, že Hawk v ruce drží kufr. Vypadal jako ten, který si Tara začala balit u nich v bytě. Váhavě otevřela. Měla na sobě šaty, v kterých odešla před třemi dny, zmačkané a zvalené, byla rozčuchaná a pod zarudlýma očima měla hluboké kruhy.

„Angelo je na tom špatně," řekl Hawk. „A dělá si o vás starosti."

Tara jen mlčky potřásla hlavou. Nic takového nechtěla slyšet.

„Vím, že se o vás Angelo začal zajímat kvůli Baronovi, ale věřte mi, jemu na vás moc záleží. Když jste odešla, musel jsem s ním strávit celé tři dny. Angelo úplně přestal chodit do práce, nechce jíst... takhle jsem ho naposled viděl, když mu zemřela matka."

Najednou se za Hawkem vynořila Angelova postava. Opravdu vypadal, jako by snad nejedl ještě déle než tři dny. Byl celý pobledlý a šaty na něm jen visely.

„Myslela jsem, že jsi zůstal doma," řekla Tara.

„Nemohl jsem. Musel jsem tě vidět," pronesl Angelo smutně a chystal se k odchodu.

„Počkej," vzdychla Tara.

„Já?" podivil se Angelo.

„Zůstaň."

„To je moc dobrý nápad," pronesl Hawk cestou k výtahu. „A ne abys to zase pokazil. Nemůžu ti pořád dělat chůvu."

Angelovi se rojily v hlavě tisíce myšlenek. Viděl, jak Tara trpí, a cítil, že to je jeho vina. Tolik ji potřeboval.

Ale ona to nevěděla, nikdy jí to neřekl.

Myslela si, že si ji vzal jen kvůli pomstě. Dal by cokoli za to, kdyby jí mohl dokázat, jak to doopravdy bylo.

Musel Taru přesvědčit o své lásce. Zažil tři dny pekla a už nemohl dál.

Tara Angela pozorně sledovala. Hawk měl pravdu, Angelo skutečně vypadal, že se šíleně trápí. Vypadal, jako by do ní byl opravdu zamilovaný.

„Moc se ti omlouvám."

„Využil jsi mě stejně jako on."

„To není pravda, ne jako on."

„Ale vzal sis mě jenom proto, abys mě od něj držel dál."

„Původně jsem to tak zamýšlel, ano. Chtěl jsem, aby ztratil vše, na čem mu záleží. Jenže já jsem ztratil mnohem víc. Ted' už vím, že by ses k němu nikdy nevrátila. Opustila jsi mě, protože jsem udělal spoustu chyb, a já ted' nevím, jak tě získat zpátky."

„Chceš mě zpátky?"

„Ano, a moc, *Stellina*."

„Kvůli našemu dítěti?"

„Protože tě miluju."

„To není pravda," řekla a smutně zavrtěla hlavou.

„Je! Miluju tě víc než vlastní život, Taro, a kdybych mohl vrátit čas, udělal bych cokoli, abych ti nikdy neublížil."

„Čekáš, že tomu uvěřím?"

„Nikdy jsem ti přece nelhal."

„Vrátil bys naši svatbu?"

„Pokud by tě to ušetřilo bolesti, kterou teď cítíš, tak ano.“

„Vrátil bys to, že spolu čekáme dítě?“

Angelo vypadal ještě hůř než předtím, ale řekl: „Ano, Taro, udělal bych cokoli, jen aby ses netrápila. A musím ti říct ještě něco. Miloval jsem tě, už když jsme se brali, ale bál jsem se to přiznat nejen tobě, ale především sám sobě.“

„Chtěla bych, aby to byla pravda, ale vzal sis mě jen kvůli Baronovi.“

„Vzal jsem si tě, abych tě měl u sebe, Taro. Chtěl jsem tě od první chvíle. Deset let jsem nikomu nedovolil, aby se ke mně přiblížil tolik jako ty za jediný týden. Kdybych tě potkal za jiných okolností, toužil bych po tobě stejně.“

Tara se zamyslela. Za celou dobu, co ji Angelo osobně znal, jí opravdu nikdy neublížil. Vždycky jen dával a to bylo u muže v jeho postavení přinejmenším neobvyklé. Na člověka, který by ji chtěl využít, se až příliš staral o to, co chce ona.

„Miluju tě, Angelo," přiznala tiše. „Strašně moc.“

„Stačí to, abys se mnou zůstala? I přestože nejsem dokonalý muž, jakého by sis zasloužila?“

„Nikdo z nás přece není dokonalý, miláčku. Nikdy bych tě nemohla opustit, zlomilo by mi to srdce.“

Angelo se k ní vrhl, pevně ji objal a políbil. Vzal její hlavu do dlaní a díval se jí zpříma do očí zalitých slzami.

„Miluju tě, Taro.“

Jejich syn se narodil jednoho jarního rána. Angelo zlehka položil ruku na jejich dítětko a druhou hladil Taru po hlavě.

„Díky," zašeptal.

„Teď jsme rodina," řekla Tara spokojeně. „A nikdo z nás už nikdy nebude sám.“

„Ne, nikdy.“

Baron by nejspíš nepochopil, kolik radosti Taře dával jen lehký dotyk Angelovy ruky. Ale její manžel to věděl, protože se od Barona dost podstatně lišil. Měl totiž srdce.